Dwight Nelson

Proiectat să dureze

Prefaţă

Trebuie neapărat ca ştiinţa şi religia să fie în conflict? Sunt ştiinţa şi religia în război una cu cealaltă?

La aproape un an după ce Charles Darwin şi-a publicat lucrarea *Originea speciilor*, s-a organizat o dezbatere oficială între un cleric şi Un om de ştiinţă. Cel care a adoptat şi a susţinut punctul de vedere creaţionist a fost episcopul anglican Samuel Wilberforce. De partea cealaltă a dezbaterii, s-a aflat Thomas Henry Huxley, un om de ştiinţă renumit şi un puternic susţinător al teoriei evoluţioniste a lui Darwin.

Se relatează că episcopul – un foarte bun teolog, dar cu totul nepregătit în materie de biologie (după cum afirmă Michael Behe în cartea sa *Darwin's Black Box* [*Cutia neagră a lui Darwin*]) – şi-a încheiat pledoaria cu întrebarea: „Dacă-mi este permis, aş vrea să ştiu prin cine îşi revendică Huxley descendenţa din maimuţă, prin bunicul sau prin bunica lui?"

Acum, nu trebuie să fii foarte experimentat în tehnica susţinerii unei dezbateri ca să-ţi dai seama că întrebarea aceasta este una ţintită să lovească sub centură! Care adversar nu s-ar enerva la culme dacă i-ar fi adresată o asemenea ironie? În mod normal, ar trebui să te aştepţi la o replică vehementă, de genul „Cum îndrăzneşti să vorbeşti în felul acesta despre bunicii mei?"

Dar Huxley nu a răspuns astfel. Din câte se spune, în timp ce urca pe podiumul de dezbatere, el a fost auzit murmurând bucuros: „Domnul l-a dat în mâinile mele!" (Cuvintele acestea fiind rostite de un om de ştiinţă ateu!)

Huxley s-a lansat apoi într-una dintre cele mai savante lecţii de biologie, prezentate atât pentru întregul auditoriu, cât, mai ales, pentru episcop. La sfârşitul pledoariei de combatere a adversarului, el a declarat că nu ştie „dacă înrudirea lui cu maimuţa se datorează bunicii sau bunicului lui, dar că preferă să se tragă din antropoide, decât să fie un om înzestrat cu darul raţiunii şi

să vadă acest dar folosit aşa cum şi-l folosise episcopul în ziua aceea pe al său". Behe îşi încheie relatarea astfel: „Doamnele au leşinat, oamenii de ştiinţă auaplaudat încântaţi, iar reporterii au alergat să tipărească un titlu care avea să facă vâlvă: Război între ştiinţă şi teologie". 1

Dar oare aveau dreptate? Sunt ştiinţa şi religia cu adevărat în război? N-ar trebui să fie, nu-i aşa? Nu sunt amândouă, atât ştiinţa, cât şi religia, mereu în căutarea adevărului? Adevărul nu poate contrazice adevărul, nu-i aşa? De fapt, nu a strălucit adevărul întotdeauna mai cu putere ori de câte ori a fost supus unei cercetări minuţioase? Desigur.

Einstein a spus într-o ocazie: „Religia fără ştiinţă este oarbă. Ştiinţa fără religie este şchioapă". Peste ani, John Polkinghorne – preot anglican, dar şi fizician – avea să reformuleze această declaraţie a lui Einstein: „Aş spune astfel: «Religia fără ştiinţă este limitată, nereuşind să fie pe deplin deschisă faţă de realitate. Ştiinţa fără religie este incompletă, nereuşind să ajungă la cea mai profundă înţelegere posibilă»".2 Ele trebuie să meargă împreună.

În definitiv, ambele domenii de cunoaştere se confruntă cu aceeaşi întrebare esenţială, referitoare la origini: De unde venim şi cum am ajuns aici? Cu toate că răspunsurile şi metodologiile de aflare a lor nu sunt întotdeauna la fel, obiectul căutării şi întrebarea sunt aceleaşi: De unde venim şi cum am ajuns aici? Stephen Hawking, marele astrofizician englez, a dat acestei întrebări fundamentale o formă mai meditativă: „De ce se deranjează universul să existe?"

Cartea de faţă este scrisă în căutarea unui răspuns. În cercetarea noastră, nu vom căuta doar informaţii pe baza cărora să tranşăm dezbaterea de o anumită parte. Problema care ne frământă este: „De unde venim şi încotro ne îndreptăm?" Suntem noi, oamenii, produsul unui accident pe scara evoluţiei, iar sfârşitul nostru va fi la fel de accidental precum apariţia sau am fost proiectaţi de un Creator, care are un plan veşnic pentru noi? Am fost făcuţi să durăm doar cât o viaţă de om sau să durăm pentru

veşnicie?

Chiar aici, „la început”, la punctul de pornire, înainte ca această călătorie să înceapă, mă simt dator să atrag atenţia asupra câtorva lucruri. Le puteţi numi menţionări sau precizări, dacă vreţi. Nu mă deranjează, dar ele trebuie să fie exprimate aici.

Precizarea numărul unu: Se înţelege aproape de la sine (dar eu trebuie să menţionez, oricum) că există minţi mult mai strălucite decât a mea, care se frământă cu privire la marile probleme şi întrebări cu care se confruntă ştiinţa şi religia. Acceptând provocarea acestei dezbateri între creaţionism şi evoluţionism în niciun caz nu intenţionez să pretind că sunt o autoritate în vreunul dintre aceste domenii!

Am privilegiul de a fi pastor la Universitatea Andrews şi, în această „parohie”, sunt înconjurat de minţi inteligente – atât în domeniul ştiinţei, cât şi în cel al teologiei –, experte în disciplinele care inspiră tema şi desfăşurarea acestei cărţi. Le sunt recunoscător acestor bărbaţi şi femei care sunt preţuiţi şi respectaţi atât în interiorul, cât şi în afara comunităţii credincioşilor. O dată la un trimestru am privilegiul de a mă alătura unui grup dintre ei, pentru o discuţie în jurul mesei de prânz, pe o altă temă asupra căreia se află în dispută ştiinţa şi religia. Mă bucur să iau parte la dialogul lor şi să le urmăresc modul de gândire. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceşti specialişti înzestraţi în toate domeniile. Avem nevoie de toţi.

Ce vreau să spun cu acestea? Cu toate că m-am străduit să citesc mult şi cu atenţie ca să mă pregătesc pentru această călătorie, aceasta nu-mi conferă în niciun caz statutul de specialist sau de autoritate în domeniu. Minţi mai înţelepte şi mai pregătite decât a mea (şi poate chiar decât a ta) se luptă cu marile întrebări referitoare la origini.

Precizarea numărul doi: în materie de originea omului, există câteva enigme de neignorat şi câteva întrebări şi descoperiri serioase, la care ne este foarte

greu să răspundem. Susţinătorii ambelor părţi, în dezbaterea creaţionism contra evoluţionism, recunosc că efectiv nu există o pledoarie infailibilă în favoarea vreuneia dintre părţi. Ar fi o dovadă de nechibzuinţă să scriu o carte ca aceasta şi să nu recunosc sincer, chiar de la început, că încă *nu* am găsit răspuns la toate întrebările sau rezolvare la toate enigmele. Dacă am fi avut toate răspunsurile şi dacă totul ar fi fost clar şi lămurit în această privinţă, acum am fi cântat cu toţii acelaşi imn. Şi ce imn ar fi fost acesta! Dar nu astfel stau lucrurile.

Precizarea numărul trei: în orice abordare a dezbaterii creaţionism contra evoluţionism există anumite limite. Tomuri prăfuite, cărţi grele şi numeroase reviste ştiinţifice care tratează subiectul de care suntem preocupaţi umplu rafturile bibliotecilor. Sunt pe deplin conştient că cele opt capitole care urmează în acest volum nu pot trata exhaustiv problemele abordate.

Şi atunci, de ce mă mai ostenesc să scriu această carte? De fapt, când am început, nu m-am gândit să scriu o carte. În iarna anului 1997, am ţinut o serie de predici la Pioneer Memorial Church, în campusul Universităţii Andrews, pe tema provocărilor la adresa credinţei cu care se confruntă creştinul contemporan, într-o societate secularizată, care pare hotărâtă să-L înlăture pe Dumnezeu din filosofia ei de viaţă. Cum ar putea creştinii, aşa cum sunt cei trei mii de studenţi şi cei două sute de profesori universitari din acest campus, să fie în acelaşi timp şi intelectuali, şi credincioşi în faţa din ce în ce mai agresivei provocări darwiniste? Cum putem împlini îndemnul biblic: „Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (I Petru 3, 15)? 4 Ca răspuns la aceste întrebări am scris şi am prezentat o serie de predici. Acestea au fost modificate şi apar sub forma celor opt capitole care urmează.

Mai este un lucru pe care trebuie să-l mărturisesc: cu cât am studiat mai mult dezbaterea creaţionism/ evoluţionism şi cu cât am înaintat, alături de biserica mea, în această serie de prelegeri, cu atât mai ferm am devenit

în convingerea mea, ca pastor, că o credinţă contemporană în relatarea biblică despre Creator şi Creaţiune poate într-adevăr să se opună în mod inteligent atacului frontal al teoriei lui Darwin. De fapt, am fost uimit să aflu, pe parcurs, că ştiinţa a descoperit de curând informaţii noi, a scos la lumină argumente uluitoare care susţin cu putere învăţătura biblică a creaţiei de „la început". Credinciosul, fie el tânăr sau vârstnic, educat sau analfabet, poate să ofere un răspuns clar, logic şi bine fundamentat cu privire la „nădejdea care este în „el. Şi toate acestea fără apologie. Această concluzie, dobândită la încheierea seriei de predici, a fost cea care m-a determinat să prezint în scris această perspectivă pastorală asupra dezbaterii cu privire la originea omului.

Precizarea numărul patru şi ultima: Indiferent la ce concluzie am ajunge noi în această privinţă, fie că suntem de acord sau nu unul cu celălalt, în comunitatea lui Hristos nu există loc pentru un spirit de aroganţă şi de intoleranţă. Da, există un adevăr şi noi trebuie să-l apărăm! Dar niciunul dintre noi nu poate să pretindă monopolul asupra adevărului şi asupra cunoştinţei. Avem nevoie unul de celălalt şi trebuie să continuăm să vorbim unul cu celălalt şi să ne ascultăm unul pe celălalt.

Cu siguranţă, există un risc, dar cercetătorul în drept Philip Johnson are pe deplin dreptate în cartea sa *Reason în Ballance* [*Raţiunea în balanţă*]:

Să intri pe terenul disputei intelectuale înseamnă să accepţi riscul că poţi pierde, că poţi greşi. Dar a accepta riscul de a fi greşit reprezintă un preţ insignifiant faţă de privilegiul de a face chiar şi o singură declaraţie importantă cu privire la lume. Cei mai mari oameni de ştiinţă nu s-au temut niciodată să accepte riscul – acesta fiind şi motivul datorită căruia au învăţat atât de mult şi, de asemenea, pentru care s-au supus riscului, supraextinzându-şi teritoriul. Cei care nu-şi asumă riscul sfârşesc prin a nu spune nimic, asemenea unui violonist care nu cântă de teamă să nu scoată vreo notă greşită.5

Este riscant să tratăm acest subiect de la amvon sau

într-o carte. La începutul seriei de predici pe care am ţinut-o în biserică, oamenii au venit la mine zâmbind neîncrezători şi urându-mi succes (cu înţelesul că nebunii se avântă acolo unde îngerii se tem şi să calce pe vârful picioarelor!). Dar, în realitate, noi nu avem nevoie de succes. Noi avem nevoie de lumina lui Dumnezeu.

Adevărul Său se lasă cercetat – cu rugăciune şi atenţie. Aşadar, rugându-ne unul pentru celălalt, te invit să mi te alături în această călătorie – o călătorie care nu se va încheia odată cu ultimul capitol al cărţii, ci a cărei încheiere este făgăduită „la început" cu Dumnezeu.

Dwight K. Nelson toamna anului 1997, Pioneer Memorial Church Andrews University

1. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996), pag. 236.

2. John Polkinghorne, *Serious Talk*: *Science and Religion* în *Dialogue* (Valley Forge: Trinity Press International, 1995), pag. 75

3. Kitty Ferguson, *The Fire in the equations*: *Science, Religion, and the Searchfor God* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1994), pag. 6.

4. Dacă nu este indicat altceva, toate referinţele biblice sunt din traducerea Cornilescu. Mai sunt folosite traduceri din King James Version – KJV – şi New Revised Standard-Version – NRSV – cu menţiunea respectivă.

5. Phillip K. Johnson, *Reason in the Ballance*: *The Case Against Naturalism în Science, Law and Education* Downer's Grove: Intervarsity Press, 1995), pag. 109, 110.

CAPITOLUL UNU

Atracţia fatală

Scriind, la sfârşitul anului, în Suplimentul literar al ziarului *London Times*, Galen Strawson se plângea cât de greu a fost mileniul acesta pentru „orgoliul uman", pentru mândria noastră ca specie. În definitiv, nu trebuie decât să ne uităm la ce ne-au adus ultimele câteva secole:

Copernic ne-a scos din centrul universului; Darwin ne-a închis Edenul, arătându-ne că suntem maimuţe, având printre strămoşi scorpiile şi printre rudenii varza; Freud

ne-a adus la cunoştinţă că nu suntem propriii stăpâni nici măcar în ceea ce priveşte ideile care ne trec prin minte… [şi] genetica modernă ne-a arătat că 98% dintre gene le avem în comun cu cimpanzeii.1

Ce voia să scoată în evidenţă Strawson? Că, datorită lui Copernic, lui Darwin, lui Freud şi geneticii moderne, statutul nostru de oameni a suferit o serioasă degradare. Şi nu numai atât! Poate că, odată, cândva, gândeam că suntem o rasă de fiinţe speciale. Dar nu mai suntem. Deoarece atunci când „Darwin a închis Edenul", comentează nemulţumit Strawson, am aflat că „suntem maimuţe, având printre strămoşi scorpiile şi printre rudenii varza".

Cu un arbore genealogic ca acesta, cine ne-ar putea acuza că suntem deprimaţi?

Dar aş vrea să-i pun lui Strawson câteva întrebări: înseamnă aceasta că noi, oamenii, suntem condamnaţi să ne ducem zilele în acea ceaţă deprimantă a insignifianţei pe care ne-o dă o venire la existenţă accidentală? Trebuie să le îngăduim lui Darwin, Freud şi Copernic să ne convingă de faptul că nu avem niciun destin şi niciun rost? Sunt nişte simple fiinţe omeneşti în stare să ne distrugă credinţa în Creaţie?

În căutarea răspunsurilor, trebuie să pornim de „la început" *a priori*. În caz că nu eşti familiarizat cu aceste cuvinte, atunci voi menţiona că *a priori* este o veche expresie latină, care înseamnă „din ceea ce a fost dinainte", iar atunci când o folosim astăzi ea se referă la supoziţii pe care le folosim toţi astăzi. De fapt, este imposibil să nu avem aceste *a priori*.

De exemplu, atunci când studiezi Declaraţia de Independenţă Americană, porneşti de la supoziţia că principalul ei autor, Thomas Jefferson, a existat în realitate. Nu l-ai întâlnit niciodată în viaţa ta şi nici nu ai cunoscut pe cineva care să-l fi întâlnit personal, dar ai citit despre el şi ai citit, de asemenea, documente care au fost transmise din generaţie în generaţie, care pretind să ateste că el a fost autorul Declaraţiei de Independenţă. Ai

citit chiar mărturia unor oameni care l-au cunoscut personal în urmă cu câteva secole. În felul acesta, ac*cepţia priori* că Thomas Jefferson a existat cu adevărat şi a scris documentul pe care te pregăteşti să-l studiezi.

Trebuie să accepţi lucrul acesta *a priori* prin credinţă, pentru că nu ai nicio posibilitate să dovedeşti personal că Thomas Jefferson a scris Declaraţia de Independenţă sau măcar că a existat vreodată.

Faci o altă supoziţie *apriori* ori de câte ori depui bani la o bancă. Accepţi, prin credinţă, că banca îţi va depozita banii şi că vor fi acolo când vei avea nevoie să îi scoţi. Nu ceri nicio dovadă, în afara chitanţei de depozit. Pur şi simplu accepţi „adevărul" *a priori* că banca este o instituţie demnă de încredere.

Trăim într-o lume în care supoziţiile *a priori* abundă şi sunt acceptate la scară largă. Astfel, nu este deloc surprinzător că şi dezbaterea dintre creaţionism şi evoluţionism este încărcată de *a priori*. În capitolele care urmează vom examina cu atenţie premisele *a priori* care înconjoară teoria evoluţionistă a lui Darwin. Dar, mai întâi, să menţionăm faptul că şi Sfânta Scriptură porneşte de la un *a priori* decisiv. De fapt, în Evrei 11 sunt trei astfel de premise:

Premisa unu: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există" (Evrei 11, 6 NRSV). În mod clar, Scriptura porneşte de la premisa sau de la presupunerea că există un Dumnezeu. Dumnezeu există!

Marele filosof Pascal a tratat cu măiestrie problema acestui *a priori*, în renumita lui analogie cu „The Wager" („Pariul"):

Un lucru este sigur: ori există Dumnezeu, ori nu există; nu există cale de mijloc. Dar către care poziţie vom înclina? Gândeşte-te că dai cu banul şi acesta cade fie cu capul în sus, fie cu pajura. Cum ai paria? Raţiunea nu te poate ajuta să ghiceşti dinainte pe care faţă va cădea... Dar *trebuie* să pariezi pentru că deja te-ai angajat pe viaţă, iar a nu paria că Dumnezeu există înseamnă să pariezi că nu există. Aşadar, de care parte te aşezi?

Să vedem ce câştigăm şi ce pierdem dacă pariem că Dumnezeu există: dacă vei câştiga, vei câştiga totul; dacă vei pierde, nu vei pierde nimic. Aşadar, nu ezita: pariază că Dumnezeu există. Pentru că ai de câştigat o infinitate de viaţă infinit de fericită, iar ceea ce rişti este finit. Nu ai de ales. Din moment ce eşti obligat să joci, trebuie să renunţi să te bazezi pe raţiune, dacă vrei să-ţi păstrezi viaţa, în loc să ţi-o rişti pentru un câştig care poate să se dovedească, până la urmă, a nu însemna nimic.

Desigur, Biblia este un apel stăruitor adresat cititorului de a „paria" prin credinţă că Dumnezeu există. Faptul că El există este primul *a priori* esenţial din Biblie.

Premisa doi: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că-i răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11, 6 NRSV). Scriptura ne cheamă să adăugăm la existenţa lui Dumnezeu premisa *a priori* că El este o Fiinţă personală, care ne invită să îl căutăm şi care ne răsplăteşte dacă facem acest lucru. Nu este un stăpân distant, ci o Persoană care tânjeşte după o părtăşie personală cu noi. Iar atunci când îl căutăm, declară acest *a priori*, El ne răsplăteşte căutarea. Iar răsplata aceasta este revelaţia Sa de Sine în faţa minţii noastre care îl caută. Ce Dumnezeu! Dar există şi un al treilea *a* prioripe care Biblia ne invită să-l adoptăm.

Premisa trei: „Prin credinţă înţelegem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd" (Evrei 11, 3 NRSV). Scriptura include o a treia premisă pe care trebuie să o adoptăm, înainte de a începe călătoria credinţei, şi anume „înţelegem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu". Această Fiinţă personală care există ca Dumnezeu şi care îi răsplăteşte pe toţi aceia care îl caută este aceeaşi cu Cel care a creat lumile! Formularea în original, în limba greacă, spune că „veacurile" au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu. *New International Version* traduce astfel acest pasaj: „Prin credinţă înţelegem că universul s-a format la porunca lui Dumnezeu". Prin Cuvântul Său El a creat întregul univers.

Această premisă este menţionată de la Geneza la Apocalipsa.

Aşadar, iată-le – clare şi simple, şi totuşi profunde şi importante – trei *a priori* ale credinţei, esenţiale în orice căutare după adevăr între copertele Sfintei Scripturi. Toate cele trei premise sunt prezentate în primul verset din Evrei 11: „Credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd”. Expresia greacă tradusă în acest verset prin „o puternică încredinţare” poate fi tradusă şi prin „dovadă”, ceea ce înseamnă că, altfel spus, credinţa este „dovada lucrurilor care nu se văd”.

Dar cum poate credinţa să „dovedească” ceva? De fapt, chiar face lucrul acesta tot timpul. Majoritatea dintre noi nu am văzut niciodată generatorul care produce electricitatea ce aprinde becurile electrice şi face să funcţioneze televizoarele, uscătoarele de păr şi CD-playerele din casele noastre. Şi totuşi, de fiecare dată când pornim un astfel de aparat electric, ne înconjurăm cu o dovadă de 220 de volţi că, undeva, se află un generator nevăzut care există cu adevărat. Aş fi de-a dreptul nechibzuit să argumentez împotriva existenţei acelui generator nevăzut, înconjurat fiind de atâtea dovezi că el există cu adevărat!

Astfel stând lucrurile, Evrei 11, capitolul eroilor credinţei din Biblie, începe cu răsunătoarea declaraţie că, prin credinţă, omul acceptă că ceea ce vede în jur este o amplă dovadă (o evidenţă incontestabilă) cu privire la adevărul celor trei mari *a priori* – că Dumnezeu există, că este o Fiinţă personală, care îi răsplăteşte pe cei care-L caută, şi că El este Cel care a cavat universul. Nu poţi dovedi că aceste *a priori* suni adevărate mai mult decât putem dovedi evisienţa lui Thomas Jefferson. Dar credinţa le accepta veridicitatea, aşa cum acceptă realitatea istorică a lui Strawson.

Dar unii oameni nu vor să accepte niciopremisă prin credinţă – ei aleg să creadă doar atunci când văd. Desigur, este ridicol să adopţi şi să susţii o asemenea poziţie! Nu

există în lume niciun om de ştiinţă credibil care să nu admită că ştiinţa în sine este dependentă de o credinţă a *priori*. Doar că cercetătorii şi oamenii de ştiinţă nu o numesc credinţă, ci „ochelarii" sau „filtrele prin care privesc lumea" – premise şi supoziţii pe care le acceptă fără nicio dovadă. Iată ce scrie Kitty Ferguson, absolventă a Şcolii de Muzică Julliard, actualmente autoare de literatură ştiinţifică la Cambridge University, în cartea ei *The Fire in the equations*:

Supoziţiile care stau la baza metodei ştiinţifice nu pot fi confirmate sau infirmate prin metoda ştiinţifică. Dacă [Kurt] Godel (un matematician german care a lansat o teorie cunoscută acum sub numele de Teorema Caracterului Incomplet a lui Godel, prin care a dovedit că există supoziţii care pot fi declarate în cadrul sistemelor matematice bazate pe numere întregi, dar nu pot fi dovedite) a avut dreptate, şi credinţa în matematică cere o săritură în gol a credinţei... Chiar şi în matematică adevărul trece dincolo de capacitatea noastră de a dovedi că este adevărat. Una dintre definiţiile date religiei declară că religia este un sistem de gândire care-ţi cere să crezi în nişte „adevăruri" care nu pot fi dovedite. Dacă aceasta este religia, atunci, conform Teoremei lui Godel, şi matematica este o religie. De fapt, matematicianul F. De Susa a remarcat că, din câte se pare, matematica este singura religie care a dovedit că *este* o religie.3

Să reţinem un lucru important: atât ştiinţa, cât şi religia sunt dependente de credinţa *a priori*. Să te fereşti de cel care îţi critică vehement credinţa susţinând că un astfel de „salt în gol" aparţine doar religiei! Nu ştie ce vorbeşte! Aşadar, dacă metodologia ta de viaţă este „să crezi înseamnă să vezi", atunci acţionezi pe baza unei imposibilităţi, a unei iluzii. Pentru că suntem, în mod inevitabil, nişte fiinţe limitate (ca oameni, noi avem un început şi vom avea un sfârşit) şi nu putem merge personal peste tot, ca să vedem totul, nu avem de ales decât să acceptăm anumite lucruri prin credinţă, atât în ştiinţă, cât şi în religie. Viaţa este prea scurtă ca să dovedim totul.

Şi atunci, ce concluzie să tragem din toate acestea? Toţi trebuie să începem de undeva – oameni de ştiinţă, oameni ai religiei, atei, agnostici şi credincioşi deopotrivă – niciunul dintre noi nu vine în această călătorie a vieţii cu ceea ce latinii numeau *tabula rasa* – o tăbliţă de scris goală, curată. Este absurd să crezi altfel. Atunci când începem să ne gândim la controversa dintre creaţionism şi evoluţionism, există deja informaţii scrise pe tăbliţa minţii noastre. Pentru creştini, ceea ce scrie pe tăbliţă este acel *a priori* pe care ni-l prezintă Sfânta Scriptură. Credinţa creştină, în formele ei cele mai simple, precum şi în cele mai complexe, acceptă existenţa unui Dumnezeu Creator veşnic, prin care întreaga viaţă a venit la existenţă. Iar credinţa creştină, în expresia ei cea mai fundamentală – şi folosesc în mod intenţionat această exprimare –, acceptă deopotrivă *validitatea* raportului biblic al Creaţiunii şi *veridicitatea* istoriei Creaţiunii. Noi pornim de la concepţia că Biblia este adevărată.

Un bătrân ţăran a mărturisit: „Dacă a spus Dumnezeu aşa, eu cred”. Oare să fie o astfel de afirmaţie doar o lozincă fără valoare?

Îmi dau seama că mulţi oameni cred că nu există un adevăr obiectiv, dar îi sunt recunoscător lui Philip Johnson, care le dă acestora următoarea replică: „Să susţii că nu există un adevăr obiectiv înseamnă să afirmi implicit un adevăr obiectiv, iar aceasta înseamnă să te contrazici singur”.

Toţi suntem în căutarea adevărului, dar nu ar trebui să fim prea grăbiţi în a desconsidera declaraţia bătrânului ţăran: „Dacă Dumnezeu a spus aşa, eu cred”.

Ce spune Dumnezeu despre Creaţiune şi despre începuturile lumii?

Poate veţi răspunde: „Haide, pastore, fii rezonabil. Nu Dumnezeu a spus ceea ce scrie acolo. Cu. siguranţă, cuvintele Scripturii nu au fost dictate de Dumnezeu – toţi ştim că Moise (sau cine o fi scris de fapt Geneza) a fost cel care a scris raportul Creaţiunii. Poate că Dumnezeu a inspirat unele gânduri, dar omul a scris povestea. Nu poţi

s-o iei literal!”

Dacă astfel gândeşti, îţi răspund: „Chiar aşa? Moise a inventat povestea ca să ilustreze vreo idee sau vreun gând măreţ?” Ce mărturisea bătrânul ţăran? „Dacă Dumnezeu a spus aşa, eu cred”. În acest caz, să luăm ipoteza ta şi să considerăm că istoria Creaţiunii nu reprezintă altceva decât reflecţiile unui om pe baza unor gânduri inspirate. Şi atunci, ce facem cu porunca a patra: „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti… Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele” (Exod 20, 8.11)? Ce să facem cu porunca a patra? Nu a fost ea scrisă de degetul lui Dumnezeu pe o tablă de piatră? „Ei, acum, pastore, doar nu o crezi şi pe asta, nu-i aşa? Haide, fii rezonabil, nu o poţi lua literal!”

Vezi ce se întâmplă, prietene? îţi dai seama? Odată ce abandonezi declaraţia bătrânului ţăran: „Dacă Dumnezeu a spus aşa, eu cred”, porneşti pe un drum periculos. Fii atent unde te conduce:

„El nu a creat lumea aşa cum descrie primul capitol din Geneza” – raportul biblic este doar un mit simbolic, menit să ilustreze, într-un mod simplu, puterea lui Dumnezeu. Nu-l poţi lua literal!

Odată ce accepţi ideea aceasta, nu eşti departe de următoarea, şi fiecare pas conduce la un altul:

„El nu a scris raportul Creaţiunii în şase zile pe piatră, cu propriul deget” – aceasta a fost o hiperbolă literară care să înalţe cele zece legi, de dragul generaţiilor care aveau să urmeze. N-o poţi lua literal!

„El nu a creat bărbatul şi femeia într-o zi, din ţărâna pământului şi din coasta lui Adam” – aceasta a fost doar o versiune simplificată a dezvoltării evoluţioniste şi reflectă şovinismul masculin al vremii. N-o poţi lua literal!

„Ea nu a dat naştere fiului ei ca fecioară” – lucrul acesta este imposibil. Nu a fost decât o încercare, cât se poate de sinceră, a comunităţii creştine timpurii de a declara că fiul ei era, într-adevăr, o persoană cu totul specială şi un mare lider. N-o poţi lua literal!

„Şi El nu a înviat din morţi şi din mormânt” – aşa

ceva nu este cu putinţă. Povestea învierii a fost inventată cu grijă ca să simbolizeze că filosofia de viaţă a lui Iisus din Nazaret, cel răstignit şi mort, putea aduce renaşterea speranţei şi a curajului pentru mulţimile asuprite şi disperate pe care ei încercau să le câştige de partea lor. N-o poţi lua literal!

Vezi ce se întâmplă odată ce începi să pui la îndoială validitatea vreunei părţi a Bibliei? Unde ne oprim? Când cedează raţiunea umană în faţa credinţei, ca în faţa curţii supreme de apel? Şi cine trebuie să decidă acest lucru? Oamenii de ştiinţă? Filosofii? Teologii? Papa?

În mesajul papei Ioan Paul al II-lea adresat Academiei Pontificale de Ştiinţe, pe 22 octombrie 1996, convocate să discute originile vieţii, există un număr de declaraţii care acceptă evoluţia ca fiind o explicaţie rezonabilă cu privire la originea omului. Iată cuvintele lui:

În enciclica lui, *Humani Generis* (1950), predecesorul meu, Pius al XII-lea, a afirmat deja că nu a existat niciun conflict între evoluţionism şi doctrina credinţei despre om şi despre menirea lui, cu condiţia de a nu pierde din vedere câteva aspecte indiscutabile…

Astăzi, la aproape o jumătate de secol după publicarea enciclicei, noile descoperiri ne-au condus la recunoaşterea mai multor ipoteze în ceea ce priveşte teoria evoluţionistă. Este cu adevărat remarcabil faptul că această teorie a fost în mod progresiv acceptată de cercetători, după o serie de descoperiri în diferite domenii ale cunoaşterii. Convergenţa, nici urmărită înadins, nici contrafăcută, a rezultatelor lucrărilor desfăşurate independent este, în sine, un argument important în favoarea acestei teorii.5

Lăsaţi ca organismul uman să evolueze din forme de viaţă preexistente, spune papa academiei – de fapt, mai devreme în acest text, el afirma că „nu a existat niciun conflict între evoluţionism şi doctrina credinţei despre om” – dar aveţi grijă să nu uitaţi că Dumnezeu a pus în acel corp evoluat un suflet spiritual. El subliniază o declaraţie făcută de un predecesor de-al său: „Pius al XII-lea a

accentuat acest aspect esenţial: dacă organismul uman îşi trage originile din materie vie preexistentă, sufletul spiritual este creat în mod direct de Dumnezeu". Astfel, Roma spune lumii ştiinţei că poţi să susţii orice teorie, şi totuşi să fii acceptat în mijlocul ei. Evoluţia ne-a dat corpul fizic, dar Dumnezeu, în mod supranatural, a creat sufletul spiritual.

Dar să stăm o clipă şi să ne gândim: Cum poţi accepta ideea că omul a evoluat din forme de viaţă inferioare fără să abandonezi raportul biblic cu privire la Creaţiune?

Nu poţi susţine logic o astfel de poziţie, pentru că, dacă abandonezi credinţa în Creaţiune pe baza logicii şi a ştiinţei, cum poţi continua să crezi în naşterea Fiului lui Dumnezeu dintr-o fecioară şi în învierea Lui din morţi? Dacă rămânem de partea logicii, toate miracolele trebuie să fie acceptate sau respinse împreună.

Vedem astfel că cerinţa de acomodare şi de acceptare, pentru aplanarea diferenţelor, a reprezentat întotdeauna o atracţie fatală. Ceva atractiv? Da. Toţi simţim imboldul de a ne ajusta modul de gândire şi comportamentul, astfel încât să fim acceptaţi de ceilalţi. Dar lucrul acesta este fatal, deoarece, separată de Sfânta Scriptură, credinţa moare întotdeauna.

1. Newsweek, 30 decembrie 1996; 6 ianuarie 1997, pag. 136.

2. Blaise Pascal, *Penses*, nr. 418, în cartea lui Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved*! Voi. 1 (La Puente, Calif.: Lessons From Heaven, Inc., 1998, pag. 15.

3. Kitty Ferguson, *The Fire in the equations*: *Science*, *Religion and the Searchfor God* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Pub. Co. 1994), pag. 6.

4. Philip Johnson, Reason in the Balance: *The Case Against Naturalism în Science, Law and Education* (*Downer's Grove*: *Intervarsity Press, 1995*), pag. *116*.

5. Ioan Paul al II-lea, „Message to Pontifical Academy of Science on Evolution" în *Origins*, 1996, pag. 350 – 352.

CAPITOLUL DOI

Călcâiul lui Ahile al Omului din Java

Pe tavanul Capelei Sixtine de la Vatican se află una dintre marile capodopere ale creativităţii şi artei omeneşti, renumita pictură a lui Michelangelo *Crearea lui Adam*. Cred că degetul lui Dumnezeu şi cel al lui Adam, care aproape îşi ating vârfurile în această pictură, sunt cele mai celebre degete din istorie. Aşa cum spunea un critic de artă: „Michelangelo îi foloseşte ca protagonişti pe om şi pe Dumnezeu şi îi insuflă fiecăruia calităţi ale celuilalt, pentru a realiza un impact fizic cu tonuri sublime, rar, dacă nu chiar niciodată, egalate!” 1 Este o descriere clasică a acelui moment de creaţie, dar această pictură ne oferă o imagine înălţătoare – a omului care se ridică spre Creatorul lui. Teoria evoluţiei se plasează de partea opusă, sugerându-ne o cu totul altă imagine. În loc să atribuie actul creării noastre unei fiinţe superioare, evoluţioniştii ne cer să ne căutăm originile în formele de viaţă inferioare.

Se trag oamenii din maimuţe?

Cineva mi-a trimis următorul poem amuzant, care priveşte aspectul acesta dintr-un alt unghi:

Protestul maimuţelor
Odată o maimuţă din evul anecdotic.
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic.
A explodat: „Surate, sunt foarte ofensată
Că-n jungla hominidă superevoluată
A apărut o teză, vădit maliţioasă.
Că Homo ar descinde din stirpea noastră aleasă…
Eu protestez sălbatic, rănită în mândrie.
Că se propagă-n lume asemenea prostie…
Nu sufăr comparaţii cu tristul regn uman.
Sunt mulţumită, nene, că-s pur urangutan…
Păi, s-a văzut vreodată la noi atâta ură?
Oare la noi se minte, se junghie, se fură?
Nu veţi vedea prin lume, cât timp purta-vom coadă.
Gorile divorţate şi prunci lăsaţi pe stradă…
Noi n-avem drepţi în lemniţi, nici versuri puse-n lanţuri

Nici chefuri după care să ne culcăm prin şanţuri…
I-adevărat că omul a coborât, ca soi.
Dar, bre, fiţi rezonabili, n-a coborât din noi.

Şi-atunci, dacă nu ne-am coborât din maimuţă, cum am ajuns aici? Întrebarea aceasta se află la baza controversei atât de aprinse între darwinism şi teism – între teoria că viaţa a evoluat dintr-o străveche scânteie de viaţă, prin evoluţie, şi teoria că viaţa a ieşit, sub toate formele în care se manifestă, din mâinile unui Dumnezeu Creator milostiv. Cu alte cuvinte, ne tragem din maimuţe sau am fost creaţi de Dumnezeu?

Evoluţionişti s-ar putea să nu aprecieze simplificarea pe care o sugerează exprimarea dezbaterii în aceşti termeni. Iar adevărul este că unii dintre ei cred într-un Creator care a stat la originea vieţii, dar care, după aceea, a lăsat să funcţioneze procesul evoluţiei, prin care s-a ajuns la starea prezentă. Cred că este important ca noi, creştinii, să respectăm sinceritatea acestor evoluţionişti, nu puţini la număr. Nu se câştigă nimic prin banalizarea sau prin ridiculizarea încercărilor lor sincere de a înţelege de unde venim. Desigur, regula de aur este aplicabilă şi în această dezbatere atât de încinsă – tratează-i pe ceilalţi aşa cum ai vrea să fii şi tu tratat, cu amabilitate şi respect.

Aceasta nu înseamnă că gânditorii creştini nu trebuie să pună sub semnul întrebării şi să verifice hotărât orice *apriori*, orice premisă, orice supoziţie, şi să analizeze cu atenţie orice dovadă pe care evoluţionişti o aduc pentru a dovedi că oamenii au evoluat din forme inferioare înrudite cu maimuţele.

Înainte de a trece să ne ocupăm de fosile, să ne oprim încă o dată asupra grandiosului prolog al Sfintei Scripturi, cu metrica lui atât de maiestuos alcătuită: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul” (Geneza 1, 1).

Acestea sunt unele dintre cele mai celebre cuvinte din întreaga Scriptură, cunoscute de atei, de agnostici şi de credincioşi deopotrivă. Cuvintele din Geneza 1, 1 au fost citate fără alte comentarii de un astronaut care,

uitându-se prin hubloul navetei spaţiale în care se afla la mingea terestră, de un albastru-verzui, dantelată cu alb, aşa cum se vedea ea de pe orbita din jurul lunii, a repetat cuvânt după cuvânt acest verset, adresându-se centrului Mission Control din Houston. Aceleaşi cuvinte, scrise cu litere din metal, sunt încrustate în piatră în piaţa complexului ştiinţei de la Universitatea Andrews, unde lucrez, un memento vizual zilnic al premisei *a priori* şi al supoziţiei de care este călăuzit omul de ştiinţă creştin, în cercetarea şi în învăţătura lui.

Bereshith bara Elohim – aşa începe textul ebraic. *Bereshith*, Cartea începuturilor, „La început”. Grecii au tradus această carte ebraică în limba lor şi au ales drept titlu un cuvânt folosit în capitolul 2, versetul 4, *geneseo*, care înseamnă „generare” sau „facere”, intitulând cartea Genesis, de unde vine şi titlul în limba română. În orice limbă, raportul acestei Scripturi antice este acelaşi: „La început, Dumnezeu a făcut [creat – traducerea KJV] cerurile şi pământul” – *Bereshith bara Elohim*.

...Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu. Se mişca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă; aceasta a fost ziua întâi. (Geneza 1, 2 – 5)

Potrivit acestui raport, cinci zile mai târziu a avut loc crearea rasei umane:

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ”.

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. (Geneza 1, 26.27)

Acum, după ce am citit acest raport antic al

Creaţiunii, să ne îndreptăm atenţia către ceea ce îmi place să numesc „Călcâiul lui Ahile al Omului din Java”. Probabil ai auzit despre Omul din Java, Omul din Beijing şi Omul din Nebraska. Toţi aceştia sunt „oameni preumani” pe care îi vezi adesea în muzee, în enciclopedii şi în manuale. Aceste descrieri se bazează pe ideile evoluţioniste cu privire la originile noastre.

În realitate, Omul din Java nu a avut niciun călcâi al lui Ahile, sau cel puţin acesta nu a fost găsit niciodată! De fapt, imaginile cu Omul din Java pe care le putem vedea se bazează pe doar cinci fragmente de corp (trei dinţi, un os al piciorului şi o parte de craniu) descoperite de un medic militar olandez, pe nume Eugene Dubois. În anul 1891, doctorul Dubois a călătorit pe Solo River, până lângă satul Trinit, Java, în Indonezia, cu scopul declarat de a descoperi omul primitiv! mai întâi a găsit o calotă craniană, pe ţărmul râului. După aproape un an a găsit doi molari şi un femur uman, la cincisprezece metri depărtare de locul în care găsise calota craniană. În anul 1898, el a mai descoperit un premolar, fiind convins că şi acesta avea legătură cu fragmentele descoperite anterior. În ciuda faptului că erau răspândite pe o suprafaţă mai întinsă, Dubois a concluzionat că aparţineau aceleiaşi surse. Din aceste cinci fragmente, el a construit ceea ce mai târziu a numit *Pithecanthropus erectus* (în limba greacă, *maimuţa-om în poziţie verticală*), în general cunoscut sub numele de Omul din Java. Evoluţioniştii au concluzionat că acesta reprezintă un precursor al omenirii care a trăit cu aproape o jumătate de milion de ani în urmă.

Fotografii şi reconstituiri ale Omului din Java au început să apară în muzee, lăsând „impresia generală, care nu dădea nimic de bănuit, că specimenul fusese absolut intact”.3 Dar întreaga reconstituire se baza pe cinci fragmente, găsite împrăştiate în sedimentele depuse de-a lungul vremii pe malul râului. Dubois a declarat triumfător că descoperirea sa „reprezintă aşa-numita formă de tranziţie între maimuţă şi om… precursorul imediat al rasei umane”.4

Deoarece, în cea mai mare parte a ei, comunitatea ştiinţifică nu i-a aprobat concluziile, timp de treizeci de ani Dubois şi-a păstrat fosilele departe de privirile oamenilor de ştiinţă. De asemenea, în toată această perioadă, el a păstrat secret faptul că găsise două cranii umane (cunoscute acum sub denumirea de craniile de la Wajdjak), nu departe de acele fragmente şi aproximativ la acelaşi nivel de excavaţie.

De ce a păstrat sub tăcere acest lucru? Deoarece, dacă s-ar fi aflat, lucrul acesta ar fi slăbit afirmaţia lui că cele cinci oase pe care le găsise prima dată aparţineau unei forme intermediare de viaţă, între om şi maimuţă. El nu a vrut să ţină seama de dovezile contrare – o problemă care a apărut de mai multe ori în studierea rămăşiţelor umane străvechi. Earnest Albert Hooton, un antropolog evoluţionist de la Universitatea Harvard, a scris: „Fosile de oameni neregulate şi nepotrivite scopului urmărit au fost aruncate prin depozitele întunecoase ale muzeelor, uitate pe nişte rafturi sau chiar distruse”. 5 Cu alte cuvinte, Dubois nu a fost singurul care a ascuns sau a ignorat acele evidenţe care nu se potriveau concluziilor pe care dorea să le tragă.

Înainte de a muri, Dubois s-a răzgândit şi a declarat că „maimuţa-om în poziţie verticală” pe care o descoperise semăna foarte mult cu o maimuţă gibon. În mod surprinzător, la vremea aceea, cea mai mare parte a comunităţii ştiinţifice a adus în centrul atenţiei publice primele lui declaraţii, acceptând ideea că acest Om din Java era una dintre verigile lipsă în lanţul evoluţiei pe care o căutau.

Un caz asemănător a fost cel al Omului din Nebraska, „descoperit” în anul 1922 de Harold Cook şi reconstituit pe baza unui singur dinte. Cook a trimis prin poştă acest dinte renumitului paleontolog (specialist în fosile) Henry Fairfield Osborn, director al Muzeului American de Istorie Naturală din New York City. Osborn a fost fascinat de descoperire, a comparat-o cu toate descrierile, mulajele şi desenele pe care le-a putut găsi şi apoi a consultat alţi trei

oameni de ştiinţă, dintre care doi erau specialişti remarcabili în fosile de primate. După ce au deliberat îndelung, ei au anunţat că aceea era dovada existenţei omului primar pe continentul nord-american şi şi-au publicat descoperirea în revista *American Museum Novitates*, după cum urmează:

Este greu de crezut că un singur dinte ros de apă… poate semnala sosirea primatelor antropoide în America de Nord… Anticipam nerăbdători o descoperire de acest fel, dar nu eram pregătiţi pentru o dovadă atât de convingătoare…! 6

Totuşi, Osborn şi colegii săi nu au putut decide dacă proprietarul iniţial al acelui dinte ar fi trebuit clasat ca un om asemănător cu maimuţa sau ca o maimuţă asemănătoare cu omul. I s-a dat distinsul nume ştiinţific de *Hesperopithecus haroldeook*! („Maimuţa apuseană a lui Harold Cook"). Publicaţie londoneză *Daily Mustrate News* a publicat o pagină întreagă pe tema Omului din Nebraska, reconstituindu-i forma exactă, până acolo că avea şi nişte arcade proeminente şi umeri largi – şi toate acestea de la un singur dinte!

Dar, vai, doi ani mai târziu, piedestalul construit în jurul Omului din Nebraska, aşa cum îl numeşte Peth, s-a prăbuşit! S-a dovedit în cele din urmă că nu era un om; nici măcar o maimuţă. Dintele provenea de la fosilele unui *peccary*, un animal sălbatic asemănător cu porcul domestic. Gish scria mai târziu: „Cred că acesta este un caz în care un om de ştiinţă a făcut dintr-un porc un om, iar porcul a făcut din omul de ştiinţă o maimuţă". 7

De ce spun aceste lucruri? Ca să ne amuzăm pe seama evoluţioniştilor? Nicidecum! Să nu uităm regula de aur. Cu toate acestea, este absolut necesar să împărtăşim informaţii ca acestea pentru a arăta lipsa oricărei dovezi fosile care să susţină concepţia că oamenii au evoluat dintr-un strămoş asemănător cu maimuţa.

Există schelete fosilizate care, dacă sunt abordate pe baza unor supoziţii evoluţioniste, pot fi astfel aranjate încât să „reconstituie" un fel de vieţuitoare jumătate om –

jumătate maimuţă. Ceea ce urmează sunt cele mai frecvent folosite exemple legate de evoluţia omului.8

RAMAPITHECUS – Dinţi şi bucăţi dintr-un maxilar care au fost găsite în India, în anul 1932, şi despre care s-a crezut că ar reprezenta fosilele unui hominid (un fel de creatură subumană, pe linia dezvoltării evolutive care avea să conducă, mai târziu, la om). Cu toate acestea, studiile ulterioare leagă acum aceste fosile de cimpanzeii sau de babuinii care trăiesc şi astăzi în Africa.

AUSTRALOPITHECUS – Fosile de tipul acesta au fost descoperite mai întâi în Africa de Sud, de către Dart, în anul 1924, şi de către Leakey, în Tanzania, în anul 1959. Studiile ulterioare făcute asupra tuturor fragmentelor disponibile din aceste schelete, de către doi eminenţi oameni de ştiinţă britanici, Zuckerman şi Oxnard, arată că animalele reprezentate nu se aseamănă nici cu omul, nici cu cimpanzeul sau cu gorila, ci constituie o categorie aparte.9 Cu toate acestea, dacă am vedea astăzi o astfel de fiinţă în viaţă, probabil că nu am ezita s-o numim maimuţă.

„Lucy”, a lui Donald Johanson (încadrată tot în categoria Australopithecus), a fost descoperită în anul 1973 în Etiopia. Pe baza rămăşiţelor găsite, reprezentând 40% din totalul scheletului, s-a calculat că individul (o femelă) avea aproximativ o treime din capacitatea cerebrală a oamenilor moderni. S-a susţinut că acesta era un hominid biped (mergea pe două picioare), având o vechime de trei milioane şi jumătate de ani. Ulterior au fost descoperite rămăşiţele altor câţiva indivizi. Studierea acestui material a diminuat convingerea că „Lucy” era cu adevărat bipedă, precum şi speranţa că aceasta ar fi putut deveni adevărata „verigă lipsă”.

HOMO HABILIS – Descoperit de fiul lui Leakey, Richard, şi numit „Craniul 1470”, a fost considerat o formă intermediară între *Australopithecus* şi *Homoerectus* (Omul din Java). Descoperirea recentă a unor fragmente de schelet a arătat că acest specimen se aseamănă cu o maimuţă mult mai mult decât se crezuse iniţial. Există chiar suspiciuni că *Homo habilis* nu ar fi altceva decât un

mozaic construit din fragmente aparţinând mai multor specii.

OMUL DE NEANDERTHAL – Timp de mulţi ani, imaginile l-au arătat a fi un om primitiv, asemănător unei brute, până când a devenit evident că era un om adevărat, deşi aparţinând, probabil, unei rase diferite de cele care trăiesc astăzi. Scheletul pe care s-au bazat descrierile originale se pare că a fost deformat de boală. Capacitatea lui craniană era egală cu sau chiar mai mare decât aceea a oamenilor moderni.

OMUL DE CRO-MAGNON a fost aproape un superman. Minunatele lui lucrări de artă pot fi văzute pe pereţii peşterilor din sudul Franţei şi din nordul Spaniei. Nici Omul de Neanderthal şi nici cel de cro-magnon nu pot fi folosiţi ca dovadă a evoluţiei noastre din maimuţe.

Au fost găsite şi alte rămăşiţe umane străvechi, dar ele sunt fie îndoielnice, fie fragmentare sau lipsite de orice semnificaţie în ceea ce priveşte evoluţia omului. OMUL PILTDOWN a ocupat timp de mulţi ani o poziţie importantă pe scara evoluţiei, în arborele genealogic al omului, până când s-a descoperit că cineva adunase diferite oase, unele recente, altele fosile, unele de maimuţe, altele de om, şi le aşezase împreună pentru a construi un craniu. Având în vedere evidentele dovezi de înşelăciune, cum a fost posibil ca atât de mulţi oameni de ştiinţă să se lase păcăliţi un timp atât de îndelungat? Episodul acesta este o grăitoare ilustraţie cu privire la ochelarii de cal pe care îi pot aşeza nişte prejudecăţi puternice chiar şi pe ochii unor oameni de ştiinţă!

Este adevărat că unii dintre aceşti oameni străvechi au locuit în peşteri, dar este greu de demonstrat existenţa unor fiinţe subumane sau a unor oameni primitivi. Oamenii locuiesc în peşteri şi astăzi. De fapt, în timp ce discutam într-o seară, la cină, cu soţia şi cu fiica mea despre cât de slabe sunt argumentele în favoarea existenţei unui om al peşterii, Kristin a înviorat discuţia cu remarca: „Dar, tati, omul peşterii este o fiinţă omenească reală. Doar şi Doug Batchelor a trăit într-o peşteră, nu?” 10 Şi avea dreptate!

Iată deci marile dovezi fosile care au eşuat în mod jalnic să confirme premisa lui Darwin că undeva, cândva, „veriga lipsă” dintre om şi maimuţă avea să fie găsită în rândul fosilelor. Şi ni s-a spus că există dovezi din abundenţă!

Şi atunci, care este „călcâiul lui Ahile” al Omului din Java, când acesta nu avea, de fapt, niciun călcâi? Este vorba despre „călcâiul lui Ahile” al tuturor scheletelor fosile presupuse a reprezenta o formă de tranziţie între om şi maimuţă pe care tocmai le-am analizat: *Efectiv nu există nicio dovadă fosilă demnă de încredere că ar fi existat* vreodată *pe acest pământ o formă de viaţă intermediară între maimuţă şi om*. Repet: nu a fost găsită încă nicio dovadă fosilă convingătoare care să confirme ipoteza lui Darwin că oamenii au evoluat din maimuţe sau din creaturi asemănătoare acestora.

Şi atunci, de unde venim? Unde să căutăm răspunsul? Cuvintele din Geneza 1, 26.27 sunt clare. Dar, în caz că tot nu eşti pregătit să accepţi raportul Creaţiunii din Geneza, să căutăm altundeva în Scriptură. Încă nu eşti gata să adopţi mărturisirea bătrânului ţăran, pe care am amintit-o în primul capitol: „Dacă Dumnezeu a spus aşa, eu cred”?

Să vedem ce a avut Iisus de spus cu privire la acest subiect:

Unii dintre farisei au venit la El şi L-au pus la încercare întrebându-L: „Oare este îngăduit unui bărbat să-şi lase nevasta pentru orice pricină?” El le-a răspuns: „Oare n-aţi citit că Cel care i-a făcut de la început i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască şi a zis: De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevastă-sa şi cei doi vor fi un singur trup? Aşa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. (Matei 19, 3 – 6 NRSV)

Să remarcăm că, în declaraţia de mai sus, Iisus a citat direct din Geneza 1, 27 şi 2, 24. El i-a întrebat pe cărturarii vremii: „Oare n-aţi citit?” Ce să citească? „N-aţi citit în Geneza? N-aţi citit istoria Creaţiunii? Nu credeţi ce

scrie acolo? Că Dumnezeu a creat neamul omenesc dintr-un bărbat şi o femeie?” în aceeaşi ocazie, descrisă de data aceasta în Evanghelia după Marcu, Iisus declară că oamenii au existat „de la începutul lumii [creaţiei – NRSV]” (Marcu 10, 6). În esenţă, Iisus spune: „Ştiţi istoria Creaţiunii, acceptaţi ca şi Mine autoritatea raportului Genezei – ce spune acolo?”

Dacă accepţi învăţăturile Domnului Hristos prezentate în evangheliile lui Matei şi Marcu, nu există nicio îndoială cu privire la Creaţiune. Dacă nu le accepţi, atunci oricum mărturia Scripturii nu înseamnă nimic pentru tine şi nu ai de ales decât să accepţi raportul fosilelor, în ciuda lipsei unor dovezi în favoarea credibilităţii lui. Dar, dacă accepţi relatările Evangheliei, atunci nu există nicio îndoială că Iisus a acceptat ca fiind adevărat raportul (icnezei cu privire la Creaţiune. Iar dacă Iisus a spus aşa, eu cred.

Sunt oare prea naiv? Cred că nu! Şi dacă l-am pune Lui întrebarea: „Doamne Iisuse, noi am evoluat din forme de viaţă inferioare şi din primate?”, ce crezi că ne-ar răspunde? Cu siguranţă că răspunsul Său ar fi acelaşi: „Oare n-aţi citit că, de la începutul lumii [creaţiei], Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască? Nu aţi citit în cartea Genezei?” Şi acum pun eu întrebarea: De ce ne-ar răspunde astăzi altfel decât le-a răspuns cărturarilor şi fariseilor din timpul Său?

Poate că Iisus şi-ar încheia răspunsul dat nouă în acelaşi fel în care l-a încheiat şi pe cel dat savanţilor din vremea Sa: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Nu trebuie să lăsăm pe nimeni să ne separe de istoria Creaţiunii, pentru că orice învăţătură, filosofie sau teorie care ne separă de raportul Genezei cu privire la Creaţiune ne va separa, în cele din urmă, chiar de Iisus, Cel care a predicat istoria Creaţiunii „la început”. Oare a fost El un naiv, ca să creadă acea relatare sau ne-a spus adevărul? Nu sunt două posibilităţi aici. Ceea ce crezi cu privire la Creaţiune se reduce, până la urmă, la ceea ce crezi cu privire la Iisus.

În ceea ce mă priveşte, dacă El a spus aşa, eu cred!

— Versiune prelucrată de Florin Lăiu

1. Joseph Satin, *The Humanities Handbook*, (New York: Holt Rinehart & Winston, Inc., 1969), pag. 192.

2. Autor necunoscut, poem care mi-a fost prezentat de către prietenul meu Ed Higgins.

3. Eugene Dubois, citat în cartea lui Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved*! (La Puente, California: Lessons from Heaven, Inc., 1988), vol. i, pag. 149.

4. Peth, pag. 149.

5. Eamest A. Hooton, citat în Peth, vol. 1, pag. 151.

6. Henry F. Osborn, citat în Peth, vol. i, pag. 155.

7. Duane T. Gish, *Evolution*: *The Fossils Say No* (San Diego: Creation-Life Publishers, 1979), pag. 130.

8. Colin Mitchell, *The Case for Creaţionism* (Alma Park, Anglia: Autumn House Ltd., 1994).

9. Charles E. Oxnard, *Fossils*, *Teeth and Sex*, *a New Perspective on Human Evolution* (Seattle: University of Washington Press, 1987), pag. 227.

10. Pastorul Doug Batchelor a ţinut recent o serie de întâlniri pe această temă. În tinereţe, înainte de convertirea sa, el a trăit pentru o vreme într-o peşteră.

CAPITOLUL TREI

Cutia neagră a lui Darwin

Este posibil ca ceva atât de simplu precum o cursă de şoareci obişnuită să se dovedească a fi fatală pentru teoria lui Charles Darwin referitoare la originea vieţii printr-o evoluţie treptată? Aş vrea să încep prin a-l cita pe Darwin. În celebra lui carte *Originea speciilor*, el scrie:

Dacă s-ar putea demonstra că există un complex organic care să nu se fi putut forma prin numeroase modificări succesive şi lente, teoria mea ar fi absolut desfiinţată.1

Să fie ceva în legătură cu o simplă cursă de şoareci care să conducă la această desfiinţare absolută a teoriei lui Darwin? Ne vom ocupa imediat de acest lucru, dar mai întâi să ne gândim cât de simplă pare o cursă de şoareci. Dacă te uiţi la schiţa de mai jos, vei observa că o cursă de

şoareci este alcătuită din cinci piese: o platformă de lemn, un ciocănel, un arc, un cadru de susţinere şi un trăgaci sau un mecanism de prindere.

Ce au toate acestea de-a face cu evoluţia darwinistă? Să ne îndreptăm acum atenţia către noua şi importanta carte a lui Michael Behe, *Darwin's*

Black Box (*Cutia neagră a lui Darwin*).*2* Pentru că, deşi este un lucru atât de simplu, cursa de şoareci ilustrează conceptul lui Behe cu privire la „complexitatea ireductibilă". Iată definiţia acestui concept:

Printr-un *complex ireductibil* înţeleg un sistem individual alcătuit din câteva componente de acelaşi calibru, care interacţionează între ele şi care contribuie la funcţionarea lui ca întreg şi în cazul căruia îndepărtarea oricărei componente face ca sistemul să înceteze efectiv să funcţioneze.3

O cursă de şoareci este un bun exemplu în acest sens.

Cadru de susţinere Gocănel

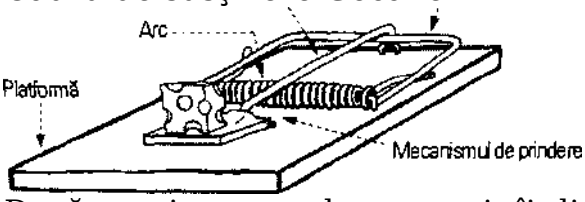

Dacă unei curse de şoareci îi lipseşte chiar şi o singură componentă din cauza unei greşeli de fabricaţie, care componentă ar putea lipsi, astfel încât totuşi să poţi prinde şoareci cu ea? Platforma de lemn? (Nu ai avea cum să fixezi capcana.) Ciocănelul? (Şoarecele ar putea dansa vesel pe bucata de brânză toată noaptea!) Arcul? (Ciocănelul ar sta prea lejer şi nu ar funcţiona.) Cadrul de susţinere sau mecanismul de prindere? (Ţi-ai prinde degetul acolo şi nu ai prinde şoarecele!)

Ce vreau să spun cu aceasta? Cursa de şoareci este un sistem ireductibil – nu poate funcţiona *dacă* îi lipseşte vreuna dintre componente, deoarece „îndepărtarea oricărei componente face ca sistemu*l să* înceteze efectiv să funcţioneze". Sistemul nu va funcţiona cu una, două, trei

sau patru componente, trebuie să le aibă pe toate cinci, lucrând împreună. Şi nu doar împreună, ci fiind confecţionate din materialele potrivite, de formele potrivite şi corect amplasate pentru a face posibilă funcţionarea.

Ce legătură au toate acestea cu teoria lui Darwin că viaţa a evoluat treptat, prin selecţie naturală, prin schimbări naturale lente care au sporit complexitatea organismelor, pe parcursul a milioane de ani? O legătură absolut fundamentală, deoarece, conform acestei teorii, forţa motrice a evoluţiei este „supravieţuirea celor mai adecvaţi" sau „selecţia naturală". Fiecare pas mic care conduce la o complexitate sporită a organismelor trebuie să fie ori un pas neutru, ori unul util – astfel încât, în urma lui, organismul respectiv să nu devină mai puţin „adecvat". Pentru că, dacă este mai puţin „adecvat", probabil că nu va fi în stare să concureze cu cele care sunt mai „adecvate" şi va muri.

Este posibil să ne imaginăm o serie de paşi, toţi utili, care să conducă la o cursă de şoareci completă? O cursă de şoareci nu poate evolua piesă cu piesă, componentă cu componentă, ci *toate cele cinci componente trebuie să fie prezente deodată, pentru ca dispozitivul să-şi împlinească menirea*.

Există în organismele vii funcţii vitale care cer toate componentele şi care nu se pot forma treptat, printr-o serie de forme intermediare utile, dar mai simple? într-adevăr există! Behe dă exemple relevan te şi de necontestat, care demonstrează lacunele teoriei lui Darwin.

Cum? Acest biochimist de la Universitatea Lehigh din Pennsylvania a pornit în cercetarea sa de la întrebarea: Există şi în domeniul natural sisteme asemănătoare cu o cursă de şoareci, care să fie complexe ireductibile? Există sisteme care nu este posibil să fi evoluat componentă cu componentă, fiecare dintre acestea folositoare organismului, până când, în cele din urmă, să se fi ajuns la mecanismul complex complet? Dacă răspunsul este Da,

atunci funcţiile actuale nu s-ar fi putut dezvolta niciodată şi organismul nu ar fi putut evolua.

Înainte de a urmări câteva dintre aceste exemple uluitoare, să analizăm descrierea biblică a Creaţiunii divine în Psalmul 33. Am impresia că lucrarea lui Behe confirmă această descriere.

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului şi toată oştirea lor prin suflarea gurii Lui. El îngrămădeşte apele mării într-un morman şi pune adâncurile în cămări. Tot pământul să se teamă de Domnul! Toţi locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! Căci El a zis, şi s-a făcut; a poruncit, şi ce a poruncit a luat fiinţă. (Psalmul 33, 6 – 9 KJV)

Fiindcă veni vorba, să observăm că acest text descrie întreaga Trinitate ca fiind implicată în lucrarea de Creaţie. Cuvântul tradus aici prin „suflarea gurii" este *Ruach* şi este tradus în Geneza 1, 2 prin „Duhul". „Prin Cuvântul Domnului" – expresia aceasta ne aduce în minte instantaneu măreţul prolog al Evangheliei după Ioan, care se aseamănă în mod extraordinar cu maiestuoasa introducere a Genezei.

La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. (Ioan 1, 1 – 3)

Cine este acest Cuvânt care a creat totul? Versetul 14 spune: „Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi". Cuvântul este Hristos înainte de întrupare, rare a devenit Iisus din Nazaret. Astfel, Psalmul 33 descrie Trinitatea implicată în crearea vieţii.

„Căci El a zis" – în limba ebraică este adăugat pronumele de emfază, situându-L pe Dumnezeu mai presus de oricare zeu mistic care ar putea pretinde capacitatea de a crea.

„Şi s-a făcut" – literal „a devenit", din rădăcina ebraică a cuvântului Yahweh (EU SUNT), Numele lui Dumnezeu. El a vorbit şi, pur şi simplu, toate au început să existe! Pentru a descrie metoda de creaţie a lui Dumnezeu,

teologii din vechime foloseau un cuvânt latin – creaţia *fiat* – o creaţie de genul „să se facă”, aşa cum este descrisă în versetul 9.

Să ne gândim la ceea ce tocmai am citit! Conform Psalmului 33, care este în perfectă armonie cu raportul primului capitol din Geneza, Dumnezeul Creator a creat în mod instantaneu, prin porunca Sa rostită, sisteme de viaţă complete. Dumnezeul Triunitar a creat sisteme complexe ireductibile, care au trebuit să fie proiectate, create şi puse în funcţiune toate deodată, altfel nu ar fi funcţionat. Iată de ce concluzia lui Behe – că există câteva sisteme biologice şi moleculare complexe care nu aveau cum să evolueze componentă cu componentă – mi-a stârnit curiozitatea. Acestea au trebuit să fie proiectate şi pe deplin formate şi aşezate la locul lor, pentru ca sistemul de viaţă critic să poată funcţiona şi organismele să poată supravieţui.

Şi acum să ne întoarcem la uluitoarele şi relevantele demonstraţii ale lui Behe. Recomand insistent cartea lui, care merită să fie citită. El are un dar aparte de a simplifica lucrurile complicate şi prezintă dovezi inteligente, care scot în evidenţă cât de lipsit de logică este să crezi că viaţa s-a dezvoltat prin evoluţie.

Demonstraţia I: Cilii

Cilii sunt structuri microscopice asemănătoare firelor de păr, care se găsesc pe suprafaţa anumitor celule. Unele animale unicelulare se deplasează cu ajutorul unuia sau mai multor cili. Celule ciliate căptuşesc interiorul plămânilor noştri, iar cilii se mişcă la unison, împingând particulele străine spre căile respiratorii superioare, până la gât, de unde pot fi eliminate. Spermatozoidul are un singur cil, lung, cu ajutorul căruia se deplasează către ovul. Cilii sunt mici, dar aceasta nu înseamnă şi că au o structură simplă. Behe descrie un cil după cum urmează (nu trebuie neapărat să înţelegem aceste amănunte, ci doar să observăm cât de complexă este această structură aparent simplă):

Cilul constă dintr-un mănunchi de fibre învelite într-o

membrană. Membrana ciliară (să ne gândim la ea ca la un fel de folie din plastic) este o excrescenţă a membranei celulare, astfel că interiorul cilului este conectat cu interiorul celulei. Atunci când secţionăm cilul transversal şi îl examinăm la microscopul electronic, vedem la periferienouă structuri de forma unor tije. Tijele sunt numite microtubuli. Atunci când analizăm fotografiile de înaltă calitate făcute acestora, fiecare dintre cei nouă microtubuli apare ca fiind alcătuit din două inele îmbinate între ele. O analiză mai atentă ne descoperă că unul dintre inele este alcătuit din treisprezece fibre individuale. Celălalt inel, legat de primul, este alcătuit din zece fibre… O proteină numită nexirtă conectează fiecare… microtubul de felul acesta cu cel de lângă el.4

Imaginează-ţi că ţii în mână două beţe de undiţă flexibile, cu vârful în sus, chiar în faţa ta. Cele două beţe reprezintă doi microtubuli din cadrul cilului. Sunt doar la câţiva centimetri depărtare unul de celălalt şi sunt conectate între ele prin aţă de undiţă, la distanţe egale de la bază până în vârf (aceasta reprezentând fibrele de nexină). Acum, dacă ridici unul dintre beţe în timp ce pe celălalt îl ţii fix, vârfurile ambelor beţe se vor îndoi spre dreapta, dacă ridici băţul din stânga, şi spre stânga, dacă ridici băţul din dreapta. Aceasta ilustrează cum se mişcă un cil, atunci când braţele tale slujesc drept „motoare”. Sicilii au nevoie de motoare ca să se poată îndoi, iar acele motoare moleculare minuscule sunt reprezentate de dineină.

Un motor are nevoie de energie – electricitate sau benzină, pentru multe dintre motoarele cu care suntem familiarizaţi. „Benzina” folosită de motoarele moleculare de dineină este ATP-ul (trifosfatul de adenozină). Atunci când ATP-ul activează dineină, unul dintre microtubuli începe să alunece pe lângă celălalt. Fibrele de nexină îl împiedică să alunece prea departe şi determină mişcarea verticală care este convertită apoi într-o mişcare de îndoire. Desigur, toţi cei nouă microtubuli trebuie să acţioneze în armonie pentru ca cilul să se mişte repede şi

uşor. Behe vede în complexitatea acestei mişcări o dovadă clară că viaţa nu ar fi putut să evolueze de la sine, fără un proiect şi fără un Maestru proiectant care să îl conceapă şi să facă astfel încât toate componentele să lucreze împreună atât de uşor.

Este nevoie de toate aceste componente ca să se realizeze o singură funcţie: mişcarea ciliară. Aşa cum o cursă de şoareci nu funcţionează dacă nu are toate componentele, nici mişcarea ciliară nu există în absenţa microtubulilor, a podurilor de conectare şi a motoarelor. De aceea, putem trage concluzia că cilul este un complex ireductibil – o imensă cheie franceză aruncată în presupusa evoluţie darwiniană treptată.5

Să nu uităm că aceste cuvinte au fost scrise de un om de ştiinţă care şi-a schimbat poziţia în urma dovezilor moleculare şi a abandonat teoria că sistemele complexe ireductibile se pot schimba treptat sau pot evolua! Acum, el realizează că aceste sisteme trebuie să fi fost proiectate şi puse în funcţiune complete şi unitare.

Şi toată această structură detaliată nu reprezintă decât o mică parte a unei singure celule! Aceasta este ceea ce Behe numeşte „cutia neagră a lui Darwin”, deoarece atunci când Darwin era în viaţă nu a putut să pătrundă secretele profunde ale complexităţii vieţii – tehnologia care permite studiul detaliilor biochimice microscopice încă nu fusese descoperită.

De fapt, Behe evidenţiază faptul că cilii prezintă un mare interes pentru oamenii de ştiinţă în mai multe domenii, precum biochimia, biofizica, biologia moleculară şi chiar medicina. În ultimele câteva decenii au fost publicate în jur de 10.000 de lucrări de cercetare care tratează, într-un fel sau altul, cilii, ilar numai două dintre acestea încearcă să abordeze detaliile evoluţiei cililor la nivel molecular şi la nivel mecanic şi sunt în dezacord una cu cealaltă.

Numărul mare de studii ştiinţifice care au fost şi sunt făcute şi faptul că, în ultimele decenii, înţelegerea noastră cu privire la modul în care funcţionează un cil a crescut

foarte mult i-au determinat pe mulţi oameni să presupună ca, deşi ei nu ştiu cum a evoluat cilul, cineva trebuie să ştie. Dar o consultare a literaturii de specialitate dovedeşte că aceşti oameni greşesc. Nimeni nu ştie.6

Şi ca să ne minunăm şi mai mult, unele bacterii au o structură asemănătoare cu un bici (flagel), care se poate roti. Flagelul acţionează asemenea unei elici de avion, în timp ce cilul acţionează ca o vâslă. Din punct de vedere structural, flagelii sunt la fel de complecşi ca cilii. Şi ei sunt sisteme complexe ireductibile, realitate care ne ridică o altă întrebare: Chiar dacă evoluţia oarbă, aleatorie, a fost în stare să construiască, în cele din urmă, un astfel de microorgan (cilul sau flagelul), de ce s-a mai deranjat să facă un alt sistem complex, cu totul diferit, când putea să se mulţumească foarte bine cu primul?

Demonstraţia 2: Ochiul

Ochiul este un complex ireductibil clasic, aşa cum a încercat Darwin să explice. În loc să prezinte o serie de paşi care să conducă, în cele din urmă, de la un ochi foarte simplu la ochiul uman complex, el a vorbit despre ochii diferitelor animale şi a sugerat că selecţia naturală a putut să conducă la schimbări treptate, de la ochiul unicelular fotosensibil al unor animale, precum meduza, la gruparea concavă a celulelor fotosensibile din ochiul stelelor de mare, apoi la mingea de celule cu o lentilă brută din ochiul melcilor şi, în final, la minunatul, la uluitorul ochi al păsărilor şi al omului.

În concepţia lui Darwin, evoluţia nu putea să construiască un organ complex doar dintr-un singur pas sau din câţiva paşi; invenţii radicale, precum ochiul, aveau nevoie de generaţii întregi de organisme care să acumuleze lent schimbările favorabile într-un proces treptat. El şi-a dat seama că, dacă într-o singură generaţie, un organ atât de complex precum ochiul ar apărea dintr-odată, lucrul acesta ar însemna o minune. Din nefericire, dezvoltarea treptată a ochiului uman era în mod evident imposibilă, din moment ce numeroasele lui trăsături atât de complicate, de rafinate, par să fie interdependente.

Cumva, pentru ca evoluţia să fie credibilă, Darwin trebuia să convingă publicul că organele complexe se puteau forma într-un proces pas cu pas.

Şi a reuşit cu brio.

Folosind raţionamente precum acesta, Darwin i-a convins pe mulţi dintre cititorii lui că un parcurs evolutiv poate conduce de la o zonă fotosensibilă infimă până la ochiul sofisticat, asemenea unei camere foto, al omului. Dar cum a început să se formeze imaginea, funcţia complexă a vederii, rămâne o întrebare fără răspuns. Darwin a convins o mare parte a lumii că ochiul modern a evoluat treptat dintr-o structură mai simplă, dar el nici măcar nu a încercat să explice de unde se pornise, care fusese forma iniţială – acea pată fotosensibilă relativ simplă. Dimpotrivă, Darwin nici nu a luat în considerare chestiunea formei primare din care ar fi evoluat ochiul: Modul în care un nerv devine sensibil la lumină nu ne preocupă mai mult decât cel în care a apărut viaţa.7

Acum, că ne putem uita în cutia neagră pe care ne-a deschis-o biochimia, ce ne descoperă ea? Iată mai jos o versiune simplificată a detaliilor prezentate în cartea lui Behe. (Precizez din nou că nu trebuie să ne îngrijorăm dacă toate acestea par prea complexe pentru a le înţelege cu adevărat. Trebuie să înţelegem doar că este prea complex ca să apară din întâmplare”.

Lumina ajunge la retină şi reacţionează cu o moleculă retiniană care îşi schimbă imediat forma. Această schimbare de formă face ca proteina numită rodopsină, de care această moleculă este strâns ataşată, să-şi schimbe şi ea forma. Schimbarea de formă a rodopsinei o face să fie atrasă către o a doua proteină, numită transducină. Când se întâmplă acest lucru, transducina eliberează o mică moleculă şi acceptă în locul ei o alta, foarte puţin diferită. Proteina numită transducină se leagă acum de o a treia proteină, fosfodiesteraza, care are proprietatea de a elimina o a treia moleculă, care reduce numărul de ioni pozitivi de sodiu. Dezechilibrul rezultat între ionii de sodiu pozitivi şi cei negativi aflaţi la interiorul şi la exteriorul

membranei celulare determină apariţia unei sarcini electrice care se transmite de-a lungul nervului optic şi ajunge să fie interpretată creier ca imagine.

Dar ceea ce se întâmplă în creier pentru a produce apoi imaginea este o cu totul altă minune, de o complexitate pe care nu o putem aborda aici!

Acum, că şi cutia neagră a vederii a fost deschisă, nu mai este suficient, pentru explicaţie evoluţionistă a acestei capacităţi să luăm în considerare doar structurile *analitice* ale ochilor, aşa cum a făcut Darwin secolul al XIX-lea (şi aşa cum promoto evoluţionismului continuă să facă şi astăzi) pot fi muşamalizate folosindu-ne de retorică. Ţopăielile lui Darwin din stadiu în stadiu se dovedesc a fi, multe cazuri, salturi uriaşe între mecanisme sofisticate – distanţe pentru care ai ai nevoie de un elicopter, ca să le parcurgi.8

Demonstraţia 3: Gândacul bombardier

Behe aşază pe ecran o altă demonstraţie, una di tre' preferatele creaţioniştilor. Chiar şi eu am auzit cu mult înainte de a-leiti pe Behe. Este vorba desp un gândac negru, nu prea atrăgător, lung de vre centimetru şi ceva. Cu toate acestea, iese în evider prin mijloacele lui de apărare neobişnuite. Pri tr-un orificiu pe care îl are în spate, el este capa să-şi împroaşte duşmanii cu un acid arzător. Cum ei posibil să ţină acel acid arzător în corpul lui, fără acesta să-i facă vreun rău? Răspunsul este că acest gândac foloseşte o reacţie chimică: acidul fierbinte este produs doar în momentul în care creatura îşi elimină lichidul urât mirositor. Pe scurt, procesul se desfăşoară astfel:

Două substanţe chimice, perhidrolul (apa oxigenată) şi hidrochinona, sunt secretate de nişte glande speciale din abdomen şi depozitate împreună, într-o veziculă colectoare. Atunci când se amestecă una cu cealaltă, aceste două substanţe chimice sunt capabile să producă o reacţie explozivă, dar aceasta doar sub influenţa unei enzime speciale, care are rolul de catalizator. Fără acest catalizator, reacţia dintre perhidrol şi hidrochinonă este

prea lentă ca să realizeze efectul de care are nevoie gândacul.

Atunci când se apropie un pericol, gândacul eliberează într-o cameră de explozii amestecul care a fost depozitat în vezicula colectoare. În acelaşi timp, catalizatorul ţâşneşte şi el în camera de explozii, pulverizat de glandele din jur.

Din punct de vedere chimic, lucrurile devin foarte interesante. Perhidrolul se descompune rapid în apă obişnuită şi oxigen… Oxigenul reacţionează cu hidrochinona şi produce mai multă apă şi o substanţă chimică foarte iritantă, numită chinonă. Aceste reacţii eliberează o mare cantitate de căldură. Temperatura soluţiei creşte până la punctul de fierbere; de fapt, o parte din ea se vaporizează, formând un abur. Acest abur, împreună cu oxigenul, care este un gaz, exercită o presiune puternică asupra pereţilor camerei de explozii. Cum sfincterul este închis, un canal care conduce afară din corpul gândacului reprezintă singura ieşire pentru amestecul fierbinte. Muşchii din jurulcanalului conduc jetul de abur către sursa de pericol. Rezultatul este acela că duşmanul gândacului este împroşcat cu soluţia aceea fierbinte de chinonă toxică.9

Creaţioniştii nu au fost întotdeauna atenţi cum au folosit această ilustraţie. În cartea sa *The Blind Watchmaker*, o carte importantă în apărarea evoluţiei, Richard Dawkins, de la Universitatea Oxford, îi ironizează pe creaţionişti făcând ca evoluţia acestei capacităţi a gândacului bombardier să pară o probabilitate rezonabilă, arătând că atât perogenul, cât şi unele chinone sunt folosite în chimia organismului pentru alte scopuri.10 Gândacul bombardier foloseşte, pentru a se apăra, ceea ce avea deja la dispoziţie.

Explicaţia lui Dawkins cu privire la evoluţia sistemelor se bazează pe faptul că elementele sistemului „s-a întâmplat să se afle prin preajmă”. Astfel, evoluţia a putut fi *posibilă*. Dar Dawkins nu a explicat cum s-a ajuns ca perhidrolul şi chinonele să fie secretate împreună, într-o

concentraţie mare şi în acelaşi compartiment, care, la rândul său, este conectat, printr-un tub prevăzut cu un sfincter, cu un al doilea compartiment, care conţine tocmai enzimele necesare pentru producerea unei reacţii rapide între cele două substanţe chimice.11

Să spunem că acest complex mecanism de apărare al gândacului bombardier a apărut pentru că substanţele necesare se găseau deja în altă parte a corpului lui este ca şi când am spune că un automobil poate lua naştere într-un parc de dezmembrăriauto doar pentru că toate piesele necesare pot fi năşite undeva în preajmă. Adevărul este că acest mic animal are un mecanism de tipul unui sistem complex ireductibil, care nu poate funcţiona dacă nu sunt prezente câteva substanţe şi structuri, în configuraţia potrivită şi la momentul potrivit.

Demonstraţia 4: Coagularea sângelui

Unul dintre cele mai complicate sisteme din corpul unui animal este procesul de coagulare a sângelui. De multe ori nici nu acordăm atenţie unei mici zgârieturi sau tăieturi care încetează foarte repede să sângereze. Nu suntem conştienţi de miracolul mecanismului care face ca sângerarea să se oprească. Atunci când ne oprim puţin să ne gândim la el, recunoaştem că, pentru ca acest sistem să funcţioneze fără să dăuneze întregului corp, trebuie să se îndeplinească anumite condiţii: (1) Trebuie să se formeze un cheag de sânge care să împiedice sângele să curgă în afară. (2) Cheagul trebuie să se formeze la locul potrivit, altfel ar putea bloca trecerea sângelui către zonele critice. (3) Trebuie să se formeze la timpul potrivit. (4) Cheagul trebuie să fie suficient de puternic şi de bine ancorat încât să reziste forţei unui sistem aflat sub presiune.

Behe compară sistemul de coagulare a sângelui cu o cascadă, cu un şir de piese de domino aflate în cădere, cu o serie de evenimente care conduc către un rezultat dorit. Complexitatea aceasta implică denumiri precum fibrinogen, trombină, accelerină, proaccelerină, sedimente de glutamat, kalicreină. Ca nespecialişti, nu trebuie să cunoaştem toţi aceşti termeni, dar cunoaşterea

complexităţii procesului de coagulare ne poate ajuta să realizăm că un astfel de lucru este o dovadă în sine că a fost creat înadins, şi nu a apărut din întâmplare.

Atunci când un animal suferă o tăietură, o proteină numită factorul Hageman aderă la suprafaţa celulelor aflate imediat în vecinătatea rănii. Factorul Hageman inactiv este apoi scindat de o proteină numită HMK, pentru a forma factorul Hageman activ. Imediat, factorul Hageman activ transformă o altă proteină, numită prekalicreină, în forma ei activă, kalicreina. Kalicreina ajută HMK să grăbească transformarea unei cantităţi mai mari de factor Hageman în forma lui activă. Apoi, factorul Hageman activat şi HMK, împreună, transformă o nouă proteină, numită PTA, în forma ei activă. La rândul ei, PTA în forma activă, împreună cu forma activă a unei alte proteine… numite convertină, transformă o proteină, numită factorul Christmas, în forma ei activă. În cele din urmă, factorul Christmas activat, împreună cu un factor antihemofilic (care, la rândul lui, este activat de trombină într-un mod similar celui în care este transformată proaccelerina) schimbă factorul Stuart în forma lui activă.12

Dacă ai reuşit să urmăreşti până la capăt şi să şi înţelegi explicaţia de mai sus, probabil că eşti un specialist în hematologie! Eu am inclus acest paragraf doar pentru a te convinge de complexitatea acestui sistem. Şi este descrierea doar a unei părţi a sistemului!

După ce sângerarea a fost oprită, începe vindecarea. Creşterea de noi celule este la fel de strictcontrolată. Trebuie să se producă tipul sau tipurile potrivite de celule şi numărul exact de care este nevi» le din fiecare tip, iar celulele trebuie să se unească între ele pentru a produce un ţesut de aceeaşi formă ni cea cerută de locul unde există tăietura sau rana.

Aşadar, pe baza acestor dovezi biochimice, care este concluzia inevitabilă la care a ajuns Behe? El îl invită pe cititor:

Imaginează-ţi o încăpere în care zace, întins pe jos,

un cadavru zdrobit, turtit precum o clătită. O duzină de detectivi se târăsc în jurul lui, examinând podeaua cu lupa, în căutarea oricărei urme care să-i conducă la identitatea făptaşului. În mijlocul încăperii, chiar lângă cadavru, se află un mare elefant cenuşiu…

Există un elefant şi în încăperea plină de oameni de ştiinţă care încearcă să explice cum s-a dezvoltat viaţa. Elefantul poartă o etichetă pe care scrie „proiect inteligent”. Pentru cineva care nu se simte obligat să-şi restrângă cercetarea la cauze neinteligente, concluzia mai mult decât evidentă este că toate sistemele biochimice au fost proiectate în mod inteligent. Ele nu au apărut datorită legilor naturii, nici din întâmplare sau din necesitate, ci pentru că au fost plănuite, proiectate. Proiectantul a ştiut cum aveau să arate aceste sisteme atunci când aveau să fie complete şi a parcurs paşii necesari pentru a le realiza. Viaţa pe pământ, la nivelul ei fundamental şi în componentele ei de bază, este produsul unei activităţi inteligente…

În faţa imensei complexităţi pe care biochimia modernă a descoperit-o în interiorulcelulei vii, comunitatea ştiinţifică este paralizată. Nimeni de la Universitatea Harvard, nimeni de la Institutul Naţional de Sănătate (al SUA –nt. trad), niciun membru al Academiei Naţionale de Ştiinţe (a SUA –nt. trad), niciun laureat al premiului Nobel – absolut nimeni nu poate da o explicaţie detaliată a modului în care s-ar fi putut dezvolta, după modelul darwinian, cilul, ochiul, coagularea sângelui sau oricare alt proces biochimic complex. Şi totuşi existăm. Plante şi animale, existăm. Sistemele complexe există. Toţi am ajuns aici cumva: dacă nu după modelul darwinian, atunci cum? 13

Iată pledoaria lui Behe în favoarea unui proiectant inteligent al vieţii – nemenţionat pe nume şi necăutat înadins, dar, asemenea elefantului din ilustraţie, mult prea evident ca să fie trecut cu vederea. Din spirit de obiectivitate faţă de Behe, trebuie să subliniem că el nu susţine credinţa într-un Dumnezeu Creator, ci doar

sugerează că un proiectant inteligent a proiectat o celulă completă, a umplut-o cu coduri ADN şi a aşezat-o, cu toate sistemele necesare pentru a se reproduce, la începutul călătoriei evolutive. Cu toate acestea, ideea de bază rămâne: un proiectant inteligent, nu mai puţin complex decât obiectul proiectat, a trebuit să iniţieze, la început, sistemele complexe ireductibile.

Cum ar trebui să răspundă cugetătorii creştini în faţa acestor concluzii biochimice? Eu pot răspunde doar în dreptul meu: mintea şi inima mea s-au înfiorat în faţa informaţiilor din cartea lui Behe. Ca un creaţionist care crede că viaţa există pe acest pământ de puţină vreme, dau deoparte convingerea lui a *priori* că evoluţia formelor de viaţă a durat miliarde de ani. Dar strălucita lui demonstraţie în susţinerea existenţei unui proiect inteligent la nivelul molecular al vieţii m-a mulţumit pe deplin. În spatele tuturor acestora eu îl văd pe marele EU SUNT. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul" (Geneza 1, 1). „Căci El a zis, şi s-a făcut; a poruncit, şi ce a poruncit a luat fiinţă" (Psalmul 33, 9 KJV). Sistemele complexe ireductibile nu ar fi putut niciodată să apară prin evoluţie sau din întâmplare. Un Maestru Arhitect le-a adus la existenţă prin Cuvântul Său.

Putem corela credinţa noastră bazată pe Biblie cu aceste informaţii ştiinţifice? Sigur că putem! Ai fi surprins să afli că Biblia a prezis acest fel de dovezi incontestabile cu 2000 de ani în urmă? Strălucitul cugetător creştin numit Pavel a scris că tu şi cu mine avem toate dovezile necesare pentru a ajunge la concluzia că există un proiect inteligent şi că, în spatele lui, se află un proiectant inteligent numit Creator.

Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. (Romani 1, 19.20)

Să respingem dovezile copleşitoare care ne sunt

date, de la moleculă până la galaxiile imense, înseamnă să-L respingem chiar pe Acela care îi invită pe oameni să îl caute, aşa cum am văzut în capitolul 1: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că-i răsplăteşte pe ceice-L caută” (Evrei 11, 6 NRSV). Nu mă voi putea „dezvinovăţi” (Romani 1, 20) în niciun fel dacă, după ce văd dovezile pe care Behe şi ceilalţi le prezintă din organismele vii, voi respinge credinţa într-un Creator.

Eu cred că, probabil neintenţionat, cartea *Darwin's Black Box* (*Cutia neagră a lui Darwin*) confirmă, susţine şi apără credinţa creştină în creaţia *fiat* (prin cuvânt) a unui Creator divin.

Pornind de la aceasta, pot spune cu toată încrederea: Tinere creştin, *nu renunţa la credinţă*. *Raţiunea nu-ţi cere acest lucru*. Tu, care eşti mai vechi în credinţă, *nu-ţi abandona Biblia*. Tu, care eşti sceptic, *te rog să reconsideri dovezile*. Lama ascuţită a dovezilor ştiinţifice în legătură cu un plan inteligent declară că o credinţă *a priori* în Creatorul nostru este puternic susţinută.

Dacă Dumnezeu a putut să proiecteze şi să realizeze infinita complexitate a sistemelor moleculare din corpul tău, oare nu poate El proiecta şi infinitele detalii ale forţelor vieţii care sunt în jurul tău? Poate simţi că viaţa ta este chiar acum ireductibil de complexă. Atât de complexă, atât de haotică, încât nu vezi niciun plan logic în ea, niciun rost înalt în toată durerea, suferinţa, şi singurătatea, în toată nesiguranţa şi zădărnicia pe care le simţi astăzi. Poate simţi că viaţa ta este pe punctul de a eşua. Dacă ar fi Cineva, undeva, care să ţină totul sub control! Cineva care să rostească un cuvânt şi să aducă înapoi ordinea, sensul, speranţa şi viaţa în haosul care te înconjoară. Cineva care să poată lua toate acele piese împrăştiate şi zdrobite şi, cu un cuvânt, să-ţi refacă inima. Ei bine, acest Cineva *există*. Unui tânăr paralitic, măcinat de vinovăţie, Iisus i-a spusun cuvânt: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate” (Marcu 2, 5). Unei femei zdrobite, măcinate de boala ei fără speranţă, Iisus i-a spus un cuvânt: „Fiică, credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace şi fii tămăduită de boala ta” (Marcu 5, 34). El a rostit

un cuvânt care l-a făcut pe tânărul paralitic să se simtă strâns la piept cu căldură. El a rostit un cuvânt care i-a adus alinare femeii bolnave. El i-a recreat pe amândoi, de la început. „Căci El a zis, şi s-a făcut; a poruncit, şi ce a poruncit a luat fiinţă" (Psalmul 33, 9 KJV).

Să nu uităm că latinii o numeau creaţie *Jiat*. Creaţie prin puterea Cuvântului Său. Dar ei mai aveau o expresie pentru creaţia Lui: *ex nihilo* („din nimic"). Pentru că aceasta a făcut Creatorul la început. Din nimic, El a creat ceva minunat.

Şi o veste extraordinară: El poate şi astăzi să facă acest lucru! Datorită crucii de pe Calvar, acelaşi Creator poate să pună la lucru chiar acum, prin Cuvânt, aceeaşi energie creatoare, în haosul din viaţa ta.

Martin Luther a spus cândva: „Dumnezeu a creat lumea din nimic. Atâta timp cât încă nu ai ajuns să te vezi un nimic, Dumnezeu nu poate să facă ceva din tine" 14. Poate că este timpul să ne recunoaştem nimicnicia şi să-L rugăm pe Dumnezeu să facă ceva frumos din nimicul pe care i-L încredinţăm.

1. Charles Darwin, *The Origin of the Species*, (New York: Mentor Books, 1958), pag. 171.

1. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996).

3. Idem, pag. 39

4. Idem, pag. 59, 62.

5. Idem, pag. 65.

6. Idem, pag. 69.

7. Idem, pag. 16, 18.

8. Idem, pag. 22.

9. Idem, pag. 31, 32.

10. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker* (London: W.W. Norton, 1985), pag. 86, 87.

11. Behe, pag. 34.

12. Idem, pag. 84.

13. Idem, pag. 187, 192, 193.

14. Martin Luther citat în lucrarea lui Helmut Thielicke, *How the World Began* (Philadelphia: Fortress

Press, 1961), pag. 25.

Capitolul patru

Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu?

Ai fi surprins dacă ar exista un Big Bang inclus în primele cuvinte ale Bibliei: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul”? încă din anii 1920, astronomul american Edwin Hubble (telescopul montat pe satelit îi poartă numele) a făcut ceea ce un scriitor descrie ca fiind „una dintre cele mai revoluţionare descoperiri ale secolului”.1 După multe luni de observare minuţioasă şi plictisitoare a cerului în timpul nopţii, Hubble a ajuns la concluzia că universul se extinde. Galaxiile îndepărtate se distanţează continuu de noi şi unele de altele.

Vorbind despre aceste galaxii, pe baza unor rapoarte primite de la întrunirea anuală a Societăţii Americane de Astronomie, ţinută la San Antonio, *New York Times* a publicat recent un articol cu titlul „Dintr-odată, universul câştigă încă 40 de miliarde de galaxii”. Acum, astronomii au ajuns la concluzia că, în loc de 10 miliarde de galaxii, în universul nostru există, de fapt, 50 de miliarde de galaxii!

În galaxia noastră, Calea Lactee, soarele nostru nu este decât una dintre cele 50 – 100 de miliarde de stele. Acum oamenii de ştiinţă spun că în univers există 50 de miliarde de galaxii!

Hubble a descoperit că galaxiile se îndepărtează unele de altele. Dă-mi voie să ilustrez descoperirea lui cu ajutorul unui balon. Dacă semnezi cu un marker câteva miliarde de puncte pe un balon, ştii ce se întâmplă cu punctele atunci când umfli balonul. Cu cât balonul devine mai mare, cu atât punctele se îndepărtează mai mult. Descoperirea revoluţionară a lui Hubble a fost aceea că universul nostru se extinde, deoarece măsurătorile lui arătau că tot mai mult galaxiile îndepărtate se îndepărtau una de alta şi de noi.

Kitty Ferguson, o muziciană de la Julliard care s-a întors la Cambridge ca autoare de literatură ştiinţifică, explică astfel această teorie:

Dacă lucrul acesta este adevărat, şi nimeni nu-l

contestă serios astăzi, atunci, dacă ceva nu s-a schimbat dramatic în trecut, galaxiile au fost mult mai apropiate unele de celelalte. De aici rezultă că, la un moment dat în trecutul îndepărtat, tot ceea ce reprezintă universul acum s-a aflat exact în acelaşi loc. Toată această masă imensă şi toată această uriaşă energie au fost conţinute într-un singur punct, infinit de dens.2

Intră acum în scenă celebrul astrofizician englez Stephen Hawking, autorul bestsellerului *A Brief History of Time* (O *scurtă istorie a timpului*). În dizertaţia lui de doctorat, la Universitatea Cambridge, în anul 1965, Hawking s-a concentrat asupra ideii relativ noi a „găurilor negre" – acele stelemasive care îşi consumă tot combustibilul nuclear propriu şi se prăbuşesc în interiorul lor, sub efectul propriei forţe de gravitaţie. Se spune că se strivesc singure într-un punct de o densitate infinită şi de o curbă spaţiu-timp infinită, din care nu poate scăpa niciun pic de lumină.

Este o teorie uluitoare, cu privire la care oamenii de ştiinţă sunt acum convinşi că este adevărată. Ei numesc acel punct de prăbuşire de densitate infinită punct singular. Hawking a preluat acest studiu şi teoria lui Hubble cu privire la expansiunea universului şi a început să traseze drumul înapoi, începând de la starea noastră actuală. El a ajuns la concluzia că, dacă ne-am întoarce în timp suficient de mult, universul s-ar concentra într-un punct singular de tipul unei găuri negre. În jurul anului 1970, el a sugerat că întregul univers trebuie să fi început într-un astfel de punct de o densitate infinită!

Iată cum explică autoarea de literatură ştiinţifică Ferguson teoria Big Bang:

Tot ceea ce avea să fie materia/energia universului pe care am putea fi în stare să-l observăm în cele din urmă a fost concentrat într-un punct de o densitate infinită. Acum zece – douăzeci de miliarde de ani (aşa cum este măsurat „timpul" în sistemul de coordonate spaţiu-timp care avea să urmeze), acest punct a „explodat". Acesta a fost ceea ce numim Big Bang. Să ne imaginăm căldura infinită a acelui

„timp zero” al creaţiei este la fel de imposibil cum ar fi să ne imaginăm acel punct de densitate infinită. Să ne imaginăm lumina acestuia este o încercare la fel de zadarnică, deoarece lumina, aşa cum o vedem noi, nu exista. După un timp, în univers a început să domine materia, şi nu radiaţia. Universul s-a extins şi s-a răcit suficient pentru ca electronii şi nucleele să formeze atomi stabili. Materia a putut să înceapă acel proces care, în cele din urmă, avea să conducă la stele, galaxii şi planete. După o perioadă cuprinsă între zece şi douăzeci de miliarde de ani de la acest început, avem universul pe care îl cunoaştem astăzi.3

Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu? Sunt unii care cred că teoria Big Bang dovedeşte existenţa lui Dumnezeu şi susţine, de fapt, raportul biblic al Creaţiunii – că a trebuit ca Cineva să creeze acel punct singular iniţial. „La început”, ca să citim din nou cuvintele Scripturii, „Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul”.

Ca rezultat al teoriei Big Bang a „punctului singular”, unii citesc acum Geneza 1, 1 astfel:

La început, Dumnezeu a creat tot ce avea să devină mai târziu ceea ce astăzi numim Cerurile şi Pământul, precum şi legile care să conducă spre acel rezultat; şi Dumnezeu a făcut ca totul să înceapă să se întâmple.4

Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu? Unii poate ar spune că da. Dar raportul biblic al Creaţiunii nu ar fi contrazis prin aceasta! Totuşi, dacă, pe lângă teoria Big Bang, cineva ar ajunge la concluzia că Dumnezeu a iniţiat viaţa în acest univers în acelaşi fel (energia şi materia explodând în existenţă şi radiind dintr-un punct singular), că dintr-un punct singular Dumnezeu a creat o formă de viaţă microscopică şi apoi a lăsat-o singură ca să se dezvolte prin evoluţie sau că un Dumnezeu Creator a creat, într-adevăr, tipurile majore de organisme, dar a întins acest proces de-a lungul a mii sau milioane de ani, acea persoană ar avea parte de o mare şi fundamentală dezamăgire. Scriptura nu susţine prin nimic o teorie a creării divine a vieţii într-un răstimp de milioane de ani. Eu

nu găsesc nicio susţinere biblică pentru teoriile care sunt cunoscute astăzi sub numele de Evoluţie teistă sau Creaţie progresivă.

Acestea sunt nişte teorii ingenioase, pentru că încearcă să îmbine ideile lui Charles Darwin din *Originea Speciilor* cu raportul Creaţiunii lui Dumnezeu din *Geneza*. Cu alte cuvinte, aceste teorii declară că Dumnezeu este Creatorul vieţii, dar că marea varietate de forme de viaţă nu este rezultatul creaţiei *fiat* (prin cuvânt), ci al evoluţiei lente, de-a lungul a miliarde de ani; sau că Dumnezeu şi-a întins acţiunile creatoare pe parcursul unor lungi ere geologice. Evoluţioniştii teişti sunt dispuşi chiar să accepte un Dumnezeu care a supravegheat cu grijă procesul evoluţiei de-a lungul miliardelor de ani, protejând celulele aflate în dezvoltare şi chiar conducându-le spre cicluri productive de selecţie naturală. Aceia care susţin creaţia progresivă sunt dispuşi să accepte că au existat şase zile literale ale Creaţiunii, dar aşază între acestea ere întregi. Dar nici evoluţioniştii teişti, nici creaţioniştii evoluţionişti nu sunt dispuşi să accepte realitatea istorică şi veridicitatea literală a capitolelor 1 şi 2 din Geneza. Aceste capitole, ne spun ei, nu trebuie să fie luate literal, ci mai degrabă ca nişte parabole sau poveşti care învaţă adevăruri esenţiale, dar care nu descriu evenimente reale. Evoluţioniştii teişticred că Biblia ne spune *Cine* a creat, dar evoluţia lui Darwin ne spune *cum* a creat El.

Au fost făcute cele mai sincere eforturi pentru a îmbina dovezile ştiinţifice, aşa cum sunt ele interpretate de filosofia naturalistă, cu Creaţiunea *fiat*, aşa cum este ea prezentată în relatarea Genezei. Dar, aşa cum se întâmplă adesea, cei care se străduiesc să accepte ambele lumi sfârşesc prin a le respinge pe amândouă.

Să ne întoarcem acum la lumea biblică a raportului Creaţiunii din Geneza 1. Voi fi cel dintâi în a mărturisi că nu pot dovedi faptul că teoria biblică a originilor este adevărată. Niciunul dintre noi nu a fost acolo „la început” – nici Moise, cel care a scris Geneza (carte care este, cu adevărat, o scurtă istorie a timpului), nici Stephen

Hawking, cel care a scris cartea *A Brief History of Time* (O *scurtă istorie a timpului*), nici tu, nici eu, nici nimeni altcineva. Doar Dumnezeu a fost acolo „la început”. De aceea, doar Dumnezeu (şi, evident, acum mă bazez pe punctul de vedere creaţionist *a priori* al Bibliei) cunoaşte adevărul cu privire la ce s-a întâmplat cu adevărat „la început”. În loc să prezint o teorie a originilor, vreau să analizăm împreună aceste teorii uşor de combătut, cea a evoluţiei teiste şi cea a creaţiei progresive, din perspectiva unor dovezi biblice zdrobitoare.

Dar, înainte de a examina dovezile biblice, trebuie să menţionăm un lucru important: Dumnezeu nu a scris Geneza! Nici nu a intenţionat ca Moise să o scrie ca pe o carte ştiinţifică. Aceasta nu înseamnă că Geneza nu este corectă din punct de vedere ştiinţific, ci că nu a fost menită să fie un text ştiinţific. Prin urmare, pentru cugetătorii şi pentru savanţii creştini, raportul biblic al Creaţiunii este chinuitor de scurt. Când am citit, în repetate rânduri, Geneza şi alte texte biblice, când am citit şi în alţi autori care au încercat să interpreteze Geneza, când am stat de vorbă cu diferiţi oameni de ştiinţă, m-am mirat de ce Dumnezeu nu i-a spus lui Moise să includă mai multe detalii în raportul Creaţiunii. Dacă ar fi fost incluse câteva cuvinte în plus referitoare la timp şi la succesiunea cronologică şi poate o dată exactă sau două, am fi fost scutiţi de toate dezbaterile aprinse din cadrul comunităţii creştine şi dintre creştini şi lumea scepticilor. Sau, cel puţin, aşa am fi tentaţi să credem. Dar mai este un factor de care trebuie să ţinem seama. Dumnezeu are de-a face cu realitatea unei omeniri decăzute şi El i-a garantat minţii omeneşti dreptul de a-l spune Nu, indiferent de dovezile care-i sunt oferite.

Cum altfel ar putea Dumnezeu să fie un Dumnezeu al dragostei, în această lume căzută, în care mintea fiecărui om trebuie să aleagă, în cele din urmă, de care parte vrea să fie în această mare luptă dintre adevăr şi eroare, dintre lumină şi întuneric? Cum ar putea Dumnezeu să fie cu adevărat dragoste şi să respecte cu adevărat libertatea

noastră de alegere, dacă noi am fi obligaţi de dovezi să recunoaştem suveranitatea Sa faţă de noi? „Nu vrem ca omul acesta să împărăţească peste noi”, au strigat mulţimile cu mult timp în urmă (vezi Luca 19, 14 şi Ioan 19, 15). Ele nu au făcut altceva decât să-şi exercite dreptul de a-l spune Nu lui Iisus pe Calvar. Şi dreptul acesta îl avem şi noi, astăzi.

Chiar dacă Moise ar fi oferit nişte date exacte în legătură cu Creaţiunea şi fotografii adevărate ale evenimentelor Creaţiunii, tu şi cu mine deţinem suficientă creativitate nativă şi am moştenit un caracter suficient de pervers încât să venim cu treizeci şi unu de motive ştiinţifice, filosofice şi chiar teologice, cu care să argumentăm că datele şi fotografiile nu ar fi putut face parte de la început din raportul lui Moise, ci au fost contrafăcute şi adăugate mai târziu. Gândeşte-te la lucrul acesta. Chiar dacă fotografiile ar fi incluse şi datele ar fi imprimate pe marginile paginilor chiar de mâna lui Moise, tot am găsi motive pentru care „dovezile” nu sunt demne de încredere.

Poate vei spune: „Vai, noi n-am face aşa ceva!” îţi aminteşti cum a reacţionat apărarea lui O.J. Simson la cele treizeci şi unu de fotografii ale lui încălţat în acei scandaloşi pantofi italieni? Le-au declarat pe toate ca fiind falsificate – toate cele treizeci şi unu de fotografii ale lui Simpson încălţat în acei pantofi. El a negat chiar că ar deţine vreo astfel de pereche, iar avocaţii lui au susţinut că toate fotografiile erau contrafăcute. Dacă apărarea în cadrul unui proces poate face un astfel de lucru în zilele noastre, şi noi am putea face acelaşi lucru (şi fără îndoială că mulţi chiar l-ar face) cu indiferent ce dovadă ne-ar da Dumnezeu pentru a demonstra faptul că El a creat pământul şi viaţa de pe el.

Într-una dintre parabolele pe care le-a spus Iisus, Avraam îi spune acelui bogat care, de dincolo de mormânt, îl implora să-i ajute pe fraţii lui care erau încă în viaţă: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi” (Luca 16, 31). Dacă

nu ne place raportul concis şi direct al Genezei, ci preferăm să răstălmăcim şi să denaturăm textele pentru a le da sensul pe care îl dorim noi, în realitate noi nu-l credem pe Moise

(autorul Genezei) şi, oricât de multe dovezi ni s-ar aduce (chiar şi cineva înviat din morţi), nu ne-ar fi de niciun folos.

Cu alte cuvinte, dacă nu vrem să credem, nicio dovadă nu ar fi suficientă pentru a ne dovedi astăzi veridicitatea raportului biblic al Creaţiunii. Nimeni nu a fost acolo. Doar Dumnezeu. Aşadar, toţi cugetătorii lumii sunt de acord că, indiferent ce teorie cu privire la originile noastre adoptăm, trebuie să o adoptăm prin credinţă – printr-o credinţă simplă.

Şi acum să ne întoarcem la raportul biblic al Creaţiunii:

La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul. Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu. Se mişca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă; aceasta a fost ziua întâi… Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a doua… Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a treia… Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a patra… Astfel a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a cincea… Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse şi iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a şasea… Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul, şi toată oştirea lor. În ziua a şaptea, Dumnezeu a sfârşit lucrarea pe care o făcuse; şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise

şi o făcuse. Iată istoria cerurilor şi a pământului, când au fost făcute. (Geneza1, 1 – 5.8.13.19.23.31; 2, 1 – 4)

Cuvântul ebraic pentru zi este *yom*. El este folosit de 1.480 de ori în manuscrisul ebraic şi ori de câte ori este legat de un numeral, se referă întotdeauna la o zi solară, de douăzeci şi patru de ore. Ralph Waldo Emerson a scris: „Dumnezeu avea să ne dea un timp infinit. Dar cum ni l-a dat? într-o perioadă imensă, de milenii care de-abia se scurg? Nu, El l-a împărţit într-o minunată succesiune de noi dimineţi" 5.

Ce cunoaştem noi despre dimensiunea temporală a Creaţiunii divine *fiat* (prin cuvânt)? Geneza face numai două declaraţii: „La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul" şi „în ziua a şaptea Dumnezeu a sfârşit lucrarea pe care o făcuse". Iată cum a comentat cineva aceste declaraţii:

La întrebarea „Când a creat Dumnezeu cerurile şi pământul?" putem răspunde doar atât: „La început. „Iar la întrebarea „Când şi-a sfârşit Dumnezeu lucrarea?" putem răspunde doar: „În ziua a şaptea, Dumnezeu a sfârşit lucrarea pe care o făcuse" (cap. 2, 2): „Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o". (Exod 20, 11) 6

Înseamnă aceasta că acum au fost explilaţe toate dovezile ştiinţifice şi că s-a găsit răspuns la toate întrebările? Îmi place cum răspunde acest comentator:

Aceste observaţii cu privire la raportul Creaţiunii nu reprezintă o încercare de a pune capăt discuţiei, ci mai degrabă o mărturisire că nu suntem pregătiţi să vorbim cu certitudine despre ceva ce depăşeşte ceea ce este clar descoperit. Chiar faptul că atât de multe lucruri se sprijină pe raportul Creaţiunii am putea spune că întregul edificiu al Scripturii – îl determină pe cercetătorul sincer şi prudent al Bibliei să-şi conformeze declaraţiile cuvintelor explicite ale Sfintei Scripturi… *întotdeauna există siguranţă între ghilimelele protectoare ale citatelor din*

Scriptură.7

Ce înseamnă acest ultim rând? Ne sugerează el să renunţăm la ştiinţă în favoarea Scripturii? Nu. Întotdeauna există siguranţă între ghilimelele protectoare ale citatelor din Scriptură" nu face altceva decât să ne reamintească faptul că, atunci când rătăcim departe de raportul biblic al Creaţiunii, ne aşezăm singuri într-o poziţie teologică nepotrivită şi dificilă. Să urmărim acum cu ce-şi încheie evoluţioniştii teişti şi creaţioniştii progresivi pledoaria, în încercarea lor de a împăcateoria evoluţionistă şi timpul!

Problema nu este dacă Dumnezeu ar fi putut sau nu să folosească evoluţia darwinistă pentru a crea imensa varietate de forme de viaţă din această lume, aşa cum sugerează teoria evoluţionistă teistă. Cu siguranţă că Dumnezeu *ar fi putut*. Întrebarea este dacă *ar fi făcut* acest lucru, nu dacă *ar fi putut* să-l facă. El poate face orice doreşte. Dar *ar fi* folosit El miliarde de ani ca să creeze sau ca să lase să evolueze formele de viaţă? Evoluţia teistă şi creaţia progresivă spun că da. Dar ce fel de Dumnezeu ar fi Acesta, dacă ar fi făcut astfel?

Conform teoriei darwiniste adoptate de evoluţionişti (inclusiv de evoluţioniştii teişti), viaţa a evoluat prin succesiuni haotice de selecţie naturală, în urma cărora au supravieţuit doar indivizii cei mai adecvaţi. Cei mai puţin adecvaţi au fost eliminaţi, fiind înlocuiţi sau distruşi de rivali, astfel că doar cei mai potriviţi au continuat în următoarea eră geologică. Pe scurt: Evoluţia darwinistă se bazează pe ciclul continuu viaţă-moarte, pe parcursul unei perioade de miliarde de ani. Viaţă-moarte, viaţă moarte, viaţă-moarte, la infinit, timp de miliarde de ani, până când, în cele din urmă, s-a ridicat *Homo sapiens*, să stăpânească acest pământ. O astfel de teorie acceptă ideea că mâna lui Dumnezeu a îngăduit toată această suferinţă şi moartea chiar înainte ca păcatul să fi adus blestemul pe planeta noastră.

Cei care cred în creaţia progresivă întâmpină aceleaşi probleme. Dacă fosilele reprezintă rămăşiţele conservate ale creaturilor pe care le-a creat Dumnezeu

periodic, pe parcursul a milioane de ani, atunci trebuie să explicăm câteva aspecte dificile. De ce aceste fosile, create cu mult înainte ca Adam şi Eva să fi venit la existenţă şi cu şi mai mult înainte ca ei să fi păcătuit, prezintă semne de existenţă a bolilor, a paraziţilor şi a animalelor de pradă? Dacă aceste creaturi au murit cu milioane de ani înainte ca primii noştri părinţi să fi păcătuit, cum putem explica declaraţia clară a Scripturii că moartea este consecinţa păcatului?

Dacă Dumnezeu a fost Acela care a iniţiat acest proces cu miliarde de ani în urmă şi care l-a supravegheat de-a lungul eonilor, ne vedem obligaţi să credem că Dumnezeu a folosit durerea brutală şi moartea brutală pentru a ajunge, în cele din urmă, la evoluţia omului. Şi toate acestea înainte ca omenirea să fi apărut pe pământ şi înainte ca Adam şi Eva să fi păcătuit. Nu există nicio cale, fie ea ştiinţifică sau teologică, prin care să curăţăm această teorie de sângeroasele cicluri de viaţă, durere şi moarte.

Repet: Dacă Dumnezeu este, cu adevărat, un Creator iubitor, aşa cum spune Scriptura că este, atunci problema nu este dacă El *a putut* să recurgă, ci dacă *ar fi* recurs la evoluţia teistă sau la creaţia progresivă? După umila mea părere, celor care preferă să abandoneze raportul biblic al Creaţiunii ce se referă la o creaţie divină *fiat*, desfăşurată în şapte zile literale succesive, în favoarea iniţierii unui ciclu viaţă-moarte înainte de căderea în păcat le revine dificila şi inevitabila sarcină de a încerca să explice caracterul unui Dumnezeu iubitor. Ce fel de Dumnezeu şi-ar supune creaţia la o moarte brutală înainte chiar de a fi apărut răzvrătirea? Şi să adăugăm la aceasta întrebarea: Ce fel de Dumnezeu este Acela care ascunde adevărul cu privire ciclul viaţă-moarte pe care l-a creat, în spatele unei legende sau al unui mit care învaţă clar că moartea este consecinţa unei răzvrătiri inteligente, deliberate, împotriva Sursei vieţii? Dacă moartea a făcut parte din planul iniţial al lui Dumnezeu în ceea ce priveşte creaţia Sa (în legătură cu care a spus că toate „erau foarte bune” – Geneza 1, 31),

de ce apostolul Pavel numeşte moartea un vrăjmaş şi spune că aceasta va fi nimicită?

Bertrand Russel, bine cunoscut ca unul care a respins credinţa în Dumnezeu, a avut dreptate atunci când a scos în evidenţă falsitatea şi aberaţia teologiei care încearcă să se muleze pe teoria evoluţionistă:

În zilele noastre, religia s-a ajustat astfel încât să se potrivească doctrinei evoluţiei... Ni se spune că evoluţia este desfăşurarea unei idei care a existat tot timpul în mintea lui Dumnezeu. Se pare că, de-a lungul acelor ere... când animalele se torturau unele pe altele cu coarne feroce şi cu înţepături chinuitoare, Atotputernicul aştepta liniştit apariţia, în cele din urmă, a omului, cu cruzimea lui şi mai larg răspândită. De ce ar fi preferat Creatorul să-şi atingă scopul printr-un astfel de proces, în loc să ajungă direct la el, aceşti teologi moderni nu ne spun.8

David Hull subliniază ideea la fel de clar:

Procesul acesta este plin de hazard, de evenimente accidentale, de risipă incredibilă, de moarte, durere şi groază... Dumnezeul pe care îl implică teoria evoluţionistă şi istoria naturală... nu este un Dumnezeu iubitor, căruia să-l pese de creaturile Lui. El este... nepăsător, indiferent, aproape diabolic. În mod sigur nu este acel fel de Dumnezeu căruia am fi înclinaţi să ne rugăm.9

Ce am făcut din Geneza şi din Dumnezeu? L-am creat după chipul nostru? Dacă lui Dumnezeu I-a luat cu adevărat cinci miliarde de ani ca să creeze fiinţele omeneşti, de ce ne spune că I-a luat doar şase zile? Oare. Se foloseşte Dumnezeu de minciună pentru a ne spune adevărul? Acelora care răspund sugerând că Dumnezeu n-a făcut altceva decât să se coboare la capacitatea de înţelegere a minţii simple a cititorilor din vremea aceea, atunci ce vom spune despre Moise, autorul Genezei, considerat de mulţi drept una dintre cele mai strălucite minţi din istoria omenirii? Nu este oare o teribilă aroganţă să ne considerăm mai înţelepţi decât înaintaşii noştri?

Dar dacă Dumnezeu minte pentru a spune adevărul, ai vrea să mergi acasă, în cer, şi să trăieşti cu El? Credinţa

în evoluţia teistă şi în creaţia progresivă transformă Geneza într-o fabulaţie. Ea face din Iisus şi din Pavel, ca şi din Moise, nişte impostori inconştienţi, care au transmis mai departe un mit. Înseamnă că adevărul vine de la Darwin, şi nu de la Moise.

Acceptarea acestor interpretări nescripturistice ale Creaţiunii ridică şi alte întrebări importante. De exemplu: Metoda aleasă de Dumnezeu pentru a crea pământul a fost aceeaşi cu cea pe care a folosit-o în crearea tuturor fiinţelor inteligente din univers? Oare sfinţii Săi vor trebui să aştepte miliarde de ani pentru ca El să folosească această metodă în ultima recreare a acestui pământ, după îndepărtarea păcatului? Cum i-a creat El pe îngeri? Sunt şi aceştia rezultatul unui fel de ciclu ceresc viaţă-moarte? Dacă da, atunci cine l-ar putea condamna pe Lucifer pentru că a respins suveranitatea Creatorului care a ales metode atât de aspre şi de nemiloase pentru a crea viaţa inteligentă?

O, nu, ar putea protesta unii, Dumnezeu nu a procedat astfel şi cu restul universului, ci doar cu noi. Dragul meu cititor, în Numele cel sfânt al lui Dumnezeu, de ce ar recurge Creatorul la o metodă atât de ciudată şi de sângeroasă pentru Creaţiunea Sa şi pentru a aduce la existenţă o fiinţă după chipulăău? De ce ar recurge la metode de creare atât de laborioase şi de lente când, cât timp S-a aflat aici pe pământ, Domnul Hristos şi-a exercitat puterea creatoare prin minuni şi prin vindecări instantanee?

Destul de ciudat. Să lăsăm Biblia să se interpreteze singură.

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit. (Romani 5, 12)

Când declară Biblia că au intrat păcatul şi moartea în perfecţiunea acestui sistem planetar? La căderea lui Adam. Şi, încă de la căderea lui Adam şi a Evei, după ce tânjeşte întreaga creaţie?

Căci creaţia a fost supusă deşertăciunii, nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. (Romani 8, 20.21 NRSV)

Conform cărţii Romani, stricăciunea (decăderea) şi moartea nu au existat pe această planetă înainte de căderea neamului omenesc; dar de la cădere, toate fiinţele create gem şi tânjesc după libertatea pe care doar Creatorul care. Se va întoarce ne-o poate aduce!

Prietene, îţi dai seama că, dacă abandonezi raportul Genezei cu privire la Creaţiune în favoarea unei creaţii de-a lungul unor ere îndelungate sau a unei evoluţii treptate, va trebui să abandonezi şi credinţa în învăţătura Bibliei despre căderea omului, despre intrarea păcatului în lume şi despre făgăduinţa şi scopul venirii Mântuitorului? Mai mult decât atât, dacă ciclul viaţă-moarte a precedat şi a condus la crearea evoluţionistă a fiinţei umane – fie aceasta de către Dumnezeu sau după modelul darwinist atunci Lucifer nu a minţit atunci când a spus că moartea nu este consecinţa păcatului!

Acum înţelegi de ce sunt atât de convins că nu trebuie să abandonăm cartea Genezei sau pe Dumnezeul Creaţiunii?

Vreau să închei acest capitol cu o poveste pe care o relatează prietenul meu Jim Tucker, în minunata sa carte despre natură, *Windows on God's World*.

Eugene Marais, un naturalist sud-african, a observat că o ceată de maimuţe babuin dormea întotdeauna într-o peşteră situată la capătul unei proeminenţe de pe faţa abruptă a unei stânci. Ca să ajungă la peşteră, animalele trebuiau să-şi facă loc de-a lungul îngustei proeminenţe care, pe unele porţiuni, avea numai 15 centimetri lăţime. Pentru că era atât de greu să ajungi la ea, peştera era un loc extrem de sigur pentru a-ţi petrece noaptea acolo, astfel că la gura ei erau lăsate doar una, două santinele, care să vegheze în timp ce restul cetei dormea.

Într-o seară, Marais a observat un leopard chiar sub

acea proeminenţă a stâncii, în timp ce babuinii se apropiau de intrarea în peşteră. Acesta ar fi reuşit cu uşurinţă să se strecoare de-a lungul ieşiturii stâncii, dacă ar fi vrut să o facă, şi, doar din câteva mişcări rapizi ale labelor lui puternice, s-ar fi năpustit asupra babuinilor adormiţi. Leopardul a observat ceata de maimuţe şi a început să se furişeze în direcţia lor, rămânând chiar sub ele, în timp ce acestea se căţărau cu grijă spre stâncă. Dar şi maimuţele îl detectaseră pe leopard şi Marai a văzut cum două dintre ele s-au furişat cu prudenţă înapoi, de-a lungul proeminenţi stâncoase, până când au ajuns chiar deasupr marii feline. Concentrat asupra cetei aflate! mişcare, leopardul nu era atent la cele dou maimuţe care se opriseră puţin deasupra lui Deodată, cei doi babuini s-au aruncat a se prea leopardului, unul muşcându-l de coloan vertebrală, iar celălalt năpustindu-se la gâtul lui. Din două mişcări abile, leopardul l-a înşfăcat între fălci pe babuinul care-i săris în spate şi l-a sfâşiat pe celălalt cu ghearele Ambele maimuţe au murit instantaneu, da intervenţia lor a salvat restul cetei. Şi leopar dul avea să moară la puţin după aceea, deoarece babuinul care-l atacase la gât îi secţionase vena jugulară.10

Oamenilor de ştiinţă darwinişti le este gre să justifice sacrificiul de sine de care dau dovada unele animale. Ei încearcă să găsească o explicaţi pentru orice manifestare altruistă, deoarece un astfel de comportament nu este în armonie cu lege supravieţuirii celui mai puternic – fiecare (om să babuin) pentru sine. Unii se străduiesc să explic această manifestare prin aşa-numita „selecţie de grup” – în care un animal se sacrifică de dragul supravieţuirii grupului sau speciei. Alţii o descriu e „selecţie de familie” – în care un animal se sacrific pentru a asigura supravieţuirea rudelor sau a pre priilor pui. Aş putea să sugerez o altă explicaţie? *A* putea fi vorba despre faptul că inima unui Create iubitor este implantată în viaţa Creaţiei Sale?

Deci ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva

noastră? El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?... Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru. (Romani 8, 31.32.38.39)

1. Kitty Ferguson, *The Fire in the equations* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1994), pag. 23.
2. Ibid.
3. Idem, pag. 102.
4. Idem, pag. 127.
5. Ralph Waldo Emerson, citat în Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved*! (La puente, Calif.: Lessons Fron Heaven, Inc., 1998), vol. 1, pag. 181.
6. *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1978), vol. 1, pag. 208.
7. Ibid (sublinierea noastră).

CAPITOLUL CINCI

Un ceasornicar orb?

De ce sex?"

Întrebarea este pusă în titlul unui articol pe care l-am decupat din renumita revistă de ştiinţă *Discover*. Titlul articolului continua subliniind că: „[Sexul] este cea mai importantă şi mai complicată enigmă a evoluţiei". Iată cum descriu Gina Maranto şi Shannon Brownlee enigma sexului:

Sexul este un mod ineficient şi riscant prin care un organism se reproduce. Pentru majoritatea oamenilor, o astfel de afirmaţie poate fi surprinzătoare, chiar şocantă. Dar, chiar dacă se ştie foarte puţin, aceasta este de multă vreme opinia unui mare număr de biologi, care acum încearcă să descopere de ce, în lanţul evoluţiei, a apărut sexul şi, lucru şi mai important, de ce acesta s-a menţinut şi chiar s-a dezvoltat în ultima jumătate de miliard de ani.

Sexul, spun oamenii de ştiinţă, cere un consum excesiv de timp şi de energie, iar principalul său efect, asigurarea unor urmaşi cu o moştenire genetică diversă, nu este, cum ar putea crede mulţi, o garanţie că unii membri ai speciei vor supravieţui perioadelor de schimbări de mediu drastice. Pentru că sexul diminuează legătura genetică a părintelui cu descendenţii lui, el contrazice un principiu biologic fundamental: acela că principalul scop al unui organism este de a-i transmite generaţiei următoare cât mai multe gene posibil. De fapt, sexul dictează că un părinte poate transmite fiecăreia dintre progeniturile lui doar jumătate dintre genele lui.

O reproducere asexuată (fără sex) pare a fi cea mai bună alegere pe care o poate face natura. Este mai rapidă şi mai eficientă şi îi permite unei creaturi atât să se reproducă fără complicaţia de a se împerechea, cât şi să producă urmaşi care să îi poarte toate genele. Dacă printr-un accident se întâmplă ca sexul să apară într-o specie, din punct de vedere teoretic acesta nu ar trebui să se menţină, ci creatura sexuată ar trebui să fie în curând înlocuită de forma asexuată iniţială.

George Williams, un biolog de la State University of New York din Stony Brook, care face studii pe grupuri de populaţie, a afirmat: „La prima vedere şi la a doua şi la a treia se pare că sexul nu ar fi trebuit să apară pe scara evoluţiei”. Într-adevăr, menţinerea în timp a sexului reprezintă una dintre enigmele fundamentale nerezolvate ale biologiei evoluţioniste de astăzi.1

Ai prins ideea acestei ultime fraze? „Menţinerea în timp a sexului reprezintă una dintre enigmele fundamentale nerezolvate ale biologiei evoluţioniste de astăzi”. Graham Bell, genetician la McGill University din Montreal a exprimat aceeaşi idee în felul următor: „Nimeni nu a ajuns prea departe în a afla modul în care a început sexul… Este îngropat în roci”. 2 Ce înseamnă aceasta, nu ştim! John Maynard Smith, de la University of Sussex din Anglia, s-a exprimat astfel: „Rămâi cu sentimentul că un aspect esenţial al situaţiei este trecut cu vederea”. 3 Sunt

de acord! Aşa că dă-mi voie să repet concluzia acestui articol: „Într-adevăr, menţinerea în timp a sexului reprezintă una dintre enigmele fundamentale nerezolvate ale biologiei evoluţioniste de astăzi”.

De ce? Deoarece urmaşii lui Charles Darwin au întâmpinat mari dificultăţi în încercarea de a explica nu numai originile sexului, ci şi logica după care funcţionează selecţia naturală! Ce motive logice putem găsi pentru alegerile pe care le-a făcut natura în procesul evoluţiei? Cum au apărut cele două sexe? Darwin a emis ipoteza că viaţa a evoluat de la organisme simple la forme de viaţă mai complexe, dar, aşa cum observa articolul citat, atunci când ne uităm la formele de viaţă mai simple, nu descoperim nicio diferenţiere sexuală. Nu există protozoare masculi şi protozoare femele, nici amibe masculi şi amibe femele. Majoritatea organismelor unicelulare se reproduc divizându-se simplu, în două. Aşadar, cum şi de ce au apărut cele două sexe, dacă reproducerea asexuată este mai eficientă?

Howard Peth pune o altă întrebare: „Cum au putut organul sexual bărbătesc şi organul sexual femeiesc, care se completează perfect, să se dezvolte treptat, în paralel unul cu celălalt, fără ca, în formele intermediare atinse în evoluţia către forma finală, să fie inutile?” 4 Ar putea fi folositor un organ sexual, fie el bărbătesc sau femeiesc, dezvoltat doar pe jumătate?

Din cauza unor probleme de felul acesta, unii oameni de ştiinţă au venit cu teoria „monstrului dătător de speranţă”, care propune mega-mutaţii (schimbări majore) apărute brusc, într-o singură zi, şi, *surpriză*, organele sunt gata dezvoltate şi apte de funcţionare! Să nu uităm că organele de reproducere sunt alcătuite din sisteme complexe ireductibile multiple (îţi aminteşti expresia din cartea lui Michael Behe, *Darwin’s Black Box*?). Behe a arătat că un cil este o structură de o complexitate ireductibilă. Spermatozoidul are un cil asemenea unui bici, care îi permite să se mişte în căutarea unui ovul. Spermatozoidul, împreună cu cilul lui, este alcătuit şi

dirijat de numeroase structuri moleculare complexe şi de reacţii biochimice succesive care trebuie să fie prezente toate de la început pentru ca spermatozoidul şi flagelul lui să funcţioneze. Altfel, nu ar putea niciodată să ajungă la ovul şi să-l fecundeze.

Complexitatea ireductibilă se aplică la comportament în aceeaşi măsură în care se aplică la anatomie sau la biochimie (ca în cazul gândacului bombardier). Un exemplu potrivit în ceea ce priveşte reproducerea este legat de comportamentul instinctiv al mamelor căţele şi pisici, care mestecă şi secţionează cordonul ombilical, îndepărtează sacul embrionar şi îşi ling puiul nou-născut pentru a-i stimula circulaţia. Dacă acest comportament nu ar fi fost stabilit şi manifestat corect încă de prima dată, puii acestor specii nu ar supravieţui şi câinii şi pisicile nu ar fi existat astăzi.

Cum explică Charles Darwin dezvoltarea prin evoluţie treptată a acestor organe şi comportamente de reproducere care sunt în mod clar şi perfect complementare cu nevoile de reproducere ale speciilor respective? Răspunsul este: Nu explică, pentru că nu poate. A încercat, şi adepţii lui încearcă şi astăzi.

Richard Dawkins, un biolog de la Oxford, a scris pe tema evoluţiei o carte care are influenţă, intitulată *The Blind Watchmaker*: *Why the evidence of Evolution Reveals a Universe Without Designă*. După *Originea speciilor*, mulţi cred că aceasta este cea mai semnificativă carte despre naturalism şi evoluţie.

Titlul cărţii (*Ceasornicarul orb*: *De ce dovezile evoluţioniste descoperă un univers care nu a fost făcut după niciun plan* –nt. trad.) reprezintă o provocare directă adresată unui teolog din secolul al XVIII-lea, pe nume William Paley, care a apărat existenţa lui Dumnezeu pe baza evidenţei unui plan iniţial. Paley scrie despre o plimbare imaginară pe o plajă, într-o zi, în timpul căreia i se întâmplă să se împiedice cu piciorul de o piatră. Dacă ar fi fost întrebat cum ajunsese piatra aceea acolo, ar fi răspuns, probabil, că piatra fusese acolo dintotdeauna, iar

afirmaţia lui ar fi greu de contrazis. Dar dacă, în timpul plimbării lui, ar fi dat cu piciorul peste un ceas de mână, ascuns printre pietricele, şi cineva l-ar fi întrebat cum a ajuns acesta acolo, cu siguranţă că ar fi dat un răspuns diferit. Ceasul este un obiect mult prea complicat, mult prea precis. Ar fi ajuns la concluzia că… ceasul trebuie să fi avut un meşter care îl făcuse: că trebuie să fi existat, într-un anumit timp, într-un anumit loc, un fabricant care îl confecţionase pentru scopul căruia, de fapt, îi răspundea; un artizan care se pricepuse să-l construiască şi care îl destinase pentru o anumită utilitate.6

Acesta este celebrul argument al lui Paley pentru existenţa lui Dumnezeu. El este Marele Ceasornicar al Naturii. Întreaga natură este plină de „dovezile existenţei unui plan iniţial" – ale unui plan „mai mare şi mai măreţ" decât cel pe care îl găsim într-un ceas de mână.

Richard Dawkins, un ateu, îl contrazice vehement:

Argumentul lui Paley este confecţionat cu o sinceritate plină de pasiune şi bazat pe informaţiile celor mai noi cercetări biologice, dar este greşit, greşit în mod total şi glorios. Analogia dintre telescop şi ochi şi dintre ceas şi organismul viu este falsă. Contrar tuturor aparenţelor, singurul ceasornicar din natură *sunt* forţele oarbe ale fizicii, deşi desfăşurate într-un mod cu totul aparte. Un adevărat ceasornicar are o gândire de perspectivă: el face planul pentru roţile dinţate şi pentru arcuri, precum şi pentru conexiunile dintre acestea, având în minte un scop final, pe care îl vede în viitor. Selecţia naturală, procesul orb, inconştient, automat, pe care l-a descoperit Darwin şi despre care ştim că este explicaţia existenţei şi a formei aparent intenţionate a organismelor vii, în realitate nu a avut în minte niciun plan… Nu a avut nicio viziune, nicio anticipare, nicio perspectivă. Dacă am vrea totuşi să folosim ilustraţia ceasornicarului în natură, atunci ar fi vorba despre un ceasornicar orb.7

De ce este Dawkins atât de insistent în apărarea evoluţiei? Vreau să mai adaug un singur rând: „… Datorită lui Darwin este posibil să fiu un intelectualateu împlinit". 8

Simplu şi clar, Dawkins *vrea* să ateu – nu vrea divinul în viaţa lui, şi lucrul acesta face atât de plin de zel pentru Darwin. Dorinţa de a nu depinde de zei stimulează străduinţa de a cuceri filosofia şi de a redirecţiona gândirea oamenilor.

Dar cum se descurcă evoluţioniştii în faţa întrebării legate de modul în care s-adezvoltat sexul ca metodă de procreare? În cartea lui, *The Biv Watchmaker*, Dawkins dedică douăzeci de pagi încercării de a explica acest aspect, dar sfârşeşte prin a apela, pur şi simplu, la câteva supoziţii prealabile. El argumentează cu şi fără rost dar, în cele din urmă, nu oferă mai mult decât Darwin. Reproducerea sexuată şi factorii care o influenţea se bazează mai degrabă pe „o supoziţie prealabilă decât pe ceva care poate fi explicat în mod direct. Acesta este un mod ştiinţific de a spune: „Aşa staulucrurile pentru că aşa stau lucrurile, aşa că nu mai pune întrebări", nimic altceva decât modul vag şi deghizat al darwiniştilor de a recunoaşte că nu au nicio explicaţie pentru apariţia diferenţierii sexuale.

În paranteză fie spus, pentru mine este de neînţeles cum un biolog de la Oxford poate face referire la o „supoziţie prealabilă", şi totuşi să fie considerat un mare om de ştiinţă, în timp ce un creaţionist care crede în raportul Genezei (tot „supoziţie prealabilă") este considerat „un naiv ca crede poveştile Bibliei".10 Se pare că toţi ne bazăm pe ipoteze!

La zece ani după ce Dawkins şi-a scris bestselerul, a venit Michael Behe şi a demontat piesă cu piesă, cu profesionalism – ca de la om de ştiinţă om de ştiinţă – pledoaria lui Dawkins în susţinerea lui Darwin.

Pe scurt, explicaţia lui Dawkins se adresează doar nivelului pe care l-am putea numi anatomia grosieră… Dawkins… nu face altceva decât să adauge sistem complex la sistem complex şi numeşte aceasta explicaţie.11

Este ca şi când i-ai răspunde cuiva care te întreabă cum a fost făcut sistemul tău stereo spunându-i că ai făcut rost de un set de difuzoare pe care le-ai conectat la un

amplificator. Apoi ai cumpărat un CD-player şi un casetofon deck şi le-ai conectat şi pe ele la amplificator. Dar nu ai răspuns la întrebarea legată de modul în care a fost proiectat şi fabricat. Nu ai făcut altceva decât să explici cum nişte sisteme complexe – difuzoarele, staţia de amplificare, CD-playerul şi casetofonul deck – au ajuns să lucreze împreună. Nu ai explicat cum au fost ele proiectate şi create. Ceea ce vrea Behe să sublinieze este faptul că Dawkins şi Darwin nu ne spun cum au fost inventate şi realizate diferitele sisteme complexe ireductibile. Ei nu au făcut altceva decât să conecteze între ele toate componentele sistemului stereo şi să se aştepte ca noi să credem că aşa ia naştere un sistem stereo!

Behe scrie: „Teoria darwinistă ori poate să explice asamblarea difuzoarelor şi a staţiei de amplificare, ori nu poate". 12 Behe (şi, în mod neintenţionat, Dawkins) a arătat că nu poate. Prin urmare, *ceasornicarul nu este* orb! Iar dacă există un ceasornicar, aşa cum sugerează Dawkins, atunci cine este acest Proiectant, acest Arhitect de o inteligenţă supremă?

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste totpământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ". Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: „Creşte-ţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ" (...) Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse şi iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a şasea. (Geneza 1, 26 – 28.31)

Raportul biblic este lipsit de orice ambiguitate. Mintea umană, corpul uman, spiritul uman al bărbatului şi al femeii au fost create împreună, după chipul lui Dumnezeu, de către Dumnezeu însuşi.

Arta creatoare a omului nu este decât o reflectare a chipului lui Dumnezeu care sălăşluieşte în fiecare fiinţă omenească. Atunci când un muzician compune muzică, procesul începe undeva în profunzime, în acel organ de aproximativ o mie şase sute de grame situat între urechi. El aude adânc înăuntrul lui ceea ce nimeni altcineva n-a auzit vreodată. Pe măsură ce cântecul începe să treacă în conştient, creierul conduce degetele să ia un creion (sau un computer) şi, în timp ce ochii urmăresc, degetele scriu până când pe foaia de hârtie apar simboluri inteligibile. Mai târziu, cu foaia aceea aşezată înaintea ochilor, muzicianul este în stare să comande acţiunile muşchilor degetelor, astfel încât acestea să conducă la apăsarea clapelor corecte. Dacă se aşază la o orgă, muzicianul acţionează o altă „claviatură" şi cu picioarele şi poate să se alăture şi corului, cântând din gură, în acelaşi timp. Luat ca întreg, totul este un proces de o infinită complexitate, care implică trup, minte şi spirit.

Să fie o astfel de capacitate rezultatul mutaţiilor întâmplătoare care s-au produs pe parcursul a miliarde de ani? Sau vedem într-adevăr, manifestată în corpul şi în arta omului, o reflectare a spiritului lui Dumnezeu?

Creativitatea umană este o reflectare a chipului lui Dumnezeu!

În acelaşi timp, sexualitatea umană – bărbatul şi femeia, împreună – este o încununare a reflectării chipului divin. Îngerii nu au această caracteristică, deoarece Domnul Hristos însuşi a declarat că îngerii din ceruri nu se căsătoresc. Nicio altă clasă de fiinţe din întreaga creaţie nu este în stare să procreeze nişte forme de viaţă inteligente, care să reflecte, la rândul lor, chipul lui Dumnezeu.

Nu este de mirare că Lucifer s-a întors cu o asemenea furie diabolică împotriva sexualităţii umane! Nu este de mirare că, pe frontul sexual al vieţii, puterile demonice dezlănţuie cele mai nimicitoare atacuri împotriva noastră! Pentru că sexualitatea noastră, aşa cum este ea exprimată de bărbat şi femeie împreună, este cea

care reflectă chipul lui Dumnezeu pe această planetă căzută! Semnătura Creatorului este imprimată pe fiecare frunză şi pe fiecare amibă microscopică, dar pe pământ chipul Lui nu poate străluci în nimic cu o slavă mai mare decât în puterea de procreare a bărbatului şi femeii împreună! Atenţie însă, nici bărbatul şi nici femeia nu pot reprezenta singuri chipul lui Dumnezeu, ci doar prin unirea lor este descoperit pe deplin chipul lui Dumnezeu în neamul omenesc.

Şi tocmai aici străluceşte adevărata frumuseţe a planului divin. Pentru că nu numai că reproducerea sexuată arată către un Creator, dar planul pe care EI Ea stabilit în Eden ilustrează dragostea şi preocuparea Lui pentru noi. Pentru că doar atunci când ascultăm instrucţiunile pe care ni le-a dat Dumnezeu pentru a avea relaţii potrivite putem să devenim pe deplin asemenea chipului Său.

Iisus însuşi (Matei 19, 4.5) a atribuit Creatorului aceste cuvinte: „Şi se vor face un singur trup: (Geneza 2, 24). Intimitatea sexuală care face ca cei doi să „se facă" un singur trup a fost creată de Dumnezeu ca un dar făcut neamului omenesc, a cărui împlinire să fie realizată între graniţele protectoare ale căsătoriei dintre un bărbat şi o femeie. Nu există un alt mod de a citi acest verset. Dumnezeu nu a creat o cale alternativă pentru exprimarea sexuală în cadrul rasei umane, în afara căsătoriei dintre un bărbat şi o femeie, dintre un soţ şi o soţie.

Evoluţia darwinistă acordă autorizaţie pentru orice fel de exprimare sexuală, în cadrul şi în afara căsătoriei. Şi de ce ar conta, din moment ce evoluţia, cu erele ei nesfârşite, nu recunoaşte nici Creator, nici legi morale? Charles Darwin şi Richarc Dawkins nu au nicio bază morală pentru definirea sau protejarea exprimării sexuale umane. Atunci când au dat deoparte raportul biblic al Creaţiunii, ei au distrus singura temelie morală pentru protejarea exprimării sexuale.

Cei care îmbrăţişează evoluţia sunt obligaţi de logica propriei teorii să apeleze la supravieţuirea celui mai

puternic, a celui mai adaptat (nu la căsătorie), ca bază pentru protejarea familiei. Singura lor alternativă este anarhia sexuală, ale cărei culorângrozitoare le vedem astăzi afişate în ilustraţiile animalice, de sexualitate umană violentă, produse la Hollywood. După ce a semănat vânt, societatea de astăzi seceră furtuna sexuală a teoriei lui Darwin.

Am încercat, în decăderea noastră, să experimentăm diferite alternative sexuale la planul lui Dumnezeu descris în Geneza, dar acestea nu au adus nimic bun relaţiilor noastre.

Sexualitatea umană este un dar de la Dumnezeu care ne poate învăţa atât de multe lucruri. Mă adresez prietenilor mei tineri şi mai puţin tineri – sexualitatea umană este o floare minunată care trebuie să fie împărtăşită şi sărbătorită între zidurile protectoare ale căsătoriei dintre un bărbat şi o femeie. Şi ştiţi de ce? Oare Dumnezeu este un tiran josnic şi plin de cruzime, care încearcă să ne reţină de la ceva care ar fi plăcut şi bun pentru noi? Nicidecum.

Motivul pentru care Dumnezeu protejează sexul în cadrul căsătoriei este tocmai adevărul pe care teoria evoluţionistă a lui Darwin şi Dawkins l-a ascuns: că forma cea mai înaltă în care Dumnezeu îşi exprimă puterea creatoare stă în relaţia Lui personală cu întreaga Lui creaţie!

Puterea de Creator cheamă la o relaţie. Creatorul nostru este specialist în ceea ce priveşte relaţiile! El doreşte să te protejeze şi pe tine, şi darul sexualităţii, până în ziua când te va conduce, prin alegerile tale, la cineva cu care poţi să-ţi împarţi tot restul vieţii. Dumnezeu ştie că, în afara căsătoriei, un parteneriat sexual nu poate conduce decât la o relaţie fără şanse de supravieţuire, care, în cele din urmă, ajunge să fie distrugătoare. Din acest motiv, Creatorul tău îţi ocroteşte cea mai profundă relaţie, păstrând-o doar pentru cadrul foarte special, unic, al căsătoriei.

Iar acelora care spun că nu vor să se căsătorească, le

răspund: Prietene, nu eşti obligat să te căsătoreşti, în istoria neamului omenesc au existat mereu bărbaţi nobili şi femei nobile care nu s-au căsătorit niciodată şi care au adus contribuţii extraordinare la viaţa şi la gândirea umană. Dacă vrei să rămâi singur, atunci rămâi ca Iisus. A fost uşor? Mă îndoiesc! Evrei 2 declară că El a suportat atacul tuturor ispitelor omeneşti, astfel încât să ne poată izbăvi de orice rău. Ai dreptul, aşa cum l-a avut şi Iisus, să rămâi singur şi să te concentrezi asupra idealurilor şi obiectivelor tale. Biserica îţi confirmă alegerea şi stă alături de tine ca un cadru relaţional în care poţi găsi şi oferi părtăşie spirituală, emoţională şi socială. Dar, dacă dorinţa ta este să te căsătoreşti, te asigur că merită să aştepţi! Dacă nu mă crezi pe mine, dă-mi voie să-ţi împărtăşesc o scrisoare pe care am primit-o cu ceva timp în urmă de la un student din campusul unde sunt pastor.

Vă mulţumesc că aţi răspuns la o întrebare care mă frământa de multă vreme… Aş vrea să strig, astfel încât să mă audă toţi studenţii din acest campus. Vă rog, ţine-vă departe de sex până când ajungeţi să intraţi între graniţele protectoare şi iubitoare ale căsătoriei. Este atât de dureros să realizezi că tot ceea ce ai fi putut trăi alături de soţia ta, în oricare mod inspirat de Dumnezeu, ai trăit deja cu o altă persoană sau chiar cu mai multe. Şi este cu atât mai dureros atunci când te căsătoreşti cu o persoană virgină.

Televiziunea, de exemplu, ne învaţă că sexul este amuzant şi că promiscuitatea este acceptabilă şi-ţi poate oferi ocazii fericite.

GREŞIT. Eu am descoperit şi cred cu fermitate că Dumnezeu a implantat o lege în fiecare inimă omenească, o lege pe care o încălcăm de fiecare dată când intrăm prematur pe porţile vieţii. Încă nu am întâlnit pe cineva care să îmi spună că a avut o relaţie sexuală cu o persoană cu care nu era căsătorit şi că acea relaţie a fost o experienţă care l-a îmbogăţit sufleteşte.

Dumnezeu iartă şi acum pot să mă iert şi eu. Cu toate acestea, cicatricele sunt încă acolo şi va dura mult până când se vor vindeca. Cicatricele rămân şi este nevoie de

timp pentru ca fântâna secată a sexualităţii dăruite de Dumnezeu să se poată umple la loc. I-aş îndemna pe toţi studenţii de aici din campus să se gândească, să aibă răbdare şi să caute acea răsplată neegalată şi durabilă care îi aşteaptă.

Dar poate că spui: „Eu nu am aşteptat. Am păcătuit şi acum sunt lipsit de slava lui Dumnezeu”. Ei bine, prietene, bine ai venit în neamul omenesc! Dar am o veste bună pentru tine. Dumnezeu nu doar creează, ci şi recreează. El încă te iubeşte şi vrea să aibă o relaţie apropiată cu tine. De aceea a ales să moară pe cruce. A murit pentru ca să poată recrea fiecare inimă zdrobită şi fiecare viaţă ruinată. Crucea dovedeşte că nicio cădere sexuală, niciun eşec păcătos nu te poate despărţi de această dragoste, pentru că El este gata să-şi dea chiar viaţa pentru a te readuce într-o relaţie pozitivă cu El. Prietene, dacă astăzi te simţi întinat, murdar, ruinat, adună-ţi cioburile inimii şi dă-I-le lui Iisus. Dacă a putut să creeze lumea în şase zile, cu siguranţă că poate să recreeze şi inima ta, printr-o singură rugăciune.

Un prieten al meu, care a găsit în Iisus un prieten, obişnuieşte să scrie sub semnătura lui, de fiecare dată, aceeaşi referinţă biblică: „2 Corinteni 5, 17”. Ia gândeşte-te dacă nu este acesta cel mai bun mod în care să ne trăim viaţa: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi!”

1. Gina Maranto şi Shannon Brownlee, „Why Sex?”, *Discover*, februarie 1984, pag. 24.
2. Idem, pag. 28.
3. Ibid.
4. Howard A. Peth, *Severi Mysteries... Solved*! (La Puente, Calif.: Lessons From Heaven, Inc. 1988), vol. 1, pag. 111.
5. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker* (New York: W.W. Norton & Company, 1986).
6. Idem, pag. 4.
7. Idem, pag. 5.

8. Idem, pag. 6
9. Idem, pag. 200.
10. Idem, pag. 316.
11. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996), pag. 38, 39
12. Idem, pag. 39.

CAPITOLUL ŞASE

Jurassic Park şi Arca lui Noe

În anul al şase sutelea al vieţii lui Noe, în luna a doua, în ziua a şaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare şi s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi… Apele au ajuns din ce în ce mai mari şi toţi munţii înalţi, care sunt sub cerul întreg, au fost acoperiţi. Cu cincisprezece coţi s-au înălţat apele deasupra munţilor, care au fost acoperiţi. Şi a pierit orice făptură care se mişcă pe pământ, atât păsările, cât şi vitele şi fiarele, tot ce se târa pe pământ şi toţi oamenii… Dumnezeu şi-a adus aminte de Noe, de toate vieţuitoarele şi de toate vitele care erau cu el în corabie. (Geneza 7, 11.12.19 – 21; 8, 1)

Niciunul dintre noi nu poate înţelege pe deplin semnificaţia pasajului de mai sus. Cu toate acestea, aş vrea să ne străduim împreună să pătrundem mai adânc sensul lui. Contrazice istoria Potopului adevărul (teologia) despre Dumnezeu şi dovezile ştiinţei (geologiei)? Cu alte cuvinte, este relatarea Genezei corectă în raport cu Dumnezeu şi cu ştiinţa? Ce să facem cu istoria biblică a Potopului?

Subiectul pe care vreau să-l studiem împreună este, în mod evident, cel mai controversat dintre toate, cea mai vehement contestată dovadă, în marea dezbatere dintre creaţionişti şi evoluţionişti. De aceea, vreau să îţi împărtăşesc câteva dintre studiile ştiinţifice pe care le-am citit, cu toate că există o întreagă bibliotecă de cărţi pe care nu le-am citit. Le sunt recunoscător tuturor acelora care contribuie cu toate cunoştinţele lor ştiinţifice şi teologice pentru a găsi răspuns la cea mai grea întrebare dintre toate.

Să analizăm din nou istoria concisă, dar dramatică, a Potopului, raportată în Geneza, capitolele 6 şi 8.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, şi S-a mâhnit în inima Lui. Şi Domnul a zis: „Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut”. (Geneza 6, 5 – 7)

Un Dumnezeu cu inima mâhnită, zdrobită! Unii părinţi ştiu ce înseamnă acest fel de durere. Am fost căutat de curând de un tată care mă suna de la mare distanţă. Era îngrijorat pentru copilul lui, acum adult, care fusese atras într-o serie de încurcături. Ascultam în timp ce acest părinte, pe care nu îl cunoscusem până atunci, suspina la celălalt capăt al firului după copilul lui. Oricâţi ani ar avea şi oricât de mari ar fi copiii noştri, inima noastră este zdrobită atunci când viaţa lor ajunge la ruină.

Să recitim versetul 6: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ şi S-a mâhnit în inima Lui”. Am cunoscut părinţi care sufereau cumplit pentru alegerea, pe care o făcuseră cu mult timp în urmă, de a aduce pe lume un copil. Dacă ar fi ştiut ce avea să urmeze, poate că nu ar fi dat naştere niciodată acelei fiinţe. Nu există o durere pe care să o simtă un tată sau o mamă şi pe care inima zdrobită a lui Dumnezeu să nu o fi simţit!

Dar metafora lui Dumnezeu transformă un părinte cu inima zdrobită într-un extraordinar Chirurg salvator de vieţi.

Şi Domnul a zis: „Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut”. (Geneza 6, 7)

Ca să salveze o viaţă, un chirurg poate găsi necesar să recurgă la o intervenţie drastică – să îndepărteze radical acele părţi din organism afectate de boală, precum un plămân, un rinichi sau stomacul. Chirurgul extermină

acea parte bolnavă incurabil pentru a putea salva restul organismului, înainte ca şi acesta să se contamineze şi, astfel, să se piardă întregul sistem al vieţii.

Dumnezeu S-a confruntat cu alegerea pe care trebuie să o facă un chirurg – şi a făcut-o, dar cu inima mâhnită, zdrobită. Avea să îi distrugă pe toţi? Nu. Versetul 8 este clar. Mai există o porţiune din acest organism muribund care poate fi salvată şi, dacă va putea salva acea porţiune, atunci va putea salva rasa umană.

Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Iată care sunt urmaşii lui Noe. Noe e un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu. Noe a născut trei fii: Sem, Ham şi Iafet... Atui Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârşitul ori că făpturi este hotărât înaintea Mea, fiind au umplut pământul de silnicie; iată; să-i nimicesc împreună cu pământul. Fă o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împărţi în cămăruţe, şi *s*-otencuieşti cu smoală pe dinăuntru şi pe din afară. Iată cum s-o faci: corabia să aibă t sute de coţi în lungime, cincizeci de coţi lăţime şi treizeci de coţi în înălţime. Să faci corăbiei o fereastră, sus, lată de un cot; r s-o pui în lăturea corăbiei şi să faci un rând de cămări jos, altul la mijloc şi altul sus. iată că Eu am să fac să vină un potop de apă pe pământ, ca să nimicească orice făptură sub cer, care are suflare de viaţă; tot ce este pământ va pieri". (Geneza 6, 8 – 10; 13 – 17).

Pentru salvarea porţiunii neafectate de boală e neamul omenesc, Dumnezeu proiectează o ba plutitoare! Nu am realizat niciodată adevărat implicaţii ale dimensiunilor Arcei, aşa cum sunt descrise aici în Geneza, până când nu am citit cari lui John Whitcomb, *The World That Perished*.

Dimensiunile spaţiale ale Arcei constiti o mărturie remarcabilă în ceea ce prive, logica internă şi raţionalismul obiectiv raportului biblic despre Potop... în ceea priveşte proporţiile ei, „a fost construit model de către Peter Jansen din Olamiar barjele daneze numite *Fleuten* au fost copiate după Arcă. Aceste modele au

dovedit că Arca a avut o capacitate mai mare decât vasele obişnuite, cu pereţi curbaţi. Ele erau într-o foarte bună stare de navigabilitate şi imposibil de răsturnat".

Într-un studiu pe tema stabilităţii Arcei, Henry Morris a ajuns la concluzia că aceasta, pentru a putea fi răsturnată, ar fi trebuit ca, mai întâi, să fie întoarsă complet vertical… Astfel, din orice punct de vedere, Arca, aşa cum a fost ea proiectată, era foarte stabilă, potrivindu-se perfect scopului căruia îi fusese destinată, de a înfrunta cu succes furtunile marelui Potop. Ca o barjă cu fundul plan, neavând scopul de a înainta prin apă, ci doar de a pluti, avea o capacitate de transport cu o treime mai mare decât un vapor cu pereţii înclinaţi, de dimensiuni similare.

Un aspect şi mai interesant este acela că dimensiunile Arcei erau suficient de mari încât să-şi împlinească menirea de a salva viaţa câtorva mii de specii de vieţuitoare care, altfel, nu ar fi supravieţuit unui Potop care a durat un an. Presupunând că lungimea unui cot era de cel puţin 45 cm, suprafaţa disponibilă a acestei barje cu trei punţi era de peste 8.550 m^2, iar volumul total era de 37.800 m^3.

Astfel de cifre sunt greu de apreciat, dacă nu sunt privite prin comparaţie. De dragul realităţii, imaginează-ţi că aştepţi la o intersecţie a şoselei cu calea ferată şi vezi trecând zece trenuri de transport-marfă, fiecare locomotivă trăgând după ea câte cincizeci şi două de vagoane, care se deplasează foarte încet, unul după celălalt. Cam atât de mult spaţiu era disponibil în Arcă deoarece capacitatea ei era echivalentă cu cea a 520 de vagoane de marfă moderne. O barcă cu asemenea dimensiuni gigantice, cu miile ei de compartimente încorporate (Genez 6, 14), trebuie să fi fost suficientă pentru adăposti câte o pereche din fiecare specie de animale care respiră, din lumea de astăzi., în doar jumătate din spaţiul ei disponibil. Spaţiul rămas probabil că a fost ocupat de familia lui Noe, la care s-au adăugat câte şase perechi în plus din cele câteva specii de animale acceptate ca jertfă, care aveau'ş fie sacrificate după Potop,

precum şi hrană pentru toate (Geneza a-i).1

Dimensiunile reale ale Arcei au fost de 300 d coţi, pe 50 de coţi, pe 30 de coţi. Se consideră e un cot avea aproximativ 45 de centimetri. Î unităţile de măsură moderne, aceasta ar însemn 135 m, pe 22, 5 m, pe 13, 5 m. Lungimea era de dată şi jumătate lungimea unui teren de fotbal, h înălţimea era egală cu cea a unei clădiri cu patr etaje şi jumătate.

Dar istoria Potopului continuă. O sută douăzei de ani de probă au fost acordaţi pentru ca apeli divin să fie transmis neamului omenesc bolnav: disfuncţional. Însă, în cele din urmă, Chirurgi divin nu a mai putut aştepta.

Dacă citim relatarea despre Potop din Geneza şi 8, descoperim câteva detalii importante cu privii la ceea ce s-a întâmplat:

1. A avut dimensiuni globale, adică a acoperit tot uscatul, la un moment sau altul din desfăşurarea lui: „Apele au ajuns din ce în ce mai mari şi toţi munţii înalţi, care sunt sub cerul întreg, au fost acoperiţi” (vers. 19)

2. Ca urmare a Potopului, toate creaturile de pe pământ şi din aer (cu excepţia celor din Arcă) au fost distruse şi, în cele din urmă, îngropate: „Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viaţă în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit” (vers. 22). Acest verset arată clar că vietăţile care trăiau pe „pământ uscat” au fost implicate în această distrugere. Evident, unele dintre vietăţile acvatice aveau să supravieţuiască – chiar şi unei catastrofe globale de o asemenea amploare. Mai mult decât atât, pasajul de mai sus descrie un cataclism cu adevărat catastrofic, accentuat de explozia surselor de apă atât de dedesubt, cât şi de deasupra.

3. Cei care se aflau în Arcă – atât oameni, cât şi animale – au format noul nucleu prin care Dumnezeu a repopulat pământul după Potop: „Dumnezeu şi-a adus aminte de Noe, de toate vieţuitoarele şi de toate vitele care erau cu el în corabie; şi Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ şi apele s-au potolit… Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe şi i-a zis: Ieşi din corabie, tu şi nevastă-ta, fiii tăi şi

nevestele fiilor tăi cu tine! Scoate afară împreună cu tine toate vieţuitoarele de tot felul care sunt cu tine, atât păsările, cât şi vitele şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ: să mişune pe pământ, să crească şi să se înmulţească pe pământ" (Geneza 8, 1.15 – 17).

La întrebările teologice legate de Potop nu este greu să găsim răspuns. De exemplu: „De ce ar fi dorit Dumnezeu să distrugă nişte creaturi nevinovate?" Faptul că a fost obligat să procedeze astfel ne oferă un indiciu că, în lumea de după Eden, efectele devastatoare ale căderii omului afectaseră în profunzime natura şi întreaga creaţie. Cine poate şti ce degenerare, ce mutaţii genetice produsese păcatul în inima inocentă a naturii? Dumnezeu a creat această lume şi pe noi toţi în cadrul unei strânse şi complexe relaţionări, astfel că, la început, toate sistemele vieţii sărbătoreau adevărul glorios cu privire la Dumnezeu. El este o fiinţă care tânjeşte după prieteni. Întreaga natură a fost în mod magistral proiectată de Dumnezeu ca să fie intim interconectată, pentru că Dumnezeu ţine mult la relaţii. Atunci când Adam şi Eva au căzut, înăuntrul lor este posibil să se fi produs un colaps simultan, poate chiar de natură chimică, deoarece sentimentele de vinovăţie produc reacţii chimice. Corpul nostru produce răspunsuri chimice – feromoni.2

Este posibil ca această cădere tragică a omului să fi declanşat o prăbuşire violentă a întregului ecosistem, o reacţie în lanţ, asemenea unor piese de domino, care cad una după cealaltă, până când întreaga creaţie a fost contaminată şi deformată de căderea omului.

Să luăm în considerare, de asemenea, rolul lui Lucifer în apariţia diabolică a dinţilor mutanţi, a ghearelor, a colţilor şi a veninului, a ghimpilor şi a ciulinilor. Să fi preluat el controlul asupra mutaţiilor şi aberaţiilor genetice şi să se fi implicat direct în ingineria genetică, pentru a zădărnici planul făcut de Dumnezeu pentru binele acestui pământ? Originalul Jurassic Park, care a existat cu mult înainte de ficţiunea lui Michael Crichton, a fost lucrarea lui Satana. El l-a umplut cu dinozauri devoratori şi

furioşi! *Tyrannosaurus rex* nu este o plăsmuire a imaginaţiei! Dar producerea acelor îngrozitoare creaturi mutante a fost cu totul în afara planului iniţial al lui Dumnezeu în ceea ce priveşte armonia dintre specii.

Din cauza căderii omului, Chirurgul divin a fost obligat să extirpe întregul organism bolnav, cu excepţia reprezentanţilor acelor specii care au fost salvate în uriaşa barjă plutitoare.

Iată, pe scurt, raportul Genezei cu privire la Potop. Corespunde din punct de vedere teologic? Eu cred că paradigma Chirurgului care salvează viaţa face ca acest raport să fie uşor de apărat, în lumina caracterului lui Dumnezeu de dragoste neobosită.

Dar corespunde el şi din punct de vedere geologic? Geologii, specialiştii în ştiinţa pământului, au găsit fosile pe vârfurile munţilor, la mare altitudine, precum şi în adâncurile scoarţei terestre. Aceste fosile sunt dovezi ale unor organisme preistorice.

Succesiunea verticală de sedimente şi straturi de rocă este numită, în geologie, *coloană geologică*. Nu este altceva decât ordinea aşezării pe verticală a sedimentelor de sub picioarele noastre. În decursul istoriei acestui pământ, milioane de organisme au murit, unele dintre ele fiind îngropate şi acoperite de pământ, astfel încât au devenit fosile subterane. Din punct de vedere tehnic, coloana geologică include şi acele porţiuni ale scoarţei terestre care se află sub patul de fosile, dar în discuţia noastră suntem preocupaţi doar de succesiunea naturală a rămăşiţelor fosile care pot fi găsite în stratul superior al scoarţei terestre.

Poate vei spune: „Dar ce importanţă are? Cu siguranţă că, dacă săpăm sub pământ, vom găsi rămăşiţe de animale, de păsări, de plante şi de peşti!” Ai dreptate. Dar lucrul important este acela că, ori de câte ori geologii găsesc rămăşiţe, acestea se află, de obicei, în aceeaşi ordine pe verticală. Cu cât sapă mai adânc, cu atât formaţiunile de rocă sunt mai vechi şi organismele încrustate în ele sunt mai simple. Când ajungi la ultimul

strat, sub care nu se mai găsesc fosile, descoperi fosilele cele mai simple dintre toate (din punct de vedere funcţional şi anatomic). Cel puţin aşa par! Sau, ca să privim situaţia dintr-un alt unghi, ordinea fosilelor este destul de mult în armonie cu teoria evoluţionistă a lui Charles Darwin – organismele simple în straturile de rocă cele mai vechi, mai de jos, devenind tot mai complexe pe măsură ce ne apropiem de vârful coloanei, până când, în vârf, se află elementul culminant, omul. Acesta este şi motivul pentru care majoritatea geologilor care au adoptat teoria evoluţionistă a lui Darwin – că toate formele de viaţă au evoluat dintr-un strămoş comun – îţi vor arăta coloana geologică şi vor declara cu convingere că aceasta este o dovadă vie (sau mai degrabă moartă) că teoria evoluţiei pe parcursul unor ere geologice îndelungate este adevărată! Cum altfel ai putea explica faptul că organismele cele mai simple se găsesc în straturile de rocă cele mai vechi şi mai de jos, iar organismele cele mai complexe se găsesc în straturile de rocă situate cel mai aproape de suprafaţă? Ei susţin că dovada se află în roci. Nu poţi contrazice ordinea fosilelor, spun ei.

Care este ideea? Dacă există vreo dovadă ştiinţifică pe baza căreia poţi contrazice raportul biblic al Creaţiunii, cu siguranţă că aceasta este. Raportul Genezei învaţă că Dumnezeu a creat toate vieţuitoarele în decursul unei Creaţiuni de şase zile, într-o istorie relativ recentă. Pe de altă parte, coloana geologică indică faptul că formele de viaţă, găsite acum ca fosile în rocile străvechi, au început ca organisme simple şi au progresat, de-a lungul a miliarde de ani, până la animale şi plante complexe. Evoluţioniştii susţin că această coloană geologică dovedeşte că viaţa a evoluat în decursul unor ere îndelungate.

Oare? Există şi alte posibilităţi de a explica aceste realităţi? Majoritatea oamenilor de ştiinţă care cred cu fermitate în Creaţiune nu contestă ordinea previzibilă a fosilelor în scoarţa terestră – acestea se află acolo şi pot fi văzute. Dar trebuie să spunem că există şi oameni de ştiinţă care cred în raportul Genezei cu privire la

Creaţiune şi Potop şi care consideră că această credinţă oferă o interpretare alternativă a coloanei geologice.

Institutul de Cercetări Geofizice din Loma Linda a fost înfiinţat pentru a facilita studierea aspectelor controversate ale ştiinţei şi religiei (în special creaţia şi evoluţia) de către cercetătorii creştini. Ei au publicat numeroase lucrări pe această temă şi continuă să facă acest lucru, pe măsură ce continuă cercetarea. Este interesant să vedem ce studiază aceşti cercetători.3 Deoarece cred că raportul Genezei referitor la Creaţiune şi Potop este exact din punct de vedere istoric, ei consideră că dovezile fosile din scoarţa pământului se potrivesc foarte bine, dar într-un scenariu diferit. Ar putea fi oare acuzaţi că au idei preconcepute pentru că acceptă autoritatea biblică? Nu. Nu mai mult decât oamenii de ştiinţă care abordează studierea pământului având prejudecăţi evoluţioniste.

Ei consideră că succesiunea straturilor geologice depinde de considerente ecologice şi hidrodinamice şi de comportamentul organismelor într-un Potop global. Teoria lor, numită *Ecological Zonation* (zonificare ecologică), sugerează că ordinea din coloana geologică a fost determinată de ordinea în care formele de viaţă au murit şi au fost îngropate în timpul marelui Potop.

Altfel spus, aceşti oameni de ştiinţă caută dovezi care să confirme că apele Potopului, explodând de sub pământ şi de deasupra, au înghiţit şi îngropat mai întâi organismele cele mai simple – cele din sol sau de pe fundul mărilor şi oceanelor. Pe măsură ce apele au crescut, ajungând tot mai sus, ele au înghiţit, în tumultul lor, şi au înecat din ce în ce mai multe creaturi, multe dintre acestea fiind mai complexe. În mod firesc, animalele care se deplasează uşor, reptilele şi amfibienii, precum şi păsările au fugit, din instinct, către locurile mai înalte. De asemenea, stârvurile de animalele, precum şi copacii şi plantele au plutit o vreme şi au fost îngropate mai târziu şi la o altitudine mai mare. Aceşti oameni de ştiinţă sugerează că, de fapt, coloana geologică s-a format nu

datorită unei ascensiuni pe scara evoluţiei, de-a lungul unor ere îndelungate, ci ca rezultat al îngropării succesive a plantelor şi animalelor în habitatele lor, de către apele crescânde ale Potopului, ca rezultat al retragerii animalelor către locurile mai înalte şi al hidrodinamicii de plutire a animalelor şi plantelor în aceste ape.

Dacă aceşti cercetători au dreptate, atunci coloana geologică este o imagine, păstrată în timp şi în rocă, a formelor de viaţă fugind de apele tot mai mari şi apoi distruse şi îngropate de un Potop mondial. Aceasta ar face din coloana geologică rezultatul unui segment temporal relativ scurt, şi nu al unor lungi ere geologice.

Geologii au o metodă empirică pe care o folosesc în determinarea timpului necesar formării unui strat sedimentar: puţină apă – mult timp; multă apă – puţin timp. Folosind ritmul de eroziune şi de sedimentare care poate fi observat astăzi, am putea ajunge la concluzia că a fost nevoie de perioade foarte mari pentru formarea numeroaselor straturi succesive, precum cele care pot fi văzute de pe creasta Marelui Canion – puţină apă, mult timp. Cu toate acestea, atunci când iei în considerare condiţiile speciale date de o inundaţie bruscă (în urma unei ploi torenţiale), tabloul se schimbă radical.

De curând, atenţia mi-a fost atrasă de o carte recent publicată, intitulată *Faith, Reason, and Earth History* (*Credinţa, raţiunea şi istoria pământului*), scrisă de Leonard Brand, director al Departamentului de Ştiinţe Naturale de la Universitatea Loma Linda.4 Iată ce spune el:

Ritmul mediu de sedimentare atins într-o inundaţie bruscă din timpurile noastre, măsurat într-un interval de o oră, este de un milion de metri de sediment la o mie de ani (o mie de metri pe an). Acest ritm reprezintă de 100 de ori ritmul mediu măsurat pe o perioadă de un milion de ani (0, 01 metri la o mie de ani). În consecinţă, dacă apele Potopului ar fi fost doar egale cu o inundaţie bruscă din zilele noastre care ar afecta tot pământul, ar fi nevoie de numai 8, 4 luni pentru a se forma straturile sedimentare

Cambrian şi Mezozoic existente (o cantitate de material despre care geologii evoluţionişti afirmă că s-a depus într-o perioadă de aproximativ 400 milioane de ani).5

Ce vrea să sublinieze Brand? Că o inundaţie bruscă de dimensiuni globale, în zilele noastre, ar forma 400 de milioane de ani de coloană geologică în numai 8, 4 luni: multă apă – timp puţin! Concluzia aceasta se potriveşte foarte bine în cadrul temporal al Potopului Genezei. Aşadar, este zonificarea ecologică soluţia pentru a înţelege coloana geologică? Brand şi colectivul Institutului de Cercetări Geofizice sunt nişte oameni de ştiinţă atenţi, care nu fac afirmaţii ştiinţifice neîntemeiate. Atunci când studiază natura scoarţei terestre, ei recunosc abaterile de la regulă şi condiţiile specifice şi le compară cu relatarea biblică.

Înţelegerea actuală în legătură cu această ipoteză lasă multe întrebări fără răspuns; * dar până când se va dezvolta o ipoteză mai satisfăcătoare, zonificarea ecologică este un punct de unde putem începe procesul dezvoltării unor ipoteze verificabile, în ceea ce priveşte ordinea sedimentării fosilelor.6

Coloana geologică ne dă indicii doar cu privire la formele de viaţă descoperite în straturile de rocă; dar cum ar trebui să reacţionăm atunci când auzim că datările radiometrice stabilesc, pentru unele roci, vârste de miliarde de ani? Mie nu îmi este greu să accept faptul că Dumnezeu a creat pământul, ca o masă geologică încă neformată, cu mult timp înainte de a-l fi ales ca loc în care să creeze plantele, animalele şi rasa umană. Nu ar trebui să ne deranjeze dacă metodele radiometrice de datare descoperă că această minge de rocă străveche se află în spaţiu de miliarde de ani. Lucrul acesta nu schimbă nici măcar cu o iotă veridicitatea raportului Genezei referitor la crearea pământului. Prin aceasta nu vreau să sugerez că datările radiometrice nu pot fi puse la îndoială sau că nu au nevoie de interpretări alternative. În acest domeniu rămân numeroase întrebări fără răspuns.

Probabil că un domeniu mai dificil pentru creaţionişti

decât radiometria îl constituie distribuirea animalelor şi a plantelor, fosile şi vii, pe suprafaţa pământului. Ce explicaţie avem pentru animalele care se găsesc pe continente îndepărtate, la mare distanţă de Asia Mică, unde s-a oprit Arca?

Întrebarea aceasta este legată, în esenţă, de modul în care au ajuns animalele acolo unde le găsim astăzi şi de motivul pentru care atât de multe specii trăiesc doar într-o zonă geografică limitată. Dacă strămoşii lor au migrat toţi din acelaşi punct, de ce nu le găsim pe toate distribuite în mod uniform în întreaga lume? Cea mai multă bătaie de cap o dau anumite specii din Australia şi leneşii (familie de mamifere) din America de Sud, care locuiesc în copaci. Leneşii se deplasează foarte greu pe pământ, şi totuşi se află la o mare distanţă geografică de locul în care s-a oprit Arca.7

Oare Dumnezeu, care a poruncit ca, în mod supranatural, aceste animale să intre în Arcă, le-a dus, tot în mod supranatural, înapoi în habitatele lor iniţiale? Cine poate şti?

Realitatea este că există încă numeroase întrebări cu care trebuie să ne confruntăm şi răspunsuri care nu sunt prea uşor de găsit. Să nu tragem cumva concluzia, în urma acestei discuţii, că a accepta raportul biblic cu privire la Creaţiune şi Potop este o poziţie uşor de adoptat.

În acelaşi timp, trebuie să menţionăm că şi darwinismul se confruntă cu întrebări foarte complicate – iar în capitolele precedente am analizat o parte dintre acestea. Interpretarea convenţională referitoare la coloana geologică întâmpină o problemă serioasă. Dacă aceasta este o succesiune evolutivă a dezvoltării animalelor şi plantelor, atunci unde sunt formele intermediare, necesare pentru a avea o succesiune continuă şi lentă de la simplu la complex? De ce lanţul vieţii este rupt în numeroase segmente, fără să existe verigi de legătură între acestea? Ordinea fosilelor este ciudat de tăcută, fără să ofere nicio dovadă convingătoare cu privire la existenţa ei. Brand scrie:

Arborii filogenetici [diagrame care arată relaţiile dintre diferitele specii străvechi şi moderne] prezentaţi în numeroase manuale şi cărţi arată un drum complet, din prezent până la începutul vieţii. Arborii care menţionează şi care părţi sunt susţinute de dovezi fosile şi care sunt ipotetice sunt mai interesanţi. Ei arată, de fapt, că legăturile evolutive dintre toate subdiviziunile şi aproape toate clasele sunt numai teoretice. Oamenii de ştiinţă noninterveţionişti [care resping intervenţia lui Dumnezeu în natură] sunt conştienţi de lucrul acesta. Charles Darwin a identificat acest aspect ca reprezentând cea mai mare slăbiciune a teoriei lui. El credea că aceste verigi intermediare aveau să fie găsite. Cu toate acestea, majoritatea celor câtorva mii de fosile care au fost găsite se încadrează în grupele deja existente. Pe măsură ce sunt descoperite mai multe fosile, devine tot mai evident faptul că golurile dintre grupele majore de organisme sunt reale, iar verigile intermediare nu par să fie găsite vreodată.8

Astfel, atât creaţionismul, cât şi evoluţionismul au probleme; şi unul, şi celălalt trebuie să-şi depăşească prin credinţă problemele nerezolvate. Aşadar, într-o lume încă plină de întrebări fără răspuns, în ce direcţie ne vom exercita credinţa?

Nu pot să răspund în locul tău, dar pot să răspund pentru mine. Eu voi crede ce scrie în Carte. Eu cred că, atunci când vorbeşte despre subiectele acestea, precum Potopul, Biblia reprezintă ultima autoritate din punct de vedere teologic, ştiinţific şi istoric. Eu accept că raportul ei este inspirat, deşi înţeleg cum de a ajuns să fie ţinta unui atac atât de înverşunat.

Dacă aş fi în locul lui Lucifer, şi eu aş lupta cu toată fiinţa împotriva istoriei Potopului, şi aceasta din două motive majore:

1. Dacă se poate dovedi că istoria Potopului este falsă, atunci va urma *ipsofacto* că şi istoria Creaţiunii este falsă, deoarece, fără Potop, este nevoie de timp – intervale lungi de timp – pentru a produce coloana geologică.

Fără Potop, cum altfel ai putea explica ordinea

fosilelor în coloana geologică? Fie animalele prinse şi conservate în stratul de rocă au evoluat treptat (timp geologic), fie lucrarea creatoare a lui Dumnezeu s-a întins pe un timp îndelungat (zile ale Creaţiunii care nu trebuie interpretate literal). Şi astfel, dacă aş fi în locul lui Lucifer, aş face tot ce îmi stă în putere ca să şterg cunoştinţa Potopului Genezei pentru că, în felul acesta, aş consolida credinţa în erele geologice, care stau la baza teoriei evoluţiei şi care exclud nevoia de a crede într-un Creator.

Dacă se poate dovedi că istoria Potopului este falsă, atunci aceasta ar discredita nu doar dovezile despre Creator, ci şi orice dovadă despre o judecată divină, iminentă pentru neamul omenesc. Şic, şic, şic, Dumnezeu nu va judeca acest pământ – „toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii!”, strigă scepticii. Dar apostolul Petru continuă prin a ne da trei exemple care arată că „toate” nu au rămas şi nu vor rămâne neschimbate, aşa cum erau la început: Creaţiunea, Potopul şi a doua venire a lui Iisus (2 Petru 3, 3 – 7). Strigătul scepticilor este şi amăgirea strategică pusă la cale de Lucifer. Nu vei fi niciodată judecat pentru alegerile pe care le faci în viaţă. Nu există niciun Dumnezeu, şi chiar dacă ar fi, ar fi prea iubitor casă intervină vreodată radical. Haide, relaxează-te – nu te îngrijora – „toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii!”

Dacă aş fi Lucifer, aş cunoaşte Noul Testament pe de rost şi aş şti că Iisus şi apostolii au menţionat Potopul ca dovadă a judecăţii finale, cataclismice, a păcatului. Dacă aş fi Lucifer, aş şti că o asemenea judecată mă priveşte direct! Aş încerca să distrug orice informaţii referitoare la Potop, astfel încât să pot statornici credinţa în dezvoltarea evolutivă, de-a lungul unor perioade îndelungate, şi să distrug credinţa în Creaţiune şi în Creator. Aş distruge, de asemenea, credinţa într-o judecată iminentă. Dar categoric aş distruge credinţa în Potop, astfel încât să distrug credinţa în Creaţiune şi, consecinţa imediată, să distrug credinţa în judecata iminentă a pământului!

Dar eu nu sunt Lucifer. Sunt un păcătos căzut, ca tine

şi ca Noe. Asemenea lui Noe, şi eu, şi tu vrem să găsim îndurare înaintea Domnului. Cum? Nu într-o arcă făcută din lemn de gofer, ci printr-o cruce făcută din lemn de măslin. Doar o cruce veche şi colţuroasă. Dar, ca şi Arca, un adăpost din lemn al siguranţei divine, al mântuirii divine. Acolo, în îmbrăţişarea Creatorului nostru iubitor, putem găsi refugiul harului, în furtuna judecăţii ameninţătoare. Aşa cum spune bine cunoscutul imn:

Condu-mă Tu, Iisuse, pe marea tumultuoasă a vieţii…
Aşa cum o mamă îşi linişteşte copilaşul.
Tu poţi linişti talazurile învolburate…
Divinule Stăpân al mării, condu-mă Tu!

Aşa cum se încheie istoria biblică – „Dumnezeu. Şi a adus aminte de Noe" (Geneza 8, 1).

1… John C. Whitcomb, *The World That Perished* (Grand Rapids: Baker Book House, 1998), pag. 24, 25.

2. Unele dintre aceste idei mi-au venit în timpul discuţiilor purtate cu Maelen Kootze şi Clark Rowald, cărora vreau să le mulţumesc.

3. Cei care doresc mai multe informaţii în această privinţă se pot adresa în scris Institutului de Cercetări Geofizice Loma Linda University, Loma Linda, CA 92350.

4. Leonard Brand, *Faith, Reason and Earth History* (Berrien Springs, Michigan: Andrews University Press, 1997).

5. Idem, pag. 218.

6. Idem, pag. 279.

7. Aspectul acesta este tratat în Idem pag. 302, 303.

8. Idem, pag. 173.

CAPITOLUL ŞAPTE

O dovadă inacceptabilă

Dacă am fi într-o sală de judecată şi eu aş fi avocatul apărării, m-aş strădui să introduc o probă inacceptabilă. Ştii ce este aceea o probă inacceptabilă, nu-i aşa? Este acea dovadă pe care curtea nu-ţi îngăduie să o prezinţi – o dovadă obţinută ilegal, un zvon sau o informaţie protejată. Sau o dovadă care nu este verificabilă sau care nu este legată de cazul respectiv. Dar dacă eu aş fi avocatul

apărării, aş face tot ce ar fi omeneşte şi legal posibil pentru a introduce această dovadă specială în dezbaterea cazului şi în raportul judiciar.

Ştii de ce sunt atât de interesat să aduc această dovadă inacceptabilă? Deoarece am profunda convingere că instanţa opiniei publice ar putea fi, şi poate chiar va fi, convinsă, pe baza acestei probe de neacceptat, că cel care îmi este client a avut dreptate de la început.

Acum trebuie să îţi spun că motivul pentru care această dovadă este inacceptabilă este acela că juraţii opiniei ştiinţifice nu sunt de acord cu ea. Această dovadă nu poate fi analizată la microscop şi nici cu telescopul. Nu poate fi verificată în eprubetă sau cu becul Bunsen. Nu poţi ajunge la ea printr-o formulă algebrică sau prin observaţii geologice. Pe scurt, nu o poţi obţine prin metode ştiinţifice. De aceea, nu este acceptabilă înaintea instanţei opt mei ştiinţifice. Dacă aş aduce-o, ar fi întâmpinaţi cu replica „Obiectăm, onorată instanţă – obiectăm obiectăm, obiectăm”, şi mă tem că, după aceasta, ai urma şi decizia curţii: „Obiecţie admisă”.

Dar, în ciuda piedicilor juridice pe care le-a: întâmpina, eu tot aş folosi orice posibilitate legală cât de mică, orice portiţă statutară de a găsi o cale să prezint această probă înaintea instanţei opinie publice. Pentru că, dacă aş reuşi acest lucru, sun convins că şi cauza pe care o apăr s-ar dovedi indiscutabil adevărată.

Care este această probă inacceptabilă pe care vreau atât de mult să o prezint, înainte de a ne continua călătoria prin marea dezbatere dintre creaţionism şi evoluţionism, dintre Sfânta Scripturi şi Charles Darwin?

Doamnelor şi domnilor juraţi, vreau să aduc dovada inacceptabilă pe care am descoperit-o pe calendarul agăţat pe peretele din faţa mea. Veţi spune că un calendar nu poate conţine nimic important pentru cazul nostru, dar tocmai aici se află dovada supun analizei instanţei faptul că săptămâna de şapte zile şi Sabatul zilei a şaptea sunt o mărturie perpetuă cu privire la veridicitatea şi realitate; istorică a raportului Creaţiunii din Geneza 1 şi 2.

Daţi-mi voie să citez din acest raport dovada săptămânii de şapte zile şi a Sabatului zilei a şaptea:

Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse şi iată că erau foarte bune. Astfel a fost o sear; şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fos1 ziua a şasea. Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul şi toată oştirea lor. În ziua; şaptea, Dumnezeu a sfârşit lucrarea pe care e făcuse; şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toate lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezei a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toate; lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse. lat; istoria cerurilor şi a pământului, când au fos făcute. (Geneza 1, 31 – 2, 4)

Îţi dai seama că, pentru existenţa săptămâni de şapte zile, nu există nicio explicaţie istorică să-i astronomică, în afară de raportul Genezei referito la Creaţiune? Să facem împreună un sondaj în de meniul astronomiei. Să vedem cât de actuale sun cunoştinţele noastre ştiinţifice. În sistemul noştri solar, ce se roteşte la fiecare douăzeci şi patru d ore? Pământul face o mişcare de rotaţie complet: în jurul propriei axe. Ce se roteşte în fiecare lună Luna înconjoară pământul (luna sinodică are, d fapt, 29, 5 zile). Şi ce se roteşte la fiecare un an Pământul face o rotaţie completă în jurul soarelui.

Şi acum, ce se roteşte în fiecare săptămână, la fiecare şapte zile? Accesează-ţi memoria ştiinţific şi aminteşte-ţi ce se roteşte complet la fiecare şapte zile. Trebuie să fie ceva, pentru că toate celelalte măsuri naturale de timp implică un ciclu astronomic. Ce face o rotaţie completă în şapte zile Răspunsul? Nimic. Spre deosebire de zi, de lună şi de an, săptămâna de şapte zile nu este legată de niciun ciclu astronomic. Şi atunci, de unde a apărut să ne întoarcem acum de la astronomie la istorie.

Am fost de curând la biblioteca universităţii pentru a găsi răspuns la această întrebare. Este un raf întreg cu cărţi dedicate filosofiei şi istoriei timpului. Una dintre cărţile pe care le-am consultat a fos cea a lui Anthony Aveni, *Empires of Time* [*Imperii ale timpului*]. El este

profesor de astronomie şi de antropologie la Colgate University. În căutarea unor dovezi în legătură cu săptămâna de şapte zile, aş vrea să îl citez pe acest om de ştiinţă:

Cuvântul *geneză* înseamnă „origine, iniţiere", şi orice mit al genezei începe cu o anumită percepţie a timpului. Din punctul de vedere al ştiinţei moderne, geneza noastră a început cu peste zece miliarde de ani în urmă, într-o explozie colosală, în care şi-au avut începutul toate evenimentele şi toate lucrurile. De obicei, orice geneză presupune, implicit, un scop, deşi, pentru mulţi dintre noi, acea explozie iniţială a avut un scop, în sens omenesc, la fel de puţin ca orice altceva din istorie.

În tradiţia iudeo-creştină a Vechiului Testament, scopul raportului Creaţiunii, din Geneza, pare a fi acela de a demonstra că toate lucrurile au fost menite să fie bune. Probabil că toţi oamenii au nevoie să creadă într-o lume care a fost concepută ca având la bază o ordine, o intenţie şi un scop şi ca fiind creată în mod special cu gândul la ei – mai presus de toate, o lume bună. Geneza biblică împlineşte această nevoie declarând că Dumnezeu a făcut-o astfel… şi majoritatea cercetătorilor biblici consideră că Geneza este un amalgam de mituri, adunate din mai multe surse diferite.1

El prezintă cartea Genezei nu ca pe o autoritate, ci ca pe o simplă colecţie de mituri. Dar eu nu vreau să-l întreb nimic legat de teologie. El este un om de ştiinţă şi eu vreau să ştiu ce fundament ştiinţific are pentru existenţa săptămânii de şapte zile. Iată ce spune:

Orice filă a unui calendar de perete ne va descoperi o subdiviziune a unităţilor de timp stabilite de occidentali: şapte diviziuni pe verticală ale succesiunii unităţilor numerotate, fiecare coloană având un nume specific. Cele patru sau cinci benzi orizontale, numite săptămâni, în care grupăm zilele unei luni, constituie o diviziune a timpului ciudată. Nu există niciun corp ceresc, precum soarele sau luna, niciun ciclu natural căruia să-i putem atribui în mod direct acest mic interval de timp. Mai mult decât atât,

multe alte culturi şi tradiţii au în calendarele lor un interval de aproximativ aceeaşi durată generală.2

Ciudat, nu-i aşa? El acceptă faptul că acest „mic interval de timp" este întâlnit în diferite culturi şi tradiţii din întreaga lume. Dar de ce se simte dator să dea o explicaţie?

Unii biologi cred că săptămâna este autodeterminată. Bioritmul de 7 zile din organismul uman este una dintre cele mai recente descoperiri ale cronobiologiei moderne. El se manifestă sub forma unor mici variaţii ale presiunii sângelui şi ale ritmului cardiac, precum şi prin răspunsul la infecţii şi chiar la transplantul unui organ: de exemplu, se ştie acum că probabilitatea respingerii anumitor organe atinge un vârf la intervale săptămânale de la un implant.

Dar nu suntem singurii în manifestarea acestui ritm. Chiar şi organisme simple, până la bacterii şi animale unicelulare, par să împărtăşească aceeaşi ciclicitate. Există, de exemplu, un ritm de 7 zile în *paharul sirenei*, o specie de alge a cărei formă se aseamănă cu un pahar de şampanie, cu o coadă lungă şi o mare inflorescenţă sferică în capăt. Acest organism poate fi determinat să-şi reducă rata de creştere doar atunci când este expus la o perioadă de alternanţă lumină-întuneric de 7 zile – nici mai mult, nici mai puţin.

Deşi pare de necrezut, toţi am fost creaţi cu un ciclu bioritmic de şapte zile – de la omul atât de complex la organismele cele mai simple, unicelulare! Ne mirăm de unde vine? Iată concluzia lui Aveni:

Oare timpul social determină timpul biologic? Poate că am putea lega perioada de 7 zile din structura noastră biologică de ciclul săptămânal, cu care le merge atât de bine fiinţelor omeneşti, din punct de vedere economic. Cu toate acestea, ştim că romanii, cărora le datorăm cele mai multe dintre obiceiurile noastre legate de timp, lucrau după un ciclu de 8 zile, dintre care ultima era zi de piaţă. În mod similar, cuvântul nostru *sabat* vine din conceptul iudaic al revenirii periodice în acest ciclu a zilei de absenţă de la lucru – ziua a şaptea – pe care iudeii o rezervau

închinării la divinitate. Atât de important era acest ciclu calendaristic încât celebra istorie a Creaţiei, din Geneza, a fost construită în jurul structurii zilnice a timpului social. Creaţia durează 7 zile, nu 3 zile sau 6 luni.3

Ca om de ştiinţă, Aveni nu este dispus să accepte ideea că Dumnezeu a aşezat ciclul de şapte zile în structura chimică a corpului nostru încă de la Creaţiune. Dar el nu poate ignora faptul că acest ciclu pare să facă parte din lumea naturală. Aveni nu oferă nicio explicaţie care să se potrivească şi datelor ştiinţifice, şi ideii că Dumnezeu a creat viaţa astfel încât să trăiască pe baza unui ciclu de şapte zile.

Este adevărat că istoriile timpului pe care le citim menţionează despre variaţii ale lungimii săptămânii, din când în când de-a lungul istoriei. Grecii au făcut experienţa unei săptămâni de zece zile (decadă). Romanii au ajuns la o săptămână de opt zile. În timpul Revoluţiei Franceze, Convenţia Revoluţionară Franceză a decretat o săptămână de zece zile, în încercarea de a rescrie complet istoria şi de a reinventa timpul după un sistem zecimal. Aceasta a fost abandonată atunci când a venit la putere Napoleon. Uniunea Sovietică a făcut experimente cu durata săptămânii chiar în acest secol (secolul trecut – n.r.). În anul 1929, ei au trecut la o săptămână de cinci zile; în 1932, la una de şase zile, pentru ca în 1940 să revină la săptămâna globală, de şapte zile.

De unde a apărut acest „mic interval de timp”? Doamnelor şi domnilor juraţi, dovada cea mai convingătoare pe care o avem în istorie, în filosofie şi în ştiinţă pentru instituirea unei săptămâni de şapte zile este străvechiul raport iudaic al creării lumii. Lucrul acesta mă determină să repet declaraţia pe care am făcut-o atunci când am prezentat această probă inacceptabilă: eu susţin că săptămâna de şapte zile şi Sabatul zilei a şaptea sunt o mărturie perpetuă cu privire la veridicitatea şi realitatea istorică a raportului Creaţiunii din Geneza x şi 2.

Ştiinţa nu poate explica săptămâna de şapte zile decât apelând la istorie. Iar istoria declară că cea mai

logică explicaţie pentru actuala săptămână de şapte zilese găseşte în vechea relatare ebraică a Creaţiunii. Astfel, săptămâna de şapte zile şi Sabatul zilei a şaptea sunt o mărturie perpetuă eu pe vire la veridicitatea şi realitatea istorică a raportuli Creaţiunii din Geneza l şi 2. Nu numai că amândoi sunt menţionate aici, în raportul Creaţiunii di Geneza, dar trebuie să luăm în considerare legătura incontestabilă care există între această n latare şi inima şi sufletul celor Zece Porunci, date e Dumnezeu.

Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tă nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şapte S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domn ziua de odihnă şi a sfinţit-o. (Exod 20, 8 – 11)

Jacques Doukhan, profesor de Vechiul Testament şi de ebraică la seminarul teologic din cadrul Universităţii Andrews, caracterizează porunca patra ca fiind axul geometric şi tematic al întregi lui Decalog – locul în care se imprimau sigiliile! vechile documente ale unui legământ.4 Prime trei porunci descriu relaţia noastră cu Dumneze în timp ce ultimele şase descriu relaţia noastră cu semenii. Iar în mijloc, ca o articulaţie, ca un piv<între Dumnezeu şi omenire, se află porunca Sabatului, care explică atât fundamentul relaţiei noastre cu Dumnezeu, cât şi cel al relaţiei noastre unul cu altul.

Este un ax atât geometric, cât şi tematic. În limba ebraică, primele trei porunci conţin şaizeci şi şapte de cuvinte. Ultimele şase porunci conţin patruzeci şi unu de cuvinte ebraice. Porunca din centru este alcătuită din cincizeci şi cinci de cuvinte (ceea ce reprezintă mai mult de jumătate din restul Decalogului, care are 108 cuvinte). Într-adevăr, din punct de vedere geometric şi tematic, acesta este axul Decalogului.

Care este mesajul acestei mari inimi a celor Zece

Porunci? Deja ştii. Apropo, raportul de martor ocular al lui Moise referitor la primirea Decalogului declară că aceste Zece Porunci au fost scrise de Dumnezeu cu propriul deget, pe două table din piatră (Exod 31, 18). Nu ştiu dacă lucrurile s-au întâmplat exact aşa cum arată Cecil B. DeMille, în filmul său epic *The Ten Commands* [*Cele Zece Porunci*], unde, din prezenţa incandescentă a Divinităţii, iese o mână şi scrie cu litere de foc, în piatră, cele Zece Precepte. Tot ceea ce ştiu este că Moise, care poate fi considerat cel mai strălucit om care a trăit vreodată, a relatat că Dumnezeu însuşi a scris cu degetul Său întregul Dialog, care include şi porunca a patra.

Doukhan ne reaminteşte că doar două dintre cele Zece Porunci sunt „formulate pozitiv" – vrând să spună prin aceasta că cele două nu încep cu „Să nu". Interesant este că cele două sunt aşezate alături una de cealaltă, în centrul şi de-a lungul axului Decalogului. „Această corespondenţă", scrie Doukhan, „indică o preocupare comună". „Adu-ţi aminte deziua de odihnă" şi „cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta". Ce au ele în comun? Amândouă ne cheamă să ne amintim de originile noastre, de rădăcinile noastre ca fiinţe omeneşti. Porunca a patra ne cheamă să ne amintim de originea noastră în „actul creator al lui Dumnezeu", iar porunca a cincea ne îndeamnă să ne amintim de rădăcinile noastre în „actul de procreare" al părinţilor noştri. Amândouă aceste porunci centrale au fost date pentru a proteja adevărul despre originile noastre ca oameni! Cinsteşte-i pe mama ta şi pe tatăl tău, care te-au procreat, şi adu-ţi aminte de Sabatul Domnului Dumnezeului tău, care te-a creat!

În inima tuturor adevărurilor se află adevărul cu privire la originile noastre! Este adevărul aşezat în inima raportului Creaţiunii. Este adevărul aşezat în inima Decalogului. Astfel, subliniem din nou, săptămâna de şapte zile şi Sabatul zilei a şaptea sunt Omărturie perpetuă cu privire la veridicitatea şi realitatea istorică a raportului Creaţiunii din Genezalşi 2.

Să mergem acum mai departe. Mă adresez cu

umilinţă, dar, în acelaşi timp, cu curaj prietenilor mei evanghelici care citesc această carte, fie ei protestanţi sau catolici: Singura cale în concordanţă cu Biblia prin care cineva poate respinge validitatea Sabatului zilei a şaptea este aceea de a respinge veridicitatea întregului raport al Creaţiunii din Geneza 1 şi 2.

Papa Ioan Paul al II-lea a fost întru totul consecvent tradiţiei lui care respinge validitatea Sabatului zilei a şaptea, atunci când, adresându-se comunităţii ştiinţifice, pe 22 octombrie 1996, la Academia Pontificală de Ştiinţe, a declarat că, deşi teoria evoluţionistă poate fi cea mai bună explicaţie pentru existenţa corpului omenesc, Roma insistă să susţină că sufletul omului a venit de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el a afirmat că biserica nu contrazice teoria evoluţiei corpului, de-a lungul unor ere geologice, dar recunoaşte, în acelaşi timp, că Dumnezeu a aşezat un suflet în acest corp. Este ca şi când le-ar fi spus oamenilor de ştiinţă: „Puteţi avea trupul, dar nu puteţi avea sufletul!”

Nu pot fi de acord cu el în această renunţare la raportul biblic referitor la modul în care a venit la existenţă corpul nostru. Dar recunosc că poziţia lui este în concordanţă cu aceea de a respinge Sabatul zilei a şaptea din raportul Creaţiunii şi din cele Zece Porunci. Dacă Geneza 1 şi 2 sunt un mit istoric, atunci, în mod logic, rezultă că fundamentul Sabatului zilei a şaptea (o Creaţiune în şapte zile) şi porunca a patra (care se referă la Creaţiunea în şapte zile) sunt distruse cu totul.

Lucrul acesta reprezintă o problemă cât se poate de dificilă pentru comunitatea evanghelică americană, care s-a luptat din greu să apere creaţionismul biblic pe baza Genezei 1 şi 2. Pe ce bază logică pot prietenii mei evanghelici să apere adevărul Creaţiunii, când ei resping, dintr-o răsuflare, Sabatul zilei a şaptea, ca memorial al Creaţiunii? De ce să lupţi pentru Creaţiune, când ai abandonat memorialul Creaţiunii lui Dumnezeu?

O astfel de atitudine este lipsită atât de consecvenţă, cât şi de logică. Puteţi la fel de bine să declaraţi că raportul Genezei este un mit, aşa cum a făcut papa şi a

adoptat duminica drept alternativă a Romei pentru Sabatul divin. Consecvenţa biblică absolută nu admite nicio alternativă. De aceea facapel la protestanţii şi la catolicii care cred în Biblie şi într-un Creatgr: Prieteni, vă rog să reexaminaţi personal învăţătura lui Dumnezeu în legătură cu darul Sabatului zilei a şaptea, pe care l-a oferit întregului neam omenesc, încă de la începutul Creaţiei şi al timpului.

Le amintesc cititorilor mei că, dacă Sabatul ar fi fost respectat întotdeauna şi Creatorul ar fi primit închinarea noastră în ziua Sa cea sfântă, nu s-ar fi ridicat niciodată un Charles Darwin, cu ateismul lui ştiinţific, sau un Karl Marx, cu ateismul lui politic. Civilizaţia umană a semănat vânt şi a cules furtuna uitării zilei de Sabat a Creatorului nostru.

Creştini fiind, pe ce suport logic ne bazăm, în căutarea noastră de a le împărtăşi şi altora adevărul biblic, dacă noi înşine respingem veridicitatea raportului Genezei? Dacă aruncăm această parte a Bibliei, care este esenţială pentru a ne înţelege menirea şi locul în univers, mai devreme sau mai târziu vom abandona întreaga credinţă în revelaţia divină, iar Biblia va deveni pentru noi doar o carte oarecare, de mituri.

După această cercetare amănunţită şi sinceră în inima Creaţiunii, sunt convins că, de fapt, adevărul biblic despre Creaţiune reprezintă însăşi temelia întregului adevăr descoperit.

„Dar ce să facem cu toate dovezile ştiinţifice?”, întrebaţi. Prietenii mei, ştiinţa poate face ce doreşte cu ştiinţa – îşi poate interpreta dovezile după cum doreşte –, dar ştiinţa nu poate să devină judecătorul suprem al interpretării biblice sau al revelaţiei divine.

În această privinţă, sunt de acord cu cercetătorul în ştiinţe juridice Philip Johnson, care spune că trebuie să lăsăm ca „ştiinţa naturală să-şi găsească locul potrivit, ca o parte importantă, dar nu esenţială a vieţii intelectuale” 5. Pentru savantul creştin, ştiinţa nu poate sluji drept Curte Supremă de Apel. Niciuna dintre ramurile noastre nu poate. Pentru creştin, autoritatea finală este revelaţia

divină a Sfintelor Scripturi. De fapt, există un motiv simplu pentru care ştiinţa nu poate fi arbitrul suprem al adevărului – ştiinţa nu poate răspunde la întrebările esenţiale referitoare la viaţă.

De curând, am primit un articol foarte interesant, care a apărut în numărul din ianuarie 1997 al publicaţiei *First Things*. Era scris de Neil Postman, directorul Departamentului de Cultură şi Comunicaţii de la Universitatea New York. Citisem unele articole ale lui Postman încă din 1986, când a fost publicată critica lui usturătoare în legătură cu efectul distrugător al televiziunii asupra societăţii americane, *Amusing Ourselves to Death*. Care era ideea lui în acest articol? Aceea că noi ne-am pierdut istoria sau, cum se exprimă el, povestea – tocmai povestea de care aveam nevoie. Cum? El începe cu un poem care face o misterioasă aluzie la acest *Cum*?

Principala problemă spirituală cu care se confruntă aceia dintre noi care trăiesc în era tehnologică a fost exprimată cu câţiva ani în urmă într-un poem profetic scris de Edna St. Vincent Millay şi publicat în volumul ei *Huntsman, What Quarry*?

În acest veac înzestrat, în acest ceas întunecat, cade din cer o ploaie meteoritică de fapte... rămase necercetate, neinterpretate.

O înţelepciune suficientă ca să ne elibereze de boala noastră este toarsă zilnic;

dar nu există niciun război care să o ţească şi să o transforme în pânză.6

Postman prinde această metaforă şi strigă: supraabundenţa de informaţii, care caracterizează secolul XX şi după, ne-a asaltat şi ne ucide, pentru că nu avem „niciun război care să o ţească şi să o transforme în pânză”. Am pierdut povestea adevărată, care ar fi putut să ne salveze de la distrugere. Cum s-a întâmplat? Postman continuă prin a sugera drept cauză faptul că ne-am pierdut credinţa în Dumnezeu.

Aceste două secole nu au fost bune pentru zei. Am

putea spune că Charles Darwin a început marele asalt, susţinând că nu suntem copiii lui Dumnezeu, cu „D” mare, ci ai maimuţelor. Dar această descoperire şi-a cerut birul ei: Darwin a suferit de tulburări gastrice şi de dureri intestinale, pentru care medicii istorici nu au reuşit să descopere o cauză fizică. În ciuda acestora, Darwin nu s-a pocăit, ci a sperat că mulţi oameni aveau să găsească inspiraţie, consolare şi continuitate în marea naraţiune a evoluţiei. Însă nu a fost aşa, iar trauma fizică pe care el a provocat-o continuă şi astăzi, în văzul tuturor. Karl Marx, cel care l-a invitat pe Darwin să scrie o introducere la lucrarea lui, *Das Capital* (Darwin a refuzat), l-a făcut fărâmă pe zeul naţionalismului, arătând, prin teorie şi nenumărate exemple, cum sunt clasele muncitoare amăgite să se identifice cu asupritorii lor capitalişti.

Lucrând liniştit în cabinetul lui din Viena, Sigmund Freud avea să devină cel mai feroce distrugător de zeităţi. El a arătat că marea zeiţă a Raţiunii, a cărei autoritate fusese atestată de Epoca Iluminismului, a fost o mare impostoare, care nu a făcut altceva decât să încerce să ridice la nivelul raţional sau să ascundă cu totul comenzile celor mai primitive instincte. Scoarţa cerebrală, susţinea el, nu este decât o sclavă a organelor sexuale. Şi, ca şi când aceasta nu ar fi fost de ajuns, Freud a distrus povestea inocenţei copilăriei, a încercat să dovedească sau măcar să ne convingă de faptul că Moise nu a fost evreu şi a susţinut că, de fapt, credinţa noastră în zeităţi este o iluzie copilărească şi nevrotică…

Ciudat este că, deşi prin idei şi metode diferite, toţi aceşti bărbaţi au vrut să ne ofere o bază mai fermă şi mai umană pentru convingerile noastre. Şi lucrul acesta încă este posibil să se întâmple într-o zi. Între timp, omenirea merge clătinându-se din cauza a ceea ce s-a pierdut. Dumnezeu este mort, a spus Nietzsche înainte de a înnebuni. Poate a vrut să spună că zeii sunt morţi. Dar dacă aceasta a vrut să spună, a greşit. În acest secol, noi zei s-au grăbit să le ia locul celor vechi, dar mulţi nu au avut putere să reziste.7

Poate ştiinţa să ne salveze? Este ştiinţa acel zeu care ne poate ajuta? Postman răspunde:

Dar, în cele din urmă, ştiinţa nu dă răspunsurile pe care le căutăm cei mai mulţi dintre noi. Povestea pe care ne-o oferă cu privire la originile şi la destinul nostru este nesatisfăcătoare, ca să spunem doar atât. L întrebarea „Cum a început totul?”, ştiinţa răspunde: „Probabil printr-un accident Dar, pentru mulţi oameni, viaţa accidental nu merită să fie trăită. Mai mult decât atât zeul ştiinţei nu are răspuns la întrebare „De ce ne aflăm aici?”, iar la întrebarea „C instrucţiuni morale ne dai?”, zeul ştiinţe păstrează tăcerea. Vrea să îi slujească atf pe cei buni şi generoşi, cât şi pe cei plini d cruzime, iar marea sa imparţialitate morali pe care am putea să o numim mai degrab indiferenţă, face ca, în cele din urmă, să îl fie deloc un zeu.8

Cu siguranţă, Postman are dreptate! Poveste originilor noastre şi a Creaţiunii a fost ştears din gândirea şi din viaţa noastră. Ne-am pierd; povestea! Cineva ne-a distrus-o în mod sistematic Cine oare?

Aş vrea să închei cu istoria a doua poveşti, fost odată, ca niciodată, pe la mijlocul secolului; XIX-lea, un moment când două poveşti rivale a fost catapultate pe scena cunoştinţei umane. Don poveşti care aveau să fie angajate într-o încleştai demonstraţie globală ce avea să dureze până la sfârşitul timpului omenirii.

Cea dintâi poveste s-a născut în anul 1844 când şi-a început misiunea faţă de orice neam, orie seminţie, orice limbă şi orice popor. Coincident nefericită a făcut ca şi cea de-a doua poveste să snască tot în anul 1844 – în iulie – când au fost scris de mână 189 de pagini. Dar lumea nu avea să af despre această naştere până când povestea nu a fo’: publicată, în 1859. Ca să nu rămână mai prejos, ea şi-a început misiunea faţă de orice neam, orice seminţie, orice limbă şi orice popor. Cunoscând ceea ce cunoaştem acum, greu de crezut că a fost o simplă coincidenţa ca cele două poveşti să se nască în acelaşi moment din istorie şi să concureze pentru aceeaşi loialitate globală. Cineva,

undeva, era gata şi aştepta.

Care sunt cele două poveşti? Cea dintâi încă vesteşte cu glas tare cuvintele acelui înger care străfulgera cerul Apocalipsei, cu strigătul său pătrunzător, la sfârşitul timpului omenirii: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-l slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14, 7). Un apel urgent, adresat neamului omenesc, o chemare care trebuie să fie auzită: Este ceasul judecăţii – închină-te Creatorului tău şi adu-ţi aminte de memorialul Creaţiunii Sale, Sabatul zilei a şaptea, ca să-l sfinţeşti. Acesta este mesajul care a fost vestit cu înflăcărare de către adventiştii din secolul al XIX-lea şi care a rămas esenţa adventismului de ziua a şaptea până astăzi.

Ca să nu rămână mai prejos, cea de-a doua poveste strigă şi ea prin mijlocul cerului. Doar că această poveste este antiteza întunecată, opusul obscur al primei poveşti, pentru că cea de-a doua poveste proclamă acum o provocare îndrăzneaţă, radical opusă: Nu există niciun Dumnezeu Creator căruia să vă închinaţi, pentru că voi toţi sunteţi dumnezeul de care aveţi nevoie. Închinaţi-vă la voi înşivă şi uitaţi de mitul Creaţiei şi de legenda judecăţii finale. Această a doua poveste este născocirea lui Darwin şi este proclamată cu mare zel de către evoluţioniştii din întreaga lume.

Două poveşti, născute la jumătatea aceluiaşi secol, odată, ca niciodată, menite acum să fie angajate până la sfârşitul timpului într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, pentru loialitatea omului. Două poveşti cu două începuturi radical diferite şi, din nefericire, cu două sfârşituri radical diferite. Două poveşti: cea dintâi, proclamată de adventism; cea de-a doua, proclamată de darwinism. Cea dintâi, un mesaj al speranţei; cea de-a doua, un mesaj al disperării, al lipsei de speranţă.

Nu este o alegere între religie şi ştiinţă. Nicidecum! în cele din urmă, este consecinţa alegerii între două perspective asupra lumii, între două istorii cosmice, între

două împărăţii aflate în competiţie.

La capătul uneia dintre ele stă Iisus Hristos, care încă declară: „Sabatul a fost făcut pentru om…; aşa că Fiul omului este Domn chiar şi al Sabatului” (Marcu 2, 27.28).

Domnul Sabatului, Domnul poveştii adevărate. Doamnelor şi domnilor juraţi, dovada este nu numai acceptabilă, ci şi convingătoare, irezistibilă chiar. Creatorul îşi lasă cazul în mâinile voastre.

De ce să nu trăiţi experienţa odihnei în Ziua Lui de Odihnă, pentru tot restul vieţii? în definitiv, acesta este şi motivul pentru care ne-a dat Sabatul zilei a şaptea de „la început”.

1. Anthony F. Aveni, *Empires of Time* (New York: Basic Books Publishers, 1989), pag. 53, 57.

2. Idem, pag. 87.

3. Idem, pag. 100, 101.

4. Jacques B. Doukhan, citat în *The Sabbath în Jewish and Christian Traditions*, Tamard C. Eskenazi, Daniel T. Harrington and Williams H. Shea eds. (New York: The Crossroad Publishing, 1991), pag. 151.

5. Philip E. Johnson, *Darwin on Trial* (Downers Grove: Intervarsity Press, 1993), pag. 169.

6. Neil Postman. „Science and the Story That We Need”, *First Things*, ianuarie 1997, pag. 29.

7. Idem, pag. 30.

8. Idem, pag. 31.

CAPITOLUL OPT

A avut dreptate John Lennon?

Acum, când ne apropiem de sfârşitul călătoriei noastre împreună, voi fi primul care să recunosc că nu am fost cu nimic mai bun decât şoferul lui Albert Einstein.

Poate că ai auzit istorisirea aceasta. Eu am auzit-o de două ori, aşa că trebuie să fie adevărată! Einstein avea dislexie şi se pare că nu avea permis de conducere. Era dependent de un şofer care să-l ducă din campusul Princeton, unde era profesor, în diferitele locuri unde era invitat să ţină conferinţe. Şoferul participase, alături de el, la toate acele conferinţe şi era destul de plictisit să asculte

mereu aceleaşi lucruri. De aceea, într-o seară, în timp ce se îndreptau către locul unde urma să fie ţinută conferinţa, într-un moment de bravadă, şoferul i-a spus marelui om de ştiinţă că îi memorase prelegerea referitoare la teoria relativităţii şi că ar fi putut, foarte bine, să o prezinte singur în întregime. Pentru că era obosit, Einstein, deşi uimit de afirmaţia şoferului, a profitat de ocazie şi l-a provocat pe acesta: „Ei bine, atunci în seara aceasta tu te dai drept eu şi eu voi trece drept şoferul tău. Nu mă cunoaşte nimeni aici, aşa că hai să vedem dacă poţi să te descurci!”

Astfel, după ce renumitul profesor a fost prezentat, şoferul a urcat pe platformă şi a început să prezinte prelegerea memorată cuvânt cu cuvânt, pe tema teoriei relativităţii. Chiar şi Einstein a fost impresionat! La sfârşit, după aplauzele publicului, când şoferul se pregătea să coboare de pe platformă şi să plece, prezentatorul a intervenit şi a întrebat dacă voia cineva să-i pună întrebări doctorului Einstein. Şoferul s-a albit la faţă, dar a reuşit să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Cineva din auditoriu s-a ridicat şi a pus o întrebare foarte complicată, în legătură cu ramificaţiile tehnice ale teoriei lui Einstein. Căutându-şi cu greu cuvintele, care, de fapt, nu aveau de unde să-i vină, deodată şoferul s-a luminat: „Ei bine, prietene, întrebarea aceasta este atât de uşoară încât aproape că mă simt insultat. De fapt, ca să-ţi arăt cât de elementară este întrebarea ta, am de gând să-i cer şoferului meu să vină aici şi să-ţi răspundă el!”

Şi eu vreau să mărturisesc acum că nu sunt cu nimic mai bun decât şoferul lui Einstein, pentru că, deşi am citit şi am studiat mult pe această temă, la multe dintre întrebări nu pot să dau răspuns!

Cu toată sinceritatea trebuie să spun că a fost privilegiul meu să împărtăşesc pe paginile acestei cărţi căutarea mea după răspunsuri – răspunsuri care ne ajută să ne exprimăm şi să ne apărăm în mod inteligent credinţa în Scriptură, în faţa provocărilor scepticilor. Eu sunt pe deplin încredinţat în ceea ce priveşte subiectele pe care le-

am abordat în precedentele şapte capitole. Ca rezultat al studiului meu în domeniul creaţiei şi al evoluţiei, convingerile mele în ceea ce priveşte soliditatea şi validitatea raportului biblic al Creaţiunii au devenit şi mai puternice.

Cu siguranţă că ţi-ai dat seama până acum de credinţa mea fermă în consistenţa internă logică a raportului biblic şi de faptul că întregul mănunchi de adevăruri divine conţinut în acest document omenesc-divin este strâns legat de raportul Creaţiunii. Aşa cum am afirmat, cred că adevărul cu privire la Creaţiune şi la existenţa unui Dumnezeu Creator se află chiar în centrul tuturor celorlalte adevăruri revelate. Da, cred cu toată convingerea în tot ceea ce am împărtăşit în această călătorie. Am speranţa că, de-a lungul drumului, ai ajuns să-ţi dai seama că nu trebuie să fim nişte înapoiaţi ca să credem în raportul istoric al Genezei referitor la Creaţiune şi la Potop. Putem să credem în integritatea inteligentă a acestei Cărţi şi în planul lui Dumnezeu ca noi să fim mai mult decât nişte simple animale, rezultate ale evoluţiei! Noi nu am fost destinaţi să apărem pe scena lumii din întâmplare şi să plecăm în acelaşi fel. Noi suntem oameni, creaţi după chipul lui Dumnezeu. Creaţi să trăim – să durăm – veşnic. Proiectaţi să durăm veşnic!

Cu toate acestea, ca pastor, trebuie să menţionez un lucru. Chiar dacă nu trebuie să fii un înapoiat ca să crezi, nici nu înseamnă că eşti un necredincios condamnat la iad, dacă te lupţi cu alte convingeri decât cele pe care le-am prezentat aici. În Isaia, Dumnezeu ne face o minunată invitaţie: „Veniţi totuşi să judecăm împreună” (Isaia 1, 18 KJV).

În acest apel divin, există două cuvinte-cheie: *Să judecăm* (să raţionăm) – la aceasta ne invită Dumnezeu pe noi, copiii Săi: să ne exercităm toate capacităţile intelectuale date de Dumnezeu pentru a analiza datele pe care le avem şi Scripturile, pentru a înţelege mai deplin adevărata legătură plănuită de dumnezeu între Biblie şi ştiinţă. Al doilea cuvânt-cheie este *împreună* – creştini

fiind, ca membri ai unei comunităţi a credinţei şi având dragoste unul pentru altul şi încredere în Domnul Scripturii şi al ştiinţei, trebuie să judecăm, să dialogăm, să studiem şi să facem această călătorie împreună.

Într-o seară, târziu, i-am făcut o vizită unui prieten, om de ştiinţă. L-am găsit în biroul său. Cu toate că modul nostru de a înţelege Biblia diferă şi chiar am îngrijorări în legătură cu unele dintre interpretările date de el textelor biblice, angajamentul nostru de a ne respecta unul pe celălalt trebuie să rămână constant şi neschimbat. Amândoi trebuie să găsim întotdeauna în Hristos sursa infailibilă a adevărului. Iisus a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa” (Ioan 14, 6). Vreau să-i invit pe toţi erudiţii creştini să acorde întâietate Cuvântului lui Dumnezeu în toate strădaniile şi cercetările lor. Nu aş fi credincios ca pastor dacă nu aş face astfel.

Un scriitor a făcut cândva următoarea remarcă: „Dumnezeu este mai inteligent decât mine!” În mod sigur are dreptate! vorbind la New York în memoria astronomului şi autorului Carl Sagan (un ateu declarat), reverendul Joan Campbell a spus: „El m-ar întreba: Tu eşti un tip inteligent; de ce crezi în Dumnezeu? Iar eu i-aş răspunde: Tu eşti un tip inteligent; de ce nu crezi în Dumnezeu?” 1

Adevărul este că Dumnezeu este mai inteligent decât noi toţi la un loc! De aceea, eu trebuie să încep şi să închei între copertele Sfintei Scripturi, unde Cel Veşnic ne-a chemat să ne întâlnim cu El. Respingem prin aceasta orice fel de cunoştinţe extrabiblice? Sigur că nu! Dar acolo unde apar contradicţii, este posibil ca aşteptând cu răbdare şi rugându-ne sincer şi stăruitor, să rezolvăm aparentele tensiuni între ştiinţa actuală şi credinţa actuală.

Vom rezolva toate nelămuririle? Nicidecum! 1 Corinteni 13, 12 este valabil şi astăzi: „Acum, vedem ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin”.

În vechime, oglinzile erau nişte suprafeţe din metal

lustruite, care se pătau, devenind mate, şi se curbau din cauza folosirii. Erau mai bune decât nimic, dar cu greu puteai spune că reflectau realitatea! Cuvântul grecesc tradus prin „în chip întunecos" este *ainigmati*, de unde vine şi cuvântul *enigmatic*, „ceva necunoscut". Într-o zi vom vedea totul clar, faţă în faţă – nu prin intermediul vreunei oglinzi! într-o zi va avea loc o nouă Creaţiune şi atunci vom cunoaşte, în sfârşit, adevărul cu privire la prima Creaţiune.

Vreau să fiu foarte direct acum, când ne apropiem de încheiere. Putem transforma acest loc neplăcut – această planetă decăzută, coruptă şi disfuncţională – într-un rai? Înainte de a sfârşi într-o baltă de sânge, pe un trotuar din New York, John Lennon a sperat acest lucru. Cu câteva luni înainte de a fi împuşcat, Lennon a compus şi a cântat ceea ce avea să devină cea mai populară dintre lucrările lui ca solist. În ea, el ne cere să ne imaginăm că nu există nici iad şi nici cer şi că oamenii „trăiesc pentru ziua de azi", fără să se ucidă între ei din cauza diferendelor naţionaliste sau religioase. În lumea lui imaginară nu există proprietăţi personale, ci toţi se poartă ca fraţii, împărţind totul. Cu toate aceste probleme rezolvate, el îşi imagina că lumea avea să fie unită, asemenea unui loc fericit, ceresc.

Dacă Lennon ar fi ştiut că acest cer pe pământ la care visa a fost deja făgăduit, cu mult timp în urmă: „Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou, aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte" (Isaia 65, 17)! Iată ce dorea John Lennon cu atâta nostalgie – o lume nouă, în care lucrurile vechi, căile vechi, nu mai există! Iată cum şi-a exprimat el această dorinţă: „Imaginează-ţi toţi oamenii trăind în pace..." Şi cum se încheia versetul din Isaia? „... Nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute".

Studiam Biblia împreună cu un bărbat care voia să fie botezat. Când a citit acest verset, m-a întrebat de ce Dumnezeu voia să ne şteargă toate amintirile. „Nu este lucrul acesta teribil de arbitrar din partea lui Dumnezeu –

să ne şteargă amintirile pământeşti, în aşa fel încât să rămânem fără trecut?” De fapt, Isaia foloseşte o figură de stil care este folosită şi cu câteva pagini mai târziu, în Ieremia 3, 16, unde profetul scrie: „Nu-i va mai veni nimănui în gând, nu-şi vor mai aduce aminte de el, nu-i vor mai simţi lipsa”.

Atunci când Dumnezeu va crea un cer nou şi un pământ nou, cu o nouă lume, nimeni nu va începe să cânte exact opusul dorinţei lui Lennon: „Imaginează-ţi că exista cancer… este uşor, dacă încerci… imaginează-ţi că existau crime, violuri şi tâlhării pe ascuns… imaginează-ţi că erau ucideri, războaie, cimitire şi tribunale… O, poate vei spune că sunt un visător, dar nu sunt singurul…”

Fii convins că nimeni nu va mai dori, nu va mai tânji după locul trist şi plin de suferinţă care a devenit pământul după răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu. Nimeni de pe acel pământ recreat nu va mai dori vreodată să se întoarcă la lucrurile trecute – atât de pe deplin mulţumiţi vor fi toţi de noua creaţie a lui Dumnezeu!

Apropo, ştiai că există o garanţie în legătură cu această nouă creaţie, inscripţionată în originalul ebraic al textului din Isaia 65, 17? în acest verset, limbajul ebraic folosit este acelaşi cu cel dintr-un alt verset ebraic al Bibliei. Ghiceşti care? Geneza 1, 1 – „a făcut… cerurile şi pământul”. Ştii ce înseamnă aceasta? *Făgăduinţa unui cer în viitor se bazează pe premisa unei Creaţiuni în trecut*.

Am parcurs şi analizat principalele pasaje care descriu noul pământ în Vechiul Testament şi în Noul Testament şi am descoperit că limbajul care se referă la o nouă creaţie este strâns legat de limbajul şi de simbolurile vechii creaţii! *Făgăduinţa unui cer în viitor se bazează pe premisa unei Creaţiuni în trecut*. Dacă nu ar fi existat o creaţie în trecut, atunci nu ar fi existat niciun cer în viitor. Pentru că, în întreaga Scriptură, Dumnezeul primei creaţii este şi Dumnezeul ultimei creaţii. Premisa primei creaţii este, în sine, făgăduinţa creaţiei viitoare. Viitorul se bazează pe premisa trecutului. Dumnezeul care a creat această lume la început a promis să o recreeze!

Imaginează-ţi numai! Această lume a fost proiectată să dureze şi noi suntem destinaţi să trăim cu Dumnezeu în veşnicie!

Din această perspectivă uimitoare, dă-mi voie acum, pentru ultima oară (promit!), să exprim esenţa întrebării cu care ne-am confruntat pe întreg parcursul acestei cărţi: Din moment ce El este acelaşi Dumnezeu, Cel care a realizat Creaţiunea la început şi care o va realiza din nou la sfârşit, nu putem fi siguri că metoda Lui de creaţie, *modus operandi*, va fi aceeaşi pentru ambele creaţii? Cu alte cuvinte, indiferent cum va recrea pământul în viitor, cu siguranţă că va copia metoda prin care a creat pământul într-o săptămână literală, în trecut. Nu ţi se pare firesc şi logic să ajungem la concluzia că metoda de creaţie a lui Dumnezeu, de la început şi de la sfârşit, ar trebui să fie aceeaşi? Altfel spus, *dacă* El a ales ere lungi de selecţie naturală treptată pentru creaţia Sa de la început (aşa cum sugerează evoluţioniştii creştini), de ce nu ar alege aceeaşi metodă şi pentru recreaţia de la sfârşit?

Oricine citeşte cu atenţie Apocalipsa 20 şi 21 ştie că recreaţia lui Dumnezeu, cerul cel nou şi pământul cel nou, urmează imediat după un iaz de foc global, curăţitor şi purificator, care mistuie în flăcările lui dogoritoare chiar elementele aerului şi ale pământului. În Apocalipsa nu există iad veşnic, ci ni se spune că pământul este mistuit şi curăţit prin foc. Iar când focul se stinge, următoarele cuvinte ale Apocalipsei reiau făgăduinţa lui Dumnezeu din Isaia, cu privire la un cer nou şi un pământ nou: „Apoi, am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era” (Apocalipsa 21, 1).

Oare va avea nevoie de milioane de ani ca să le creeze din nou? Nicidecum! Aproape orice cercetător al Bibliei va fi de acord cu aceasta. El le va recrea, după expresia lor, *ex nihilo divine fiat Creation*: din nimic, prin cuvântul Său, El va crea ceruri noi şi un pământ nou! Nu va avea nevoie de miliarde de ani ca să creeze un cer nou şi un pământ nou! Este imposibil! Noul Ierusalim va fi

aşezat pe acea bucată de stâncă, acum topită, aşteptând împlinirea făgăduinţei unei noi Creaţiuni! Şi dacă El va face acest lucru foarte repede la sfârşit, nu este logic să ajungem la concluzia că Geneza a avut dreptate descriindu-L ca procedând la fel şi „la început”? *Ex nihilo fiat Creation*.

Când vom vedea noua creaţie cu ochii noştri – şi, prin harul lui Dumnezeu, şi tu şi eu vom fi acolo – atunci să crezi va însemna să vezi şi să vezi va însemna să crezi! În cele din urmă, vom vedea. Acum, trebuie să vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea faţă în faţă!

Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou, aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veţi bucura şi vă veţi veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie şi pe poporul lui în bucurie. Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului şi mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul ţipetelor. *Nu* vor mai fi în el nici copii cu zile puţine, nici bătrâni care să nu-şi împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr şi cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. Vor zidi case şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor mânca rodul. *Nu* vor zidi case ca altul să locuiască în ele; *nu* vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor şi aleşii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. *Nu* vor munci degeaba şi *nu* vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânţă binecuvântată de Domnul, şi copiii lor vor fi împreună cu ei. (Isaia 65, 17 – 23)

Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea *nu* va mai fi. *Nu* va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile

dintâi au trecut”. (Apocalipsa 21, 3.4)

Ai observat repetarea cuvântului *nu*? Este uimitor, dar atât Isaia, cât şi vizionarul Ioan folosesc aceeaşi metodă. Ei descriu noul pământ folosind tehnica negaţiei simple. Nu, nu, nu! Nu va mai fi moarte (am participat cu toţii la prea multe cortegii funerare), nu vor mai fi lacrimi (în sălile de judecată, pe holurile spitalelor sau în cimitire), nu va mai fi durere, nici suferinţă, nici distrugere.

Acelaşi cuvânt *nu* pe care John Lennon l-a repetat mereu, în dorinţa lui visătoare după o lume nouă, dar fără cer. O, John, dacă ai fi ştiut că cerul pe care nu l-ai vrut este acea lume nouă care va fi tocmai ceea ce ai dorit cel mai mult! „Imaginează-ţi că nu există cer”. O, nu! Imaginează-ţi că *există* cer, un cer nou şi un pământ nou. Unde toate acele *nu*-uri pe care nu le vrea nimeni nu vor mai exista! Atât de radical diferit este pământul nou-creat de Dumnezeu de pământul degradat pe care îl numim casa noastră, încât scriitorii care şi l-au imaginat nu au găsit un limbaj mai potrivit decât să spună Nu, Nu, Nu.

Harry Blamires s-a exprimat astfel, în articolul său:

Dacă am putea avea doar aspectele pozitive ale vieţii pământeşti, fără cele negative! Dar cu siguranţă că cerul tocmai acest lucru ni-l va oferi – îndepărtarea a tot ce este negativ… [în cer], atât [păcatul omenesc, cât şi stăpânirea timpului] nu vor mai fi. Aici jos, timpul veştejeşte florile şi frumuseţea omenească, face ca bunele intenţii să dispară şi ne lipseşte de cei dragi. În universul stăpânit de timp, cea mai fericită căsnicie se sfârşeşte în moarte, cea mai frumoasă femeie ajunge un schelet. Ofilirea şi îmbătrânirea, pierderea şi eşecul, lipsurile şi frustrările – acestea sunt aspectele negative ale vieţii în timp. Viaţa veşnică ne va elibera de toate pierderile şi de toate privaţiunile.2

Imaginează-ţi toţi oamenii trăind în pace. Poate vei spune că sunt un visător, dar nu sunt singurul. Sper că, într-o zi, şi tu ni te vei alătura şi lumea va trăi în unitate.

O, prietene, eu vreau să fiu acolo. Tu, nu? Ceea ce şi-a imaginat John Lennon, Biblia a promis. Nu vor mai fi

lacrimi, nici durere, nici moarte; nu vor mai fi spitale, nici divorţuri, nici săli de judecată, nici închisori; nu va mai fi foamete, nici sentimente de vinovăţie, nici păcat! Acolo unde toate acele *nu*-uri pe care nu le vrea nimeni nu vor mai exista! Toate acele nu-uri despre care cunoaştem mai mult decât am fi vrut vreodată să cunoaştem!

Eu vreau să fiu acolo, dar nu pentru aceste nuuri. Eu vreau să fiu acolo pentru un *Da*. Pentru că, *Da*, Creatorul meu va fi acolo – şi acesta este motivul pentru care vreau să fiu şi eu acolo. Iar atunci când, într-o zi, voi ţine mâna Sa străpunsă de cuie în mâna mea şi, printre lacrimi de bucurie, voi privi acele cicatrice purpurii care niciodată nu vor fi îndepărtate printr-o recreaţie, atunci voi şti că, într-adevăr, Creatorul meu a spus întotdeauna *Ihi* pentru mine! Prima dată, atunci când a spus *Da* şi m-a creat. A doua oară, atunci când a spus *Da* şi m-a mântuit. A treia oară, atunci când a spus *Da* şi în a adus, în sfârşit, acasă. *Da*, *Da*, *Da*.

Cu un DA ca acesta, cum ar putea cineva să-l spună NU Creatorului?

1. Vreau să-i mulţumesc lui Paul Hamel, pentru că mi-a adus aminte de acest citat.

2. Harry Blamires, „The eternal Weight of Glory”, *Christianity Today*, 27 mai 1991, pag. 30.